Alisson Geris

LEIA OMA SAATUS

Neiu küünitas aeglaselt tema huulte poole ja puudutas neid alguses ettevaatlikult, seejärel kindlamalt. Iris tundis, et Evan naeratab. Hetk hiljem hakkas mees teda ise suudlema. Ühe käega surus ta neidu enda vastu, teisega tõmbas ta Irise juustest kammi, mis langes põrandale. Neiu tihedad lokid langesid kaskaadina õlgadele.

Sel hetkel kaotas Iris täielikult pea. Ta vastas ennastunustavalt suudlusele ning ta keha läbistasid võbinalained. Neiu unustas, et ta ei tunnegi õieti Evanit, et nende suhted on pinevad ja et mees teda provotseeris. Nüüd olid olulised üksnes ohtlik erutus ja tema hinge täitev arusaamatu rõõmuhoog.

Alisson Geris

LEIA OMA SAATUS

SAGA

ALISSON GERIS

Leia oma saatus

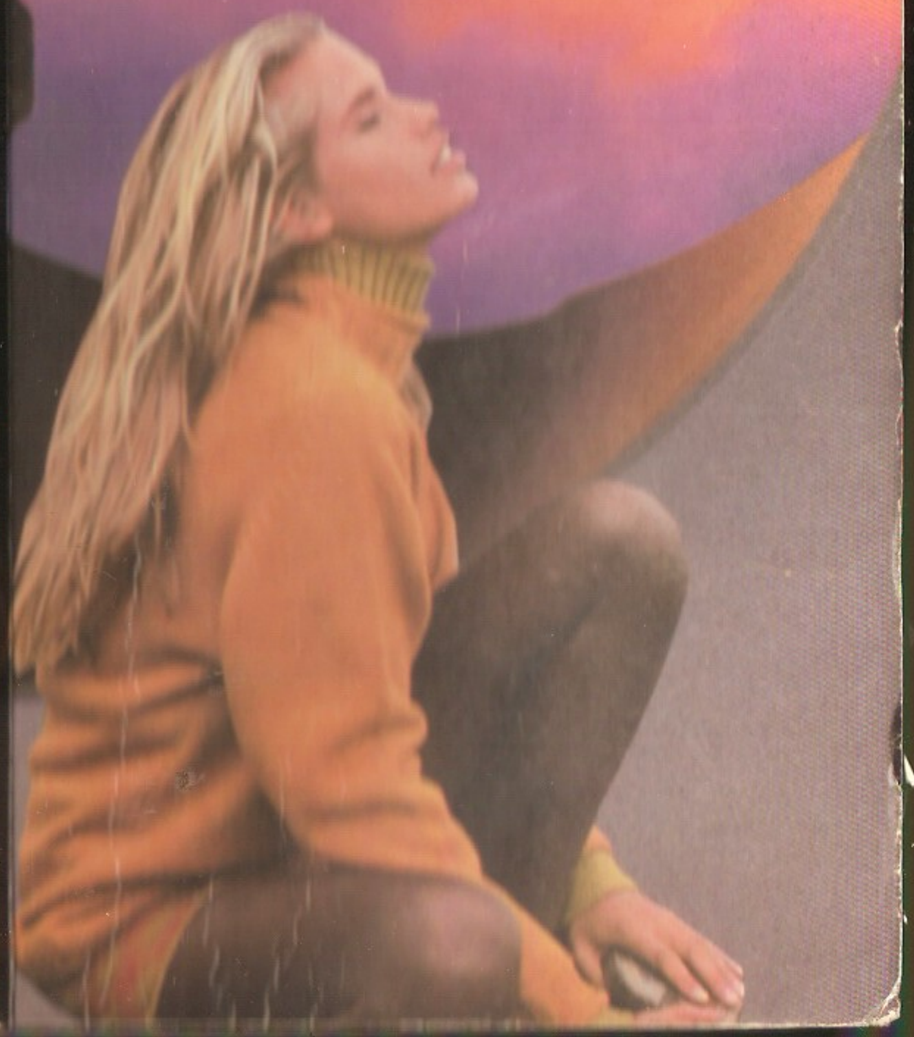

Alisson Geris

Leia oma saatus

Romaan

Kirjastus SINGONI
1999

A. Geris

Leia oma saatus

Rohesilmne asjalik ruumikujundaja Iris Harts saabus koduselt Šotimaalt ilusasse eksootilisse Veneetsiasse, kavatsemata raisata aega tühiasjadele. Ta tuli sümpoosionile ja sellega kaasnevale erialasele näitusele. Ent ka kõige kainema mõistusega inimestele on omased inimlikud nõrkused. Ärasõidu eelõhtul läks ta restorani, oskamata arvata, et tõmmu, hallide silmade mõistatusliku pilguga tundmatu näol, kelle ülemkelner ta lauda paigutas, leiab ta oma elu needuse ja õnne.

ISBN 5–7024–0656–7
© Tõlge eesti keelde
AS SINGONI,
Tõnu Jaagu

Proloog

Päev kaldus juba õhtule, päevane askeldamine vaibus ja kuulsatelt Veneetsia kanalitelt õhkus jahedust, kui Iris Harts lõpuks hotelli jõudis. Kogu päeva oli ta hulkunud mööda sümpoosioni puhul korraldatud erinäituse paviljone, pliiats ja märkmik käes, ning vaatas, vaatas, vaatas... Näis, et kõik maailma tuntud firmad on saatnud Veneetsiasse oma tootenäidiseid. Seal oli kõike, alates uksekäepidemetest ja mööblimanustest kuni elu– ja kontoriruumide näidiste valmisvariantideni.

Irise silmad jooksid ringi ja pea pööritas teabe ülekküllusest. See oli kestnud kõigest kaks päeva, kuid tal oli juba hulk häid ideid, mis neile Lyndaga töös marjaks kulusid. Neiu kahetses, et ta sõbranna ja kompanjon pidi jääma Edinburghi, kuid kumbki neist pidi Veneetsia sõidust loobuma ja jätkama ruumikujunduse aluste õpetamist. Kord nädalas kogunesid selleks puhuks üüritud hoonesse kursuslased, kellel polnud

muud muret, kui oma eluaseme eest hoolitsemine. Õppustel omandasid nad hulga väikesi saladusi, mis aitasid muuta nende maja või korteri õdusaks pesakeseks.

Iris pööras lehekülge ja pani kirja firma, mis oli pannud välja täiesti uudse konstruktsiooniga valgustite näidiseid, milles oli esmakordselt kasutatud halogeenlampe. Märkmikku oli jäänud kõigest mõni puhas leht, kõiki teisi täitis tähtis teave. Väljapanekuid vaadeldes taipas Iris, et disainikunst oli hakanud arenema uues suunas. On, mille üle mõelda, kuid sellega hakkab ta tegelema alles pärast Šotimaale naasmist.

Hotellitoas tõmbas neiu kingad jalast, heitis kiiruga rõivad seljast, jäädes üksnes valgetesse pitspüksikutesse ja rinnahoidjasse, ja läks vannituppa. Seas avas ta kraani. Vesi pahises lumivalge, lõvikäppade taolistel jalgadel seisva vanni põhja. Iris riietus peegli ees lahti, libistas pilgu üle palja keha, tõstis käed ja hakkas juukseid kuklasse keerama. Sellest liigutusest kumerdusid tema täidlased pringid rinnad ahvatlevalt ning pruunid nibud tõusid teravamalt esile.

Neiu sukeldus sooja vette, sulges silmad ja püüdis mitte millelegi mõelda, kuid ta ette kerkis otsekohe naeratava Dave'i kuju. Alles üsna hiljuti käisid nad sageli vannis kahekesi. Dave püüdis naerdes vahutorte ning hõõrus neid Irise habrastele õlgadele. Seejärel libisesid mehe

käed allapoole tema libedatele rindadele ja neiu naeratas kavalalt, sest Dave ei suutnud kuidagi sõrmedega nibusid tabada.

Irisele meenus, kuidas Dave tõusis vannis püsti nagu oivaline skulptuur. Neiu käed kerkisid iseenesest mehe läikivale kehale ja libisesid mööda muskleis reisi, kuni pihkude all oli mehe paisunud ja kõvenenud liige. Irisel tekkis kange tahtmine puudutada seda kehaosa huulte ja keelega, tõmmata see sügavalt suhu ja kuulata enda kohal Dave'i magusat oiet. Kahju, et see kõik on jäänud minevikku...

Neiu mähkis end kohevasse supelmantlisse ja astus vannitoast välja. Keset tuba peatus ta ja mõtles järele, mida teha edasi. Võis tellida endale eine siia, istuda kogu õhtu mugaval pehmel diivanil ja vaadata telerit, kuid teiselt poolt peab ta homme Edinburghi tagasi lendama. Tahaks näha õhtust Veneetsiat ja eriti teha gondlil lustisõit. Lynda saab naerda, kui kuuleb, et käis küll merelinnas, kuid ei lubanud endale sealset suurimat lõbu.

Iris avas kapi ja võttis sealt õhukesest hiina siidist heleda kleidi. Üldiselt polnud see tema stiil, kuid täna oli ta ülevas tujus. Neiul oli tunne, et peagi saavad nad Lyndaga uue tellimuse ning neil avaneb võimalus kasutada paljutki sümpoosionil kuuldust–nähtust.

End peeglist uurides leidis neiu, et selle klei-

di juurde peaks kuuluma ka sobiv jumestus. Ta kandis laugudele helepruuni tooni, värvis ripsmed ja puudutas huulepulgaga huuli. Siis läkitas ta oma peegelpildile õhumusi, kontrollis käekoti sisu ja laskus alakorrusele väiksesse õdusasse restorani. Seal oli üsna palju rahvast. Administraator leidis talle akna all vaba laua. Kelner ulatas söögikaardi ja jäi viisakalt tellimust ootama.

Iris otsustas valida midagi eht itaaliapärast ning tellis spagetid vürtsika kastme ja seentega, lisaks tomati– ja maguspiprasalati. Kelner naeratas ja soovitas talle talutavas inglise keeles valget veini, mille poolest oli see restoran kuulus.

Roogasid oodates vaatas neiu aknast välja. Kitsa kõnniteeriba ääres paiknes kanal, teisel pool kerkis rida samasuguseid vanaaegseid hooneid nagu see, milles paiknes hotell. Peagi pimeneb ja linnas algab karnevalitaoline ööelu. Veneetsia täitub askelduste, muusikahelide, häältemelu ja naeruga. Tumedal veel peegelduvad gondlilaternate helgid ning kanalite labürindist kostab gondoljeeride kurguhäälseid hõikeid.

Neiu mõttemõlgutused katkestas administraator, kelle selja taga seisis keegi.

"Kas lubate selle härra teile lauakaaslaseks paigutada?" küsis administraator rõhutatult viisakalt.

"Jah, palun," vastas Iris hajameelselt, heitis

sümpaatsele noormehele lühipilgu ja pöördus taas akna poole.

Tundmatu istus neiu vastu ja hakkas teda huviga silmitsema. Iris märkas seda silmanurgast ning teda riivas selline terane tähelepanu.

"Nagu ma aru saan, ei ole te itaallanna?" küsis lauanaaber puhtas inglise keeles.

Iris vaatas talle imestunult otsa ja tundis äkki kummalist erutust. Vastasistujal olid meeldiv päevitunud nägu ja väga tumedad juuksed. Nende kontrastina täheldas neiu hõbedase helgiga halle silmi.

"Ei. Olen šotlanna," vastas ta lühidalt.

Tundmatu ilme muutus millegipärast lõbusaks.

"Seda ma arvasingi! Teie hääldamine..." Ta liigutas õhus ebamääraselt sõrmi. "No mis sa kostad! Alles tund tagasi asusin sellesse hotelli ja kohtan kohe šotlast," jätkas ta elavalt. "Mul oli Roomas asjaajamisi ja seejärel tulin siia. Teate, olla Itaalias ja mitte käia Veneetsias..."

"Kuulge!" tähendas Iris ärritatult, pahandades endale, et kippus mehe võludele alluma. "Mind ei huvita, kust te tulite. Kui me juba ühte lauda sattusime, siis ärgem teineteist tülitagem!"

Samal hetkel tõi kelner tellitud road. Selle aja jooksul, millal ta taldrikud lauale asetas ja uut tellimust vastu võttis, jõudis neiu pisut rahuneda.

Lauas valitses vaikus. Tundmatust õhkus

külmust. Ta nõjatus toolileenile ja jälgis Irist pilkavalt.

Neiu säilitas välise rahu, kuigi ta sisemus lausa pulbitses pahameelest. Toredasti alanud õhtu ähvardas täielikult nurjuda. Iris sõi toidu maitset tundmata. Siis õiendas ta arve, soovis naabrile meeldivat õhtujätku ja suundus ukse poole.

Linnale oli juba laskunud pehme hämarus. Iris väljus hotellist ja hingas täiel rinnal sisse Veneetsia sooja, niiskusest küllastunud õhku. Nüüd sai ta jälle naeratada. Ikkagi teen oma sõidu ära, otsustas Iris, silmitsedes piki kanalit aeglaselt jalutavaid inimesi.

Päris hotelli lähedal laskusid otse veepinnani laiad trepiastmed. Ülemised algasid kõnnitee servalt, alumisi, vetikatega kaetud, uhtus laisk veelokse. Astmete kõrval õõtsus veel kaks musta gondlit. Ühes neist võttis parajasti istet eakas, kaameraga varustatud abielupaar.

Iris ruttas alla. Pärast lühikesi läbirääkimisi astus ta trepiastme servale, et ronida legendaarsesse Veneetsia paati. Gondlimees ulatas käe ning ta tõstis juba jala parda kohale, kui tundis äkitselt, et keegi tal abistavalt käe alt kinni võttis. Neiu võpatas ja pöördus. Jalg libastus vetikatel ja neiu sai aru, et kukub. Enne vettelangemist jõudis ta märgata äsjase lauanaabri hallide silmade pilku.

Iris tõusis pinnale, raputas juuksed näolt, haaras libedate kivide järele ja püüdis välja ronida. Kaks noormeest tormas talle appi, kuid tundmatu sai esimesena Irisel käest kinni, tõmbas ta välja ja aitas jalule. Temalt nirises vett. Hele kleit muutus läbipaistvaks ja liibus sihvakale kehale. Valgest pesust paistsid läbi külmast kõvenenud rinnanibud ja tume kolmnurk nabalohust allpool. Tundmatu pilku nähes langetas Iris silmad ja tõmbus pahameelest kohevile. Ta pöördus järsult, möödus kogunenud jõugust ja ruttas hotelli poole. Sel hetkel tahtnuks ta maa alla vajuda.

1. peatükk

"Ma ei suuda neid laulatusi ja pulmapidusid sallida!" sõnas Iris ärritatult, pilt šampanjaklaasil. Sel hetkel soovis ta üle kõige, et Evan Macalister lahkuks ja ta rahule jätaks.

Esmakordselt sai Iris teada, kes on Evan Macalister, kui saatis Lyndat altari ette. Ta seisis elevil Jasoni kõrval ning nägi välja väga rahulik ja enesekindel. Mõistagi olid Irise kõrvad selleks ajaks täis kädistatud sellest, kes see Macalister õieti on. Talle ei jäetud rääkimata ka seda, et Evan on Jasoni vana koolivend. Temast räägiti kui väga tähtsast isikust. Evan on rikas mees, Evanit saadab alati õnn, Evan käitus õilsalt, lükates edasi oma ärireisi Ameerikasse, et olla laulatusel peigmehe tunnistaja!

See kõik Irist ei huvitanud. Ta oli niigi väsinud pulmaeelsetest askeldustest. Iga päev ja hetk tuli tal rahustada närvivapustuse äärel Lyndat, rääkimata juba tema emast missis Hooverist. Kuulates kiidulaule Evan Macalisteri aadressil suutis neiu end vaevu tagasi hoida, et mitte nähvata mingit torget. Kogu Lynda suguvõsa kartis Irise teravat keelt, kuid kas sobis pruutneitsil pidumeeleolu rikkuda? Ta püüdis käituda igati eeskujulikult, kuigi missis Hoover heitis talle aegajalt ärevaid pilke. Talle tegi säherdune vaoshoitus muret. Ent välisele rahulikkusele vaatamata töötas Irise aju nagu tavaliselt ja ta jõudis mõningatele järeldustele.

Iris teadis, et peiupoiss talle ei meeldi, ja nii see juhtuski. Kirikus avastas ta äkki, et Jasoni kõrval seisev mees on sama, kelle süül ta Veneetsia kanalis suples. Vapustatud Iris ei taibanud kohe, et see ongi too Jasoni koolivend. Teda vaatasid taas kummalise hõbehelgiga hallid silmad. Hundisilmad, vilksatas neiu ajus. Iris peatus, nagu oleks ta ees sein, ning parandas oma vea alles siis, kui talle tunglesid otsa väikesed poisid ja tüdrukud, kes kombe kohaselt tema järel astusid. Lapsed olid sellise au üle üliuhked, nad otsisid pilkudega pinkidel istuvaid vanemaid ja ei vaadanud enda ette. Üksnes ime läbi suutis Iris vältida üldist segadust.

Õnneks ei märganud Lynda kedagi ega midagi peale Jasoni. Seepärast ei täheldanud tema seda pisikest äpardust, kuid kirikulisi pani see muigama. Kui Iris lapsed üles rivistas, tundis ta endal kogu aeg Evan Macalisteri külma pilku. Piinlikkusest roosatades astus ta Lynda selja ta-

ha ja hetkeks kohtas ta pilk Evan Macalisteri oma. Märganud mehe näol pilkavat ilmet, kõrvetas neiu teda roheliste silmade leegiga, tõstis siis uhkelt lõuga ja pöördus demonstratiivselt kõrvale.

Näis, et laulatustalitusele ei tulegi lõppu. Irise pilk püsis Lynda seljal ning ta püüdis keskenduda toimuvale, ent Evani kohaloleku terav tunnetamine tekitas iga hetk soovi tema poole vaadata.

Evan oli pikk ja suurepärase kehaehitusega. Kotkanina andis tunnistust ohjeldatud sisejõust. Ta kandis peent helehalli ülikonda ning lumivalge särgikrae rõhutas päevitust. Vargsi mehele heidetud pilk ahistas südant.

Tundes endal kellegi pilku, pööras Macalister pea ja neiu langetas kiiresti silmad. Tal oli piinlik, et tema huvi märgati. Laulatuse lõpul ta enam Evani poole ei vaadanud. Isegi siis, kui noorpaar ja nende tunnistajad registreerimisraamatusse allkirja andsid ja kirikutrepil pilti tegid, naeratas Iris ainult Lyndale ja Jasonile.

Laulatusele järgnenud vastuvõtu ajal olnuks Macalisteri raskem eirata, kuid mees ise muutis neiu ülesande lihtsamaks – ta ei osutanud Irisele üldse tähelepanu. Silmanurgast jälgis Iris, kuidas Evan vestleb külalistega, kõige sagedamini daamidega. Irise ärritus aina kasvas. Ta tahtnuks väga Macalisteriga rääkida, kuid oli kombeks, et peigmehepoolne tunnistaja osutaks kõige

enam tähelepanu pruudipoolsele tunnistajale. Ta võinuks end vähemalt esitledagi.

Selleks ajaks, kui Evan võttis lõpuks nõuks Irist kõnetada, oli neiu pahameel jõudnud äärmise piirini. Asja ei parandanud ka see, et mees lähenes talle vaikselt selja tagant just sel hetkel, kui Iris võttis kandikult suupistepala ja läkitas selle tervikuna suhu.

"Kas oled alati nii vihane?"

Iris võpatas, tõmbas pala kõrisse ja hakkas läkastama. Raasukesed lendasid kleidiesisele. Neid ära pühkides vaatas neiu Evanile pahaselt otsa ja püüdis suud tühjaks saada.

Macalister jälgis häirimatult, kuidas Iris palaga maadleb.

"Sa ehmatasid mind," suutis Iris lõpuks öelda ja punastas piinlikkusest.

"Vabanda!" sõnas Evan muretult. Ta sirutas käe ja pühkis ära viimase raasu neiu lopsaka kleidi dekoltee juurest. Just seda rõivast oli Lynda oma pulmapäevaks soovitanud. "Sa ei märganud üht kübet," seletas mees muiates.

Evani käe hetkeline puudutus pani Irise sügavalt hinge tõmbama ja sammu tagasi astuma.

"See pole sinu asi!" sõnas ta jäiselt.

"Ma üksnes puhastasin sind veidike," tähendas Evan, keda ootamatu vaenulikkusepuhang imestama pani.

"Mulle pole vaja mingit puhastamist!" säh-

vas Iris. Teda ehmatas see, kuidas Macalisteri lähedus teda erutab. "Eriti kui seda teeb mees, kes ei vaevu end isegi esitama," lisas neiu ärritatult.

"Ma ei usu, et vajame ametlikku esitlemist," vastas Evan muiates. "Sa tead väga hästi, kes olen mina, ja mina sama hästi, kes oled sina. Pealegi oleme siin selleks, et aidata kaasa Lynda ja Jasoni abielluastumisele."

"Ah nii!" mühatas Iris, meenutades, kuidas ta jälgis Evani liikumisi saalis. "Mina aga arvasin, et sa tulid siia üksnes ilusate tüdrukutega lobisema."

Iris tardus, tundes, et tema huultelt pudenenud lause kõlas liiga teravalt. Mees võib veel heast–paremast arvata, et olen kiivas, lendas tal läbi pea. Millal ma ometi õpin keelt hammaste taga hoidma?

"Igal juhul ei raisanud ma aega ringivaatamisega, nagu mõni teeb," tähendas Evan. "Pealegi pole sa veel minu küsimusele vastanud."

"Millisele?" Neiu ulatas klaasi mööduvale kelnerile, et see selle uuesti täidaks.

"Miks sa nii vihane oled?"

"Ma ei ole vihane," ütles Iris pahaselt. Miks suudavad teised tüdrukud tundide kaupa seltskondlikku juttu ajada, tema aga ei pea vastu mõnd minutitki?

"Mind sa ei peta," kuulutas Evan. "Olen sind

kogu päeva jälginud ja jõudnud järeldusele, et sul eriti lõbus ei ole."

Seda kuuldes naeratas Iris tahtmatult. Ta oli arvanud, et Macalister ei vaatagi tema poole.

"Ma ei suuda neid pulmi taluda," selgitas ta endalegi ootamatult. "Ma ei kannata välja kogu seda sekeldamist. Mis sul viga, sa saabusid alles eile õhtul ning näitasid end alles kirikus. Mina aga viibin selles segadikus juba terve nädala! Mul tuli kuulata pikki arutamisi selle üle, mis värvi peavad olema laudlinad ja kui palju lillekimpe kirikusse saata. Iga arutelu lõppes tingimata Lynda või tema ema pisaratega. Nagu oleneks noore perekonna õnn sellest, kas laudlinad on rohelised või roosad! Minu poolest olgu need kas või lillad või potisinised."

Iris taipas, et ta jutt kõlab liiga teravalt, kuid ei saanud sinna midagi parata. Tal polnud kunagi neutraalset seisukohta. Sellised laused, nagu "see mind ei huvita" või "ma ei tea, mida öelda", polnud Irise jaoks. Tal oli alati oma arvamus ning ta ütles alati seda, mida mõtles, huvitumata tagajärgedest. Parim sõbratar Lynda soovitas talle korduvalt suuremat diplomaatlikkust, kuid need katsed edu ei toonud.

Näis aga, et Evanile ei avaldanud need sõnad mingit mõju. Ilmselt peab ta mind paadunud feministiks, otsustas Iris. Ta arvas, et tuleb püüda oma mõtet edasi arendada.

"Rumal oleks ju eitada, et Lynda ja Jasoni tunded on sada korda tähtsamad, kui kogu see..." Iris otsis sobivat sõna, "kogu see etendus."

"Väga ilmekalt öeldud." Evan noogutas muiates pead. "Usuksin sinu siirusse, kui poleks enne seda kuulnud samasuguseid kinnitusi naistelt, kes loobusid oma põhimõtetest otsekohe, kui avanes võimalus vaesele, mitte midagi aimavale mehele sõrmus sõrme panna."

"Mina ei kuulu seda tüüpi naiste hulka," tähendas Iris kuivalt. Kui Macalister suhtub temasse eelarvamusega, milleks siis ilukõnele aega raisata? "Mind paneb imestama, et sa vaatamata oma küünilisele suhtumisele abielusse nõustusid Jasoni tunnistajaks hakkama."

"Sellesse abielusse suhtun teisiti," selgitas Evan. "Tänaseni olin ainult ühel korral Lyndaga kohtunud, kuid olen kindel, et neist saab Jasoniga väga hea paar. Loodan, et sa ei hakka selle vastu vaidlema? Aga sul poleks tõesti maksnud pruuttüdrukuks hakata, kui tundsid, et see sündmus sind ei rõõmusta."

Iris heitis pilgu oma õhulisele kleidile ja kehitas paljaid õlgu.

"Mis rõõmu see teeb, kui sulle topitakse selga nii läbipaistev ümbris, nagu koera uni?"

Evan vaatas neiu tähelepanelikult üle, alates lopsakatest juustest ja lõpetades atlasskingadega. Seejärel naasis hõbedaste silmade pilk taas

näole. Kui selle ilme polnuks ülearu kompromissitu, võinuks seda nimetada ilusaks. Peened näojooned ja laitmatu nahk väärisid imetlust, kuid sirged kulmud muutsid selle kohatult karmiks. Seda toonitasid ka jonnakas lõuajoon ja roheliste silmade julge vaade.

"Eks ole hirmus?" küsis Iris, roosatudes kergelt mehe ainitise pilgu all.

"Kleit ei puutu siinkohal asjasse," nentis Evan. "See ei sobi sulle eriti, kuid Lynda heaks võiksid püüda näha välja märksa õnnelikum."

"Ma ju püüan kõigest väest," vaidles neiu vastu. "Osutasin tähelepanu kõigile Lynda ja Jasoni tädikestele. Igaühele neist tuli naeratada ja mingeid sooje sõnu öelda. Peale selle tuli naerda kõigi habemega naljade ning kulunud anekdootide üle. Seepärast ei maksa mulle ette heita, nagu ei teeks ma Lynda heaks midagi! Andsin Lyndale sõna, et olen kõigi vastu sõbralik, ja pean seda!"

Evani hõbedastes silmades vilksatas arusaamatu ilme.

"Minu vastu sa küll sõbralik ei olnud," tuletas ta meelde.

"Mul pole veel selleks võimalust olnud," turtsatas Iris. Ta oli seniajani solvunud, et Macalister alles nüüd tema jaoks aega leidis. "Või tuli astuda järjekorda, et saada teiste daamide kõrval suhtlemise osaliseks?"

Evan vaikis ja silmitses teda mõtlikult.

"Hakkan mõistma, mida Jason silmas pidas, kui nimetas sinu iseloomu huvitavaks," lausus ta. Iris ei taibanud, mida oli neis sõnades rohkem – imetlust või laitust.

"Mul tuleb sageli kuulda säherdusi väljendeid inimestelt, kes ei julge otse öelda, et ma neile ei meeldi."

"Mind pole veel kunagi süüdistatud julguse puudumises," sõnas Evan jahedalt.

"Olen alati öelnud seda, mida mõtlen." Iris vaatas talle otse silma.

Selles peitubki sinu häda, kinnitas Lynda sõbrannale väsimatult. Tuttavad pidasid sellist kristalset siirust hirmutavaks, aga kui ta püüdis käituda teisiti, pidas ta end petturiks. Iga selline katse lõppes sellega, et Iris jäi iseendaks. Kui Macalisterile minu iseloom ei meeldi, siis on see tema mure!

Evan vaatas ikka veel neiu rohelistesse silmadesse.

"Pean tunnistama, et sellesse pulma tulles kujutlesin pruuttüdrukut hoopis teistsugusena."

"Oota. Püüan ära arvata. Küllap lootsid näha armast noort õlgadele langevate juustega tüdrukut, kelle naer heliseb nagu hõbekelluke?"

"Ja kellel on karvane koerake süles," lisas Evan, ja ta silmis mänglesid lõbusad sädemed.

Kõigile püüdmistele vaatamata ei suutnud

Iris naeru tagasi hoida. Muidugi ei kõlanud see naer hõbekellukesena, kuid see–eest oli see rinnanaer, lisaks väga naiselik.

"Kujutlen, milline pettumus sulle osaks sai!"

"Seda pole ma öelnud," lausus mees vaikselt.

Irise naer katkes otsekohe. Nende pilgud kohtusid ja neiu süda andis ootamatu tõrke. Kartes, et klaas võib ta äkitselt nõrgenenud sõrmede vahelt maha kukkuda, asetas neiu selle lauale. Ta tundis, et tuleks midagi öelda, muidu võib Evan arvata, nagu oleks ta tema sõnu tõsiselt võtnud, kuid talle ei tulnud pähe midagi mõistlikku. Irisel jätkus jõudu üksnes pilgu langetamiseks.

"Muide, sa eksid, kui arvad, et sa Jasonile ei meeldi," jätkas Evan nii, nagu poleks ta märganudki piinlikke vaikusehetki. "Ta ainult kardab sind pisut, sest arvab, nagu ei kiidaks sa tema abiellumist heaks."

Kui jutt läks Lynda ja Jasoni abielule, tuli Irisel keel hammaste taga hoida. Võis olla ükskõik kui kompromissitu, kuid Jasoni kritiseerimine võis Lyndale haiget teha. Seetõttu hoidis Iris kõik märkused enda teada. Kahju küll, et tema mõtted olid ta näole kirjutatud! Ta kadestas Evanit võime pärast säilitada igas olukorras häirimatu ilme. Küll ikka võib Macalisteril olla kerge elada!

Iris oli püüdnud igati tõrjuda kõrvale kahtlusi, mis tekkisid sõbratari kihlumisel Jasoniga. Ent ta ei suutnud oma tundeid peita ja Lynda taipas õige pea, et Iris muretseb tema tuleviku pärast. Õnneks polnud neidudel vajadust teineteise ees teeselda. Lynda ainult naeris ja ütles, et Irisel tarvitseb üksnes Jasoniga tutvuda ning tema arvamus muutub otsekohe. Ometi polnud ta seniajani selle liidu püsivuses päris kindel.

"Mulle näib, et Lynda ja Jason kiirustasid pisut abiellumisega," selgitas ta oma arvamust Evanile. Ei tea miks, kuid neidu hakkasid äkitselt häirima ta enda käed ning ta ei teadnud, kuhu neid peita, sest kleidil polnud taskuid. Lõpuks võttis ta uuesti klaasi kätte. Miks ometi ei lubata pruuttüdrukul viibida pulmas teksapükstes? "Jason palus ta kätt kaks päeva pärast tutvumist. Nad tunnevad teineteist täpselt nii kaua, kui kulus pulma ettevalmistamiseks. Minu arvates on nii lühikese aja jooksul võimatu otsustada, kas suudad teatud kindla inimesega elu lõpuni koos elada."

"Ega sa taha ometi öelda, et ei usu armastusse esimesest pilgust?"

Iris vaatas Macalisterile näkku ja meenutas, kuidas ta süda võpatas, kui ta Veneetsias esimest korda nendesse hallidesse silmadesse vaatas. Neiu põsed lõid roosatama ja ta langetas pilgu.

"Ei. Ei usu," kinnitas Iris ja kordas: "Ei." Ta

nagu veenis selles iseennast ja võibolla ka Evanit.

"Sa oled väga ettevaatlik inimene," sõnas Macalister muiates.

Sel hetkel nägi Iris nagu ilmsi ema väsinud nägu. Tal tuli pikki aastaid taluda mehe, tema isa mõnitusi. Seejärel meenus talle, kuidas ta õde Sabine telefonis nuttis ja kurtis, et oli jäänud üksinda, sest ta mees oli läinud teise naise juurde. Ja lõpuks Dave – tema sinised silmad, muretu naeratus ja häbitu vale.

"Elu on mulle seda õpetanud," vastas neiu kibedusenoodiga.

Evan rüüpas vahuveini ja uuris teda üle klaasiserva.

"Armastuses on tubli annus riski," nõustus ta lõpuks. "Ilmselt otsustasid Lynda ja Jason õnne katsuda. Minu arvates on igal inimesel õigus kasutada oma võimalust."

"Aga ise sa ei kiirusta riskima," tähendas Iris väljakutsuvalt.

"Jah, abiellunud ma ei ole," vastas Evan pead noogutades. "Raske on leida naist, kes huvituks minust, mitte aga minu rahast."

"Sa oled küünik!" nentis Iris.

"Elu on mulle seda õpetanud," kordas Evan ta sõnu.

Neiu vahetas temaga pilgu ja tundis taas rinnas kummalist ahistust.

"Näib, et praegu ei kipu kumbki meist altari ette." Irise hääl kõlas ebatavaliselt.

"Mina kohe kindlasti mitte," vastas Evan mornilt muiates. "Ma ei taha kaotada vabadust."

Iris imestas, miks Macalister kasutas sõna "vabadus". Tema teades oli Evan edukas ärimees ning tema suust kõlanuks loomulikumalt sõna "sõltumatus". Vabadus tähendas midagi enamat – avaraid välju, piiritut taevast, lopsakat haljust... Mida võib teada sellistest asjadest oma kontorisse aheldatud inimene? Ja miks suhtub Macalister nii kahtlustavalt naistesse?

Iris, kelle huvi ärkas, piilus Evanit silmanurgast. Kus olid ta kahtlused siis, kui ta flirtis kõigi veetlevate naistega?

Ootamatult sugenenud vaikuse katkestas kelner koogikandikuga. Evan võttis ühe, Iris raputas naeratades pead ja keeldus.

"Jason rääkis, et teil on Lyndaga ühine ettevõte," sõnas Evan nagu muuseas.

Ilmselt oli see öeldud pelgalt jutu jätkamiseks, kuid Iris süngestus otsekohe.

"Oli," täpsustas ta nukralt, meenutades, kui palju nad vaeva nägid selleks, et nende ühine ettevõte õitsema hakkaks. "Kujundasime koos Lyndaga mitmesuguseid ruume. Alustasime viis aastat tagasi ning omandasime selle aja jooksul nii hea maine, et saime avada disainikursuse. Siis kohtas Lynda Jasonit ja kõik lendas vastu taevast."

"Miks?"

"Lynda otsustas oma osa ära müüa, et ta võiks teha esimese panuse oma maja ostmiseks. Mul aga pole raha, et Lynda osa ära osta," seletas Iris ja ohkas. Polnuks Sabinet, oleks tal praeguseks see summa koos olnud. Aga mis kasu on ohkimisest! Seda kõike on võimatu heastada.

"Kas sa ei võinuks leida uut partnerit, kes võiks Lyndale kuuluva osa välja osta?" küsis Evan kulmu kortsutades.

"Proovisin, kuid leidsin siis, et lihtsam on kogu ettevõte koos seadmetega maha müüa." Neiu hääl kõlas tuhmilt. Ta veeretas sõrmede vahel veiniklaasi.

"Mida sa kavatsed nüüd ette võtta?"

"Tahtsin avada kaupluse, kuid esialgu ei suuda ma seda endale lubada. Oleks mul natuke raha..."

Iris ütles seda nii, nagu räägiks iseendaga, kuid Evani nägu muutus äkki karmiks.

"Kõik ei tugine rahal," mühatas ta. "Seepärast sa ei kiida siis Lynda ja Jasoni abielu heaks. Asi pole üldse selles, et nad peaaegu ei tunnegi teineteist. Sa lihtsalt kannad rahalist kahju."

"See pole tõsi!" pahvatas Iris. "Olgu sulle teada, et Lynda on mu parim sõber. Ma poleks siia tulnud ja end nukuna üles löönud, kui ma Lyndasse halvasti suhtuksin."

"Sel juhul ei räägiks sa säherdusel toredal

päeval rahast. Kuigi tean oma tähelepanekute põhjal, et naised pole suutelised millelegi muule mõtlema."

"Aegajalt kujunevad olud nii, et rahaasju ei saa eirata," vaidles neiu pahaselt vastu, mõeldes Sabine keerulisele seisundile. "Mitte kõigile ei lange varandus pärandusena sülle. Mõni peab pelgalt elatist teenima. Just seepärast lähen esmaspäeval uuele tööle."

"Aga kas sulle pole kunagi tulnud mõtet leida rikas mees, kes sind toetaks?" küsis Macalister lõikavalt. "Sinu asemel teeksid nii paljud naised. See on ju lihtsam kui töötamine!"

"Ma juba ütlesin sulle, et ei kuulu selliste naiste hulka," meenutas Iris rohelisi silmi välgutades. "Ma ei usalda mehi ja ei looda nende toetusele. Ainus, keda ma usaldan, olen ise. Seepärast tegutsen väga ettevaatlikult, nagu sa õigesti ütlesid."

Evan kergitas kulmu.

"Ma pole päris kindel, oled sa ettevaatlik või on sind ära hirmutatud."

"Võid mind pidada lihtsalt kainelt mõtlevaks naiseks," täpsustas Iris.

Ootamatult Evan naeratas ja ta ilme muutus täielikult. Ilusad valged hambad sädelesid ja silmanurkadesse tekkisid lõbusad kurrukesed. Irisel tekkis tunne, nagu hakkaks põrand ta jalgade all liikuma – nii veetlevaks muutus järsku Macalister.

"Mulle ei näi sa kainelt mõtlevana," tähendas mees.

"Milline ma siis sinu arvates olen?" küsis Iris huviga. Vastus osutus täiesti ootamatuks.

"Ütleksin, et kirglik," sõnas mees mõtlikult. "Jah, just nimelt kirglik."

"Mida sa Evanist arvad?"

Iris pöördus Lyndast kõrvale ja suunas pilgu saali sellesse ossa, mis oli mõeldud tantsuks ja kus Evan kellegi blondiiniga valssi keerutas. Nad liikusid ladusalt muusika rütmis ja Macalister naeratas neiule, libistades aeglaselt käega üle ta selja. Irise rinnus tõmbus midagi kokku ja ta pööras silmad kõrvale.

"Kui tahad teada minu arvamust, siis on ta ennast täis ja auahne."

"Kas tõesti?" imestas Lynda. "Mina pean Evanit võluvaks. Pealegi on temaga väga huvitav rääkida."

"Võibolla küll," vastas Iris põiklevalt. Tema vastu polnud Macalister põrmugi armastusväärne. "Arvasin, et õhtusele peole ta ei tule. Minu teada pidi ta Ameerikasse tagasi lendama kohe pärast päevase vastuvõtu lõppu."

"Jah, tal oli küll selline kavatsus, kuid ütles hiljem Jasonile, et jätab lennu ära ja tuleb õhtul tantsima."

"Võin jätta küsimata, milleks Macalisterile

seda tarvis oli," tähendas Iris, vaadates vihkavalt Evani vastu liibunud blondiini. Ja seda nimetatakse valsiks? Veel pisut, ja neist saavad siiami kaksikud!

"Ta on väga ilus, eks ole?" küsis Lynda sõbranna pilku jälgides.

Iris pöördus otsekohe tantsijaist kõrvale, ent ta mälu talletas Evani sihvaka kuju, päevitunud näo ja silmade ilme.

"Ütleksin, et isegi üleliia," sõnas Iris teeseldult ükskõikselt.

Paraku Lyndale sellised trikid ei mõjunud.

"Ahaa! Evan meeldis sulle siiski!" hüüdis Lynda võidutsevalt.

"Ma ei eita, et tal on meeldiv välimus," sõnas Iris õlgu kehitades. "See aga ei tähenda veel, et ta mulle meeldiks."

Evaniga rääkides oli ta tundnud end nagu kass, keda silitatakse vastukarva. Mehe hallide silmade irooniline pilk ei lasknud teda hetkekski lõdvestuda. Evan nimetas teda kirglikuks... Millegipärast pani see sõna teda pisut seesmiselt võbisema, kuigi ei vastanud üldse tegelikkusele. Ilmselt heitis Evan nalja. Ta ju ei hakanud isegi varjama, et peab neidu kummaliseks.

"Kahju küll," ütles Lynda. "Me Jasoniga arvasime, et tunnete vastastikust sümpaatiat."

"Mis? Mina ja Macalister?" Iris oli siiralt imestunud. "Sa teed nalja!"

"Aga miks ei võiks see nii olla?" tähendas Lynda arukalt. "Te sobite teineteisega oivaliselt. Jason ütles, et sellest ajast peale, kui Macalister päranduse sai, ei anna naised talle asu, kuid Evan vajab kedagi, keda võiks usaldada. Sina aga omakorda vajad meest, keda su iseloom ära ei ehmataks."

"Mulle pole kedagi vaja!" kuulutas Iris uhkelt, kuid ta sisemus tõmbus kokku mõtte juures, et tal ja Evanil võiks olla midagi ühist.

"Sa ei tea isegi, mida räägid," sõnas Lynda laitvalt. "Ega siis kõik mehed ole Dave'i–taolised. Sinu esimene kogemus äpardus, kuid ei tohi ju kogu eluks selle mõju alla jääda."

"Ma võin otsustada mitte ainult enda kogemuste põhjal. Mu õde oli kindel, et vajab meest – ja vaata, mis sellest tuli! Sabine jättis kooli pooleli, Gus viis ta Lõuna–Carolinasse ning nüüd viskleb ta nagu kala kuival, kasvatab üksinda kolme last. Just sel ajal, kui ta meest kõige enam vajas, laskis see sekretärineiuga jalga."

Iris võinuks öelda üht–teist ka oma isa kohta, kuid isa suri enne, kui ta Lyndaga tutvus, ning seetõttu polnud mõtet vanu perekonnalugusid üles soojendada.

Lynda kehitas õlgu.

"Sabinel ei vedanud. Tema lugu pole igapäevane. Nii ei tohiks üldse olla. Võta kas või mind ja Jasoni. Sa ütled muidugi, et kiirustasime liialt,

kuid meil on kahekesi väga hea. Seda tunned ka sina, kui leiad sobiva mehe. Sa oled alati toetanud oma sugulasi, enne ema, siis Sabinet, kuid ka sina ise vajad mõnikord tuge, tahad kinkida kellelegi tähelepanu ja hellust. Mina ju ometi tean, et sinu torkava kesta all peitub kasutamata õrnus."

"Evan Macalister ei sarnane mehega, kes vajab naise tähelepanu," sõnas Iris sapiselt. Ta piilus tantsijate poole ning ei leidnud nende hulgast Evanit tolle blondiga. Küllap oli paarike leidnud kusagil varjulise nurgakese. "Pealegi ei ole mulle Macalisteri vaja. Ma ei suudaks ilmaski temasse armuda!"

"Huvitav, miks?" kõlas pilkav hääl. Lynda ja Iris võpatasid korraga ja pöördusid. Nende ees seisis Evan. Iris kortsutas kulmu ja hakkas pühkima kleidilt sinna loksunud veini.

"Kas sa alati niiviisi ligi hiilid?" küsis ta pahaselt. "Täna on see juba teine kord."

"Ma ei kavatsenud teid ehmatada," vastas Evan häirimatult. "See pole minu süü, et olite vestlusse nii süvenenud ja ei märganudki mind."

"Oleks mul kuklas silmad, võinuksin sind näha," torises Iris, "aga sa poleks ikkagi tohtinud pealt kuulata."

"Ilmselt kuulsid kõik külalised, et sa ei suuda minusse armuda." Mees naeratas relvitustavalt.

Lynda tundis end süüdlasena. Iris kummardus veelgi madalamale, et kleidilt veiniplekki kõrvaldada. Evan imetles tahtmatult ta soengut.

Irise juuksed olid neiu uhkus. Need oli pikad, tihedad ja läikivad, haruldast heledat kastanikarva. Täna oli ta need kuklale kogunud ja nikerdatud aafrika puukammiga kinnitanud.

"Pean muide tunnistama, Iris, et algul ei tundud ma sind ära," jätkas Evan. "Alles siis, kui kuulsin tuttavaid kategoorilisi toone, sain aru, et see oled sina."

Lõpuks ajas Iris end sirgu ja nägi, et mees uurib tema tulipunast kleiti. Päevasega võrreldes näis see väga lihtne, kuid elegantne lõige toonitas soodsalt ta painduvat keha.

Evani silmis vilksatas kummaline ilme. Küllap meenus talle sel hetkel, milline oli Iris märjas kleidis Veneetsia kõnniteel välja näinud. Neiu nagu luges ta mõtteid ja tõmbus pingule.

"Sa oled... hoopis teistsugune," nentis Evan pärast lühikest pinevat vaikust.

Iris oli tahtnud tõesti mitte üksnes teisiti välja näha, vaid end ka teisiti tunda, kuid paraku läks Macalisteril korda teda taas rööpast välja lüüa.

"Ma vahetasin ainult kleiti," sõnas neiu kuivalt. "Mis selles erilist on?"

Lynda krimpsutas Irise tooni peale nägu, kuid Evan üksnes naeratas. Just see riivas neidu kõige enam. Vist peab Macalister mind nalja-

kaks, vilksatas tal peas. Mõnikord kadestas Iris kõvasti teisi tüdrukuid, kellel piisas närvi viisakalt naeratada ja vastata torgetele armastusväärsustega. Sageli küsis ta endalt: miks mina seda ei suuda?

"Mina aga ütleksin, et on toimunud hämmastav muudatus," sõnas Evan vaikselt.

Kogu selle jutuajamise vältel liikus Lynda pilk huviga Evanilt Irisele ja tagasi. Praegu seisis neiu pea uhkelt püsti ja klaas tugevasti pihus. Iris oli pikk, kuid Evan vaatas ikkagi talle ülalt alla, näol läbitungimatu ilme.

"Miks te ei võiks tantsida?" pani Lynda elavalt ette. "Paraku pean teid omavahele jätma," lisas ta naeratades. "Ma ei tohi teisi külalisi eirata." Tehes näo, nagu ei märkakski ta sõbranna ilmekat pilku, suundus ta ülesmukitud daamide rühmakese juurde.

Saal oli rahvast täis, kuid Irisel oli tunne, nagu oleksid nad Evaniga nähtamatu kupli alla jäänud. Neiu tõstis pead ja kohtas otsekohe Macalisteri pilku. Neiule tundus, nagu oleks ta hinges miski end liigutanud.

"Võibolla läheme tõesti tantsima?" küsis Evan.

Neiule näis, et ta häälest kostis õrritavaid noote. Ta langetas silmad.

"Parem kutsu kedagi teist," vastas Iris kuivalt ja rüüpas sõõmu veini, et oma erutust varjata.

Ta teadis, et kutsest keeldumine oleks jäme, kuid otsekohesus kaitseb teda... Mille eest, seda Iris veel ei teadnud, kuid see-eest teadis ta, et Evan viib ta hämmingusse. "Ma ei tantsi."

Evan võttis sõnatult neiu klaasi ja asetas selle lauale.

"Selles pole midagi keerulist," ütles ta ja juhtis Irise tantsupõrandale.

Neiu ei jõudnud veel toibudagi, kui Evan talle käe ümber piha pani ja lähemale tõmbas. Iris püüdis eemalduda, kuid Macalister üksnes hoidis teda veelgi kindlamalt. Lõpuks Iris alistus ja asetas talle käe õlale.

"Lase end lõdvaks," ütles Evan ja ta häälest kostis ikka veel õrritust.

"Ma ei saa," vastas neiu jonnakalt. "Ma ju ütlesin, et ei oska tantsida."

"Aga siin pole ju peotantsuvõistlus," tähendas Evan. "Seisa ainult paigal ja õõtsuta end muusikarütmis. On see tõesti nii raske?"

Iris hammustas huulde. Asi polnud tantsimises, vaid neiul oli raske mehe keha külgetõmbejõule vastu panna. Ta tundis käe all tugevaid lihaseid. Lynda ütles, et Iris vajab kedagi, kellele toetuda. Evani õlg sobis selleks väga hästi. Pealegi passis ta pikkus neiu omaga suurepäraselt. Tal tekkis kiusatus liibuda selle tugeva ja kindla keha vastu, peita pea laiale rinnale ning lahustuda mehe musklilisse sülelusse...

Selline kujutlusmäng oli üpris ahvatlev, kuid selle taga varitses peamine oht. Seniajani polnud ta tuge vajanud. Milleks siis praegu anduda tarbetutele unistustele?

Iris suunas tühja pilgu otse enda ette ning püüdis näida Macalisteri käte puudutuste vastu tundetuna. Ära unusta Dave'i, andis neiu endale käsu, sa ju tõotasid, et ei usalda enam ühtki meest. Ent isegi sel hetkel tõmbas Evani lähedus teda ligi. Ta nagu tundis mehe keha soojust oma huulte all.

See kujutluspilt oli nii elav, et Iris komistas ja Evanil tuli temast kõvemini kinni hoida.

"Jumala eest, Iris!" hüüatas mees vaikselt. "Jäta see teesklemine! Ma saan ju aru, et tahad näidata oma sõltumatust, aga oleks parem, kui sa end üksnes lõdvaks laseksid ja jätaksid kõik muu minu teha."

Seda öeldes surus Evan ta tseremoonitsemata enda vastu ja Irisel jäi üksnes üle alluda.

2. peatükk

Irisel läks hingamine raskeks. Südamelöögid ähvardasid summutada muusikat. Kas Evan tunneb seda? Nad olid väga lähestikku. Veel toll, ja ta laup puudutab mehe põske, siis veel pisut – ning ta nägu langeb Evani kaela ja õla vahelisse lohku.

"Sa pole ikka veel öelnud, miks sa ei suudaks minusse armuda," sosistas Evan nagu vestluse jätkamiseks. Ootamatult tegelikkusse naasnud Iris võpatas ja tõmbus eemale.

"Ei tea, miks ma peaksin sinusse armuma?" küsis ta järsult.

"Mitte millegi pärast. Mind üksnes huvitas, miks sa selles nii kindel oled."

Iris ohkas.

"Minu meelest peaksid Lynda kavatsust läbi nägema. Nüüd, mil tal tekkis oma perekond, arvab ta, et kõik ta sõbrad peaksid ka abielluma. Tema ja Jason on miskipärast leidnud, et me sobiksime teineteisega väga hästi."

"Sinu tooni järgi otsustades ei ole sa nendega nõus?" huvitus Evan.

"Muidugi ei ole ma nõus! Julgen arvata, et ma ei vasta sinu maitsele, ja sina ei kuulu nende meeste tüüpi, keda mina veetlevaks pean."

"Mis sunnib sind arvama, et sa ei vasta minu maitsele?"

"Minu tähelepanekud," vastas Iris. "Kogu õhtu tantsisid sädelevate blondiinidega."

Evan naeratas rahulolevalt.

"Olen meelitatud, et seda märkasid. Pean ainult ütlema, et sinu järeldus on ekslik. Sinu loogika järgi poleks ma ju hakanud sinuga tantsima, kas pole nii?"

"Sa poleks mind kutsunud, kui Lynda ei oleks sind väljapääsmatusse olukorda seadnud," tuletas Iris meelde.

"Eksid jällegi! Tahtsin väga teada, kas vastad oma kleidile."

Iris vaatas talle üllatunult otsa.

"Mis mõttes?"

"Sinu kleiti on kodeeritud mingi väljakutse," seletas Evan. "Otsekui kutsuksid mehi järele uurima, kas oled sama leegitsev, nagu see punane riie. Sa ju riietusid nii just selleks?"

Algul Iris jahmus, siis aga jäi mõtlema, kas Evani sõnades ei peitu siiski mingi varjatud mõte. Täna oli neiu äkitselt avanud oma seesmise haavatuse, mis oli seni hoolikalt peidus olnud. Mingil salapärasel viisil ütles punane kleit Macalisterile, et Irise läbipääsmatu väliskesta all

varjub haavatav hing. Täpselt samuti oli ta avanenud Dave'ile ja see tegi talle hingevalu. Seda katset ei tahtnud neiu enam korrata, ei tahtnud sattuda ema või Sabine seisundisse.

"Ei," vastas Iris rahulikult. "Panin selle selga seepärast, et see on minu ainuke õhtukleit."

Ootamatult puhkes Evan naerma.

"Näib, et Lynda katsed sulle peigmees leida ei kanna vilja! Minu arvates pidanuks ta viskama oma pruutkimbu kellelegi teisele tüdrukule, kes tahab tõepoolest perekonda luua."

"Täiesti õige!" kiitis Iris õhinal järele. Talle meenus piinlik hetk. Täna ootas ta pärast päevast vastuvõttu väljas auto juures noorpaari, et nendega õhtuni hüvasti jätta. Kui nad lõpuks konfettidega ülepuistatult ilmusid, vilksatas midagi õhus ja lendas otse Irise poole. Selgus, et see oli Lynda kimp. Neiu püüdis selle automaatselt kinni. Kui ta näo lilledelt tõstis, kohtas ta Evan Macalisteri muigavat ilmet. "Ma ei saa üldse aru, miks Lynda seda tegi. Ta ju teab, et ma ei kavatse mehele minna."

"Tema nähtavasti kahtleb selles."

"See-eest räägin mina täiesti tõsiselt," turtsatas Iris.

"Kas kardad ametlikku abiellumist või seda, et võid armuda?"

"Ma ei karda midagi!" kuulutas neiu.

"Miks sa siis iga kord pingule tõmbud, kui meesterahvas sulle läheneb?"

"Võibolla käitun sinuga vaoshoitult, kuid see ei tähenda sedasama kõigi meeste puhul."

See oli pehmelt öeldes tühi jutt. Enamik tugevama poole esindajaist taandus pärast Irisega mõneminutilist suhtlemist. Evan Macalister aga ei ilmutanud kartuse märkigi ning neiu kaotas pea – ta ei teadnud, mida säärasel puhul ette võtta.

"Mulle näis, et enamik sinu partnereid käitus üpris arglikult," lausus Evan muiates, nagu loeks tema mõtteid. "Üldiselt on mul sinutaoliste neidude suhtes oma teooria. Te olete üksnes väliselt ligipääsmatud, ent tegelikult kardate armastust, kirge ja omaenda ihalusi, sest need võivad kontrolli alt valla pääseda."

"Sellist jama pole ma veel kunagi kuulnud!" hüüdis Iris, pahandades, et Macalister ta selliste tüdrukute hulka liigitas. Sisemuses aga pidi ta tunnistama, et Evan on ta probleemi olemusele väga lähedale jõudnud. "Kordan veel – ma ei karda midagi!"

"Julgelt öeldud, aga kas oled oma sõnades kindel?"

"Võid selles mitte kahelda!"

Mees vaatas Irisele uurivalt näkku ja raputas pead.

"Ikkagi ei suutnud sa mind veenda. Minu arvates on sinu punane kleit selge bluff. Sa ei riski väljakutset vastu võtta."

"Või veel!" mühatas Iris. Ärritus takistas neidu mõistmast, et teda provotseeritakse.

Macalisteri silmadesse tekkis äkitselt kummaline ilme.

"Oled valmis tõestama?"

Alles nüüd muutus Iris rahutuks.

"Mida?"

"Näita, et sa mind ei karda."

"Kardan? Sind?" Neiu naeris pilkavalt. "See vist peab olema nali?"

"Niisiis kinnitad oma sõnu?"

"Muidugi." Iris kergitas uhkelt lõuga.

"Siis suudle mind," lausus Evan rahulikult.

Iris astus ootamatusest talle jalale. Macalister krimpsutas nägu, kuid ei lausunud sõnagi.

"Vabanda!" hüüdis Iris. Orkester mängis nüüd kõvemini ja neiule näis, et ta kuulis valesti. "Mida sa ütlesid?"

"Suudle mind," kordas Evan.

Iris tundis korraga südames imelikku tühjust.

"Ära mängi lolli," sõnas ta vaiksemalt. "Seda ei või ma teha."

"Miks?"

"Siin polegi midagi seletada," lausus pisut toibunud Iris õlgu kehitades. "Ma ju peaaegu ei tunne sind."

"Sa ju ütlesid, et ei suudaks kunagi mind armastama hakata, järelikult tead minust piisavalt," tähendas Macalister häirimatult.

Loogiline. Sellele oli võimatu vastu vaielda. Neiu muutis taktikat.

"Ma ei saa tegelikult võõrast meest suudelda. See on ohtlik tegevus."

"Siin on umbes paarsada külalist." Evan libistas pilgu üle saali. "Millist tagatist sa veel vajad?"

"Kas sa tõesti arvad, et hakkan sind kogu selle seltskonna silme all suudlema?"

"Noh, olgu. Seda võib teha terrassil." Mees muigas. "Või lõid siiski põnnama?"

"Huvitav lugu!" Iris tundis end nurkaaetuna ja asus rünnakule. "Alles äsja ütlesid, et ei riskiks abielluda. Järelikult kardad ka ise midagi?"

"Antud hetkel pole jutt abiellumisest. Nagu sina, nii olen ka mina piisavalt kaine mõistusega inimene, et mitte sellesse lõksu sattuda, kuid erinevalt sinust ei karda ma oma tundeid."

"Mina neid ka ei karda!"

"Enne ma ei usu, kui oled seda tõestanud," kordas Evan jonnakalt.

"Olgu!" hüüdis Iris, leidmata uusi vastuargumente. "Ma tõestan!"

"Väga hea." Evan langetas käed. "Olen valmis."

Iris vaatas talle ebalevalt otsa.

"Kohe praegu?"

Mõned tantsijad jäid neid huviga vaatama.

Iris langetas kiirotsuse.

"Lähme terrassile."

Välja puudutas jahe õhk õrnalt tema lõõmavat nägu. Ma ei usu isegi, mida teen, mõtles neiu, vaadates ärevalt Evanit, kes oli nõjatunud rõdupiirdele ja sirutanud käed, nagu kutsuks teda sülelusse. Valguse ja varjude mäng toonitas tema näojooni. Evani silmad hiilgasid hämaruses.

"Mida sa siis ootad?"

Iris tõmbas kramplikult hinge. Ilmselt ei saa seda suudlust vältida, käis tal läbi pea. Huvitav, kuidas ta laskis end sellisesse olukorda kiskuda?

Neiu heitis kahtlused kõrvale, astus Evani juurde, pani talle peod õlgadele, puudutas huultega kergelt ta suunurka ja taandus kiiresti väljasirutatud käe kaugusele. Iris hingeldas, ta sisemuses läks nagu midagi sõlme.

"Noh, oled rahul?"

Evan väärutas aeglaselt pead.

"Sa teed sohki," sõnas ta.

"Mismoodi?" imestas Iris. "Tegin seda, milles me kokku leppisime."

"Kas siis nii suudeldakse?" Evan kergitas kulme. "Ootasin tõelist suudlust."

Irise silmad sähvatasid. Olgu, näitan talle, mida ma suudan!

"Väga hea!" lausus ta vihaselt. "Vaatame, kas see sind veenab!"

Neiu astus Evani juurde, võttis ta näo käte vahele ja tõmbas kergelt lähemale. Nüüd oli Iris erutumiseks liiga kuri. Mees ei teinud katsetki teda emmata. Ta seisis vaikides, käed terrassipiirdele toetatud, ning vaatas neiule ainiti otsa, naeratus silmade sügavuses. Seda ilmet nähes tundis Iris, et ta närvid kipuvad üles ütlema. Siis aga suunas ta pilgu mehe huultele, ja äkitselt muutus kõik.

Neiu mõistis ootamatult, et alateadlikult oli ta soovinud seda sellest hetkest peale, mil vaatas Veneetsia restoranilaua taga esimest korda nendesse hallidesse silmadesse. Vahepeal oli ta sageli meenutanud salapärast tundmatut, mõtisklenud selle üle, et kui tal olnuks sel päeval teistsugune tuju, võinuksid edasised sündmused teha hoopis teistsuguse pööraku. Nüüd oli Irisel tunne, et on Evanit juba palju kordi suudelnud ja et selles pole midagi ebatavalist.

Iris küünitas aeglaselt mehe huulte poole ja puudutas neid ettevaatlikult, siis juba kindlamalt. Ta tundis Evanit naeratavat. Mõne hetke pärast hakkas mees ise teda suudlema. Ühe käega tõmbas ta neiu enda vastu, teisega võttis ta juustest kammi, mis kukkus terrassipõrandale. Neiu tihedad lokid langesid õlgadele.

Sel hetkel kaotas Iris lõplikult pea. Ta vastas ennastunustavalt suudlusele ning tundis, kuidas võbinalained üle ta keha veerevad. Neiu unustas, et ta Evanit peaaegu ei tunne, et nende suhted on pingelised ja et mees teda provotseeris. Nüüd oli oluline üksnes ohtlik erutus ja hinge täitev adumatu rõõm.

Irise sõrmed libisesid Evani näolt ta kaelale. Neiu oigas tasakesi mõnust ja jätkas suudlust, mängides Evani keelega ja lubades end tugevamini emmata.

"No seekord veensid sa mind tõesti," sosistas Macalister, kui nad lõpuks end teineteisest lahti rebisid.

"Veensin?" kordas Iris magusast udust välja ujudes. Ta kattis Evani näo lühikeste suudlustega, suutmata mõelda millelegi muule peale omaenda tunnete.

"Võtan oma sõnad tagasi," jätkas Evan, libistades ta siidseid lokke läbi sõrmede. "Tunnistan, et sa ei karda mind ega oma tundeid."

Need sõnad mõjusid Irisele nagu külm dušš. Ta ahhetas ja rabeles end sülelusest lahti.

"Sina... Sina..." kordas neiu seosetult, suutmata leida tunnetetulva tõttu vajalikke sõnu.

"Mis on?" küsis Evan pilkav-viisakalt.

Iris taipas liigagi hästi, et tema katkendlik hingamine reedab ta rahulolu. Macalister näis olevat täiesti rahulik.

Kogunud väärikuse riismed kokku, kergitas neiu uhkelt pead.

"Loodan, et oled nüüd rahul?" küsis ta kähedalt.

"Jah. Täielikult," kinnitas Evan, "ja pean ütlema, et sinu kirglikkus meeldib mulle sinu ärrituvusest hoopis rohkem."

"Sa said minust valesti aru," lausus Iris ebalevalt ja pöördus kõrvale, et silmad ta valetamist ei reedaks. "Ma ei tea, mida sina endale ette kujutasid, kuid mina suudlesin sind üksnes näitamaks, et sa ei tohi olla nii enesekindel."

"Sel juhul olen veelgi enam vapustatud!" Evan tõukas end piirdest eemale, astus Irise juurde, kergitas ta lõuga ja vaatas neiu suurtesse silmadesse. "Kui sa suudled nii üksnes millegi tõestamiseks, siis kuidas sa teed seda armastatud inimesega?!"

Iriselt nõudis suurt pingutust, et samm tagasi astuda.

"Seda ei saa sa küll kunagi teada!" kuulutas neiu, rõõmustades, et hääl kõlab taas kindlalt, tõstis uhkelt pea ja läks saali.

Iris lõi furgoonauto ukse kinni ja krimpsutas nägu, tõstes üsna raskeid kotte tööriietega ja mitmesuguste kujundustöö materjalidega. Oli alles kolmas nädal, kui ta oli töötanud pangas "Aubrey Crowner", ja alles täna tegi ta esimese vea.

Kõiges on süüdi Evan Macalister, mõtles neiu pahaselt, suundudes üle parkla teenistussisekäigu poole. Kõik need päevad oli ta mõttes arutanud, mis siis tema ja Evani vahel terrassil

õieti juhtus. Ta mäletas kõike, mida ta oli tookord öelnud, ja mõtles välja aina uusi variante sellest, mida ta oleks võinud öelda või teha. Tal tulnuks see absurdne suudlemise mõte lihtsalt välja naerda ning mitte provokatsioonile alluda. Selle asemel tormas ta Macalisterile peale, nagu oleks temasse meeletult armunud!

Mälestused Evani päevitunud iroonilisest näost, ta huultest ja kätest jälitasid Irist iga päev. Ta polnud pärast seda Macalisterist midagi kuulnud. Neiu arvas, et mees läks tagasi Ameerikasse, ja oli täiesti kindel, et see suudlus on tal ammu meelest läinud. Tema, Iris, aga ei suutnud seda kuidagi unustada ning polnud seetõttu endaga põrmugi rahul.

Püüdes Evanit unustada, sukeldus Iris üle pea uude töhe – panga konverentsisaali ja söökla kujundamisse. "Aubrey Crowner" oli erakommertspank ning kuigi selle direktorid kogunesid sageli nõupidamistele ja käisid meeleldi sööklas, ei huvitanud neid eriti disainiuudsused ning nende maitsed olid üpris konservatiivsed.

Iris poleks tahtnud võtta sellist tööd, mille juures polnud tarvis rakendada kõike seda, mida ta oli aastaid õppinud, kuid seda tehes polnud tal vähemalt tarvis Evanile mõelda. Pealegi maksis pank väga hästi. Seepärast polnud tal valikuvõimalust. Kui ta tahab tõepoolest koguda raha oma kaupluse avamiseks, siis tuleb tal leppida igavate,

kuid tasuvate tellimustega. Lisaks tuleb arvestada aegajalt Sabinelt saabuvate rahapalvetega.

Sabinele mõeldes läks Irise kulm kortsu. Kui mees Sabine maha jättis, jäi vaeseke oma kolme lapsega terve probleemipuntra küüsi. Õnnetuseks kasvas see veelgi, sest Sabine mees ja tema uus naine hukkusid autoõnnetuses.

Kuigi õde oli temast vanem, küsis ta alati Iriselt abi. Iris tegeles ema muredega, ta käis ka Ameerikas õde lohutamas mõni päev pärast seda, kui Gus oli jalga lasknud. Kui nüüd õnnestuks Sabine suuremad võlad ära maksta ja kui ta endale tööd leiaks, võiks hakata koguma raha ka enda tarvis.

Viimati helistas Sabine möödunud laupäeval. Ta otsis ikka veel tööd, kuid kolme lapse emal oli raske midagi mõistlikku leida. Iris soovitas talle Šotimaale naasta, kuid õde tahtis, et ta pojad kasvaksid üles Ameerikas.

"Poiste isa oli ameeriklane ja nemad on ka ameeriklased," seletas Sabine. "Ka mina olen ausalt öeldes siin ära harjunud. Pealegi on kodust liiga palju kurbi mälestusi."

Iris teadis, et õde rääkis nende isast. Isa oli üsna põdur ja ei tõstnud kunagi kätt ema ega tütarde vastu. Tema julmus oli peenem. Kodus valitses vaikus ning ei möödunud päevagi, mil isa poleks ema ja tütreid sõimanud või neilt midagi võimatut nõudnud.

Isa tahtis poega, kuid ema sünnitas talle tütred. Igal võimalikul ja võimatul juhul heitis ta seda ette. Aastate jooksul muutus ema elurõõmsast noorest naisest arglikuks ja närtsinud olendiks. Pärast mehe surma ei suutnud ta uuesti elustuda.

Paraku ei jätnud elu isakodus ka Sabinet puudutamata. Ta tundis end seal alati ebamugavalt. Seetõttu näis ameeriklasega abiellumine talle väljapääsuna. Vastupidiselt õele Irise iseloom üksnes karastus ning ta õppis isale vastu astuma. Lõpuks hakkas see nooremat tütart pelgama. Kui isa suri, tundis Iris üksnes kergendust, kuid koos sellega langes ta õlule hoolitsemine ema ja õe eest.

Minevikku silmas pidades ei imestanud Iris, et Sabine abielu karile jooksis. Isa surmas vanemas tütres eneseusu ning ta mees polnud isast kuigi palju parem. Taas tuli Irisel õde jõudumööda abistada. Viimati pakkus ta raha poiste saatmiseks suvelaagrisse, et tal oleks hõlpsam tööd otsida. Õde algul keeldus, kuid laskis lõpuks endale augu pähe rääkida. Seejärel viis ta jutu Lynda pulmale.

"Ega sa seal kellegi noormehega tutvunud?" küsis ta lootusrikkal häälel. Iris oli alati imestanud, et pärast äpardunud abielu oli Sabine hinges jäänud kohta romantikale.

Jälle meenus Irisele Evan.

"Ei," vastas ta kindlalt ning püüdis omalt poolt jutuainet muuta, kuid oli juba hilja – Evani kuju oli kindlalt ta mällu talletunud. Seda oli võimatu sealt välja ajada. Iris proovis kõike – tegi korteris suurpuhastust, käis mööda kauplust ja jalutas niisama ringi, kuid saatuslik suudlus ei tuuldunud mälust välja.

Meeleheitel helistas ta ühele sõbrannale ja leppis temaga kokku ööklubisse minekus. Seal õnnestus tal Evan ajutiselt mälust kustutada, kuid sai voodisse alles kell kolm ja magas hommikul sisse.

Kui ta ärkas ja nägi, kui palju kell näitab, hüppas ta otsekohe jalule. Pangaga lepingu sõlmimisel rõhutati eriti täpsust. Personaliülem ütles, et pangajuht käitub korratute töötajatega karmilt. Seda poleks olnud tarvis talle öelda, sest tal oli oma kutsealane uhkus. Pole viga, rahustas ta end. Ma jõuan panka veel enne lantši ning pärast töötan põhjalikult.

Ometi kiskus päev ka edaspidi viltu. Teekond kesklinna võttis liiklusummikute tõttu arvatust rohkem aega. Tal oli kavas astuda poest läbi ning osta pakk tsementi ja veel üht-teist tööks vajalikku. Konverentsisaali kujundamine oli lõppenud ning tuli võtta käsile söökla. Eskiisid olid juba tehtud. Möödunud nädala lõpul oli ta töölised vabaks lasknud. Peamise töö – söökla seina mosaiikpannoo – tahtis Iris teha ise.

Kui neiu lõpuks panghoone juurde jõudis, oli ta kannatus lõpukorral. Iris oli valmis valama oma ärrituse kaela igaühele, kes oleks julgenud teda kõnetada.

Pangahoone esikülg oli mõjukas. Rasked tammepuust uksed avanesid avarasse vestibüüli, kus valitses vaikus. See nagu sümboliseeris asutuse auväärsust ja seal hoitavaid tohutuid aardeid.

Kui Iris tuli siia esimest korda ja ootas jutulepääsu ühe direktori juurde, uuris ta seinal rippuvaid maale ning raskepärast sisustust, arutles ta endamisi selle üle, kuidas selline vanamoodne pank on suutnud rahamaailma konkurentsis vastu pidada. Hiljem aga, tööle asudes, nägi ta ülakorruste kabinettides modernseid seadmeid ja taipas, et esimene mulje "Aubrey Crownerist" oli olnud ekslik.

Teeninduslifti uksel avastas ta sildi "Ei tööta".

"Tore lugu!" hüüdis neiu ja asetas rasked kotid maha. "Just see veel puudus!"

Neiu heitis pilgu trepile, seejärel oma kandamitele. Huvitav, miks ma peaksin nendega üheksandale korrusele kõmpima, kui peavestibüülis on suurepärased liftid, arutles ta. Häda oli selles, et nende liftide kasutamine majandusotstarbeks oli karmilt keelatud, ent Iris ei mõelnudki mingitele tobedatele reeglitele alluda.

Neiu haaras oma kotid, läks peasissekäigu

juurde, sammus üle vestibüüli marmorpõranda ja vajutas liftinupule, eirates valvuri jahmunud pilke.

Õnneks oli sel ajal vähe külastajaid ning kogu oma uljutsemisele vaatamata tundis Iris kergendust, kui lift saabus tühjalt. Neiu tassis kotid kabiini, nõjatus vastu seina ja tõstis juba käe nupu juurde, kui keegi mees end sulguvate uste vahelt sisse libistas.

See oli Evan Macalister.

"Tere, Iris!" sõnas ta.

Võibolla oli süüdi tõusma nõksatanud lift, kuid neiu tundi ootamatult, et põrand kipub jalge alt kaduma. Iris kahvatas ja kaotas mõneks hetkeks kõnevõime. Siis aga paiskas tunnetetorm talle vere näkku. Ta silmist peegeldusid vaheldumisi ehmatus, võimatus juhtunut uskuda, endine ärritus ning kiiresti maha surutud kohtumisrõõm. Esimestel hetkedel suutis ta üksnes Macalisterile otsa vaadata ja suud maigutada, nagu kala kuival.

See oli tõepoolest Evan! Tervelt kaks nädalat oli Iris püüdnud ta näojooni ja kehakuju unustada. Nüüd leidis ta, et mees ei näe hoopiski välja nii, nagu ta oli jäänud meelde tollest viimasest õhtust. Silmad olid heledamad, pilk läbitungivam ja juuksed hoopis tumedamad.

"Minu teada pidid olema Ameerikas." See oli esimene, mis talle pähe tuli.

"Saabusin sealt möödunud laupäeval."

Samas tundis Iris, et Evan ei ole kohtumisest eriti vaimustatud. Ta sõnadest kostis rahulolematust. Neiu arvates pidi ta nägu seniajani hommikustest askeldustest lõkendama ning juuksesalgud korratult õlgadele langema – täpselt samuti, nagu tol õhtul terrassil. Piinlik. Ta tahtnuks kohata Evanit hoopis teistsugusena – iseseisva ja vaoshoitud ärinaisena. Pole siis ime, et mehe pilgust paistab laitust.

Macalister ise nägi muidugi välja oivaline. Ta kandis elegantset tumedat ülikonda, sinist särki ja samas toonis, kuldnõelaga lipsu, otsekui oleks ta meelega nii rõivastunud, et anda Irisele õppetund.

"Oled siin asja pärast?" küsis neiu järsult.

Küsimuse toon pani Evani kulmu kergitama.

"Jah." Ta heitis pilgu Irise jalgade ees lebavatele kottidele. "Aga mida sina siin teed?"

"Töötan," vastas neiu lühidalt.

"Kas vead alati selles liftis oma tööriistu?"

"Miks see sind huvitab?" küsis Iris kuivalt.

"Seepärast, et see jätab halva mulje," seletas Evan rahulikult. "Panga külastajad ei pea endale läbi majanduskolu teed rajama."

"Võibolla ei ole teised külastajad nii pirtsakad," andis neiu vastu. "Olgu sulle teadmiseks, et majanduslift täna ei tööta ja ma ei kavatse oma kotte mööda treppi üles tirida ainult seepä-

rast, et need sinu tundeid solvavad. Kuid jah, kui oleksin teadnud, et mul tuleb sõita koos sinuga, oleksin seda tõesti teinud!"

Evan vangutas kahetsevalt pead.

"Näen, et armastusväärsust pole sulle lisandunud. Aga siiski, Iris, ole oma väljenditega ettevaatlikum, eriti võõraste puhul."

Neiu teadis isegi, et tuleks käituda sündsamalt, aga tema päev oli nagunii alanud pingeliselt ja nüüd veel see kohtumine Macalisteriga!

"Vaata, Evan, Lyndale ja Jasonile võid sa ju muljet avaldada, kuid su uhkus ei anna sulle veel õigust kõiki õpetada. Pole sa ühtigi nii tähtis lind!"

"Jutt ei ole minu tähtsusest," õienda Macalister ja tema hääles lõi helisema metall. "See kuulub ametietiketi hulka. Kas direktorid pole sulle kordagi märkusi teinud?"

"Siinsete direktorite tegevus ei puutu üldse sinusse!" kuulutas Iris uhkelt. Ometi ohkas ta kergendatult, kui liftiuksed avanesid valuutava hetuse korrusel. Hea, et Evan temaga koos lõpuni ei sõida.

Mees astus välja, pöördus ja hoidis uksi lahti.

"Sul tuleb kindlasti õppida oma tundeid kontrollima, Iris," nentis ta petliku rahuga. "Ühel heal päeval toob su vaoshoidmatus sulle häda kaela." Siis vabastas ta ukse ja see sulgus.

Iris vajutas üheksanda korruse nupule ja oh

kas, tundes sisemuses kerget võbinat. Jälle ei suutnud ma end ohjes hoida, muretses ta. Muidugi sai neiu aru, et oli teinud vea. Töötades pangas, kas või ajutiselt, ei oleks ta tohtinud külastajaga niiviisi rääkida. Aga kuidas ta sai jääda rahulikuks, kui Evan näitas üles täielikku võõristust, nagu poleks nende vahel midagi juhtunud?

Tehes endale oma talumatu iseloomu pärast etteheiteid, kandis Iris kotid söökla kõrval asuvasse tuppa, mis oli talle töötamisajaks kasutada antud. No oli siis Evanil tarvis valida just see päev, see pank ja seesama lift! See mees on ise kõiges süüdi! Just tema pärast läks ta ööklubisse ja magas hommikul sisse. Kui Macalister kaebab kellelegi juhtkonnast, kuidas Iris temaga rääkis, siis kaotab ta tellimuse. Ka see jääb Evani südametunnistusele. Poleks ime, kui ta oleks süüdi ka liiklusummikute tekkimises!

Iris segas parajasti kausis tsemendisegu, kui tuppa astus pangajuhi sekretär Shirley.

"Kas te ei saaks viieks minutiks vaheaja teha?" Sekretärineiu ei teadnud, kuidas Irisega käituda – kas tema otsekohesust imetleda või seda peljata. "Teid tahab näha panga juhataja."

Iris ajas end sirgu ja heitis neiule rahulolematu pilgu.

"Kas ta ei võiks oodata?" Küsimus ei kõlanud ülearu viisakalt, sest Iris oli ikka veel mornis tujus. "Mul on töö käsil."

Shirley astus isegi sammukese tagasi. Teda šokeeris üksnes mõte, et šeff peaks hakkama kedagi ootama.

"Ta ütles, et tahab teid näha otsekohe."

"Millal ma lõpuks saan tööle hakata?" Küsimus polnud määratud kellelegi. "Milleks tal mind vaja on?"

"Šeff tutvub kõigiga, kes pangas töötavad," selgitas Shirley närviliselt, "olenemata sellest, kas ta on direktor või kokaabi. Ta oleks teid juba varem kutsunud, kuid ta polnud kaks nädalat kohal."

"Noh, kui teie šeff nii kaua ilma minuta hakkama sai, võib ta väga hästi veel paar tundi oodata."

Shirley näole tekkis hirmuilme. Ta ei teadnud, mis on halvem – Irise rahulolematus või šefi pahameel.

"Ta ütles, et selleks kulub ainult viis minutit," lausus sekretär paluvalt.

Iris ohkas raskelt. Ta teadis, et võib Shirleyle pahandusi põhjustada.

"Noh, olgu," torises neiu ja tõmbas käest töökindad. "Mida kiiremini see tutvumine läbi saab, seda parem."

"Aga... kas te põlle ära ei võtagi?" küsis Shirley ettevaatlikult.

"Ei," vastas Iris lühidalt. "Šeff peaks teadma, et töötan pannoo kallal. Loodetavasti ei oota ta minult moedemonstratsiooni?"

"Aga... kohtumine panga juhatajaga..." pomises Shirley meeleheitel.

"Mis siis selles nii erilist on?" Sekretäripreili märkus jättis Irise ükskõikseks. "Või peavad töötajad oma šeffi jumaldama?"

Shirley kehitas abitult õlgu. Nagu enamik teisi pangatöötajaid, kellel tuli Irisega tööasjus kokku puutuda, ei teadnud ka sekretär, kuidas temasse suhtuda. Ometi võinuksid töölised, kes konverentsisaalis töötasid ja kujundajaga pidevalt läbi käisid, öelda, et Irise keeleke on küll terav, kuid hoopiski mitte õel, ja et ta välise karmuse varjus leidub headust ja sõbralikkust.

Juhataja kabinet paiknes korrus allpool. Iris jooksis trepist alla, rõõmustades, et pole tarvis kasutada lifti, kus võis, taga paremaks, veel kord Evaniga kokku sattuda. Ta lootis, et Macalister on oma asjadega ühele poole saanud ja majast lahkunud.

Märganud, et Iris suundub otsejoones kabineti ukse poole, lipsas Shirley ette, avas ukse ja teatas:

"Mister Macalister, teie juurde tuli Iris Harts."

Iris tardus lävele.

"Mis?!" küsis ta ehmunult. "Kuidas on šefi nimi?"

"Sa kuulsid õigesti." Evan tõusis laua tagant ja ta hallides silmades mänglesid naerusädemed. "Tänan, Shirley."

Sekretär heitis Irisele uudistava pilgu ja lahkus.

"Ei, pole võimalik, et sina oled panga juhataja," lausus neiu, otsekui tahaks end veenda, et see kõik on pelgalt hirmuunenägu.

"Veider küll, kuid minu direktorite nõukogu kaldub samale arvamusele," sõnas Evan sarkastiliselt. "Sinu ja nende õnnetuseks olen just mina panga "Aubrey Crowner" juht."

3. peatükk

"Aga..." Iris seisis ikka veel ukse juures. "Miks sa mulle midagi ei öelnud?"

Evan kehitas õlgu.

"See pole kellelegi saladus. Minu nimi on isegi märkmepabereil. Sul tasunuks üksnes vaadata. Mind paneb imestama, et sa pole seniajani tundnud huvi selle vastu, kes on panga juhataja. Sellega tõestanuks sa veel kord oma professionalismi."

"Minu professionalismi on kõige paremini näha minu tööst," tähendas Iris mürgiselt.

"Vabanda, kuid praegu ei näe sa küll välja eriti professionaalne," arvas Macalister, libistades pilgu temast üle. See pilk jäi peatuma kuivanud värvilaikudega kirjatud tööpõllel ja tsementitolmu viirul ta näol. Siis viitas ta toolile.

"Sul oleks parem istet võtta."

Iris tahtnuks seda pigem käsuna kõlavat ettepanekut eirata, kuid jalad kandsid teda iseenesest tooli juurde. Neiu istus, selg sirge, ja vaatas Macalisterile otse näkku.

"Pean veel ütlema, et käitud hoopis teisiti, kui äriringkondades kombeks," jätkas Evan, ristates samal ajal käed rinnale ja nõjatudes toolileenile. Sel hetkel meenus neiule elavalt, et just samuti oli ta seisnud tol õhtul terrassi ääres. Irise pilk langes mehe kätele. Tookord olid need ta selga paitanud ja juukseid sasinud, nende kätega surus Evan ta enda vastu...

Iris sundis end edasi kuulama.

"Meie pangas pole kombeks, et tuldaks tööle teksapükstes ja trikoosärgis, ning kuhjata esindusliftidesse majanduskotte," sõnas Evan kuivalt.

"Võibolla keelab pank oma töötajaile ka ilma loata hingamise?" küsis Iris pahaselt, kaitstes end ainsal viisil, mida ta tundis. Ta sai aru, et Evanil on õigus, kuid ta ei suutnud märkusi vaguralt kuulata. Pealegi polnud hommikuses vahejuhtumis süüdi ainult tema. "Julgen meenutada, et sattusin külastajatelifti üksnes seetõttu, et teenistuslift oli rikkis, ning kottides olid materjalid SINU panga kujundamiseks. Mis riietesse puutub, siis ma ei mõista, mis tähtsus sellel on, mida ma töötades kannan. Usutavasti ei nõua sa, et hakkaksin tegema pannood ranges kontoririietuses?"

"Ei, seda mitte, kuid loodan, et pangas viibides käitud kombekamalt," tähendas Evan rahulikult. "Kui kuulen, et räägid edaspidi kellegagi

samuti, nagu minuga liftis, siis tuleb sul otsekohe siit lahkuda. Jõudsin juba ametnikelt kuulda, et soovi korral võid olla väga armastusväärne. Muide, ma tean isegi, kui õrn sa oled, kui hästi püüad," lisas mees naeratades ja sihtis pilgu neiu huultele.

Samal hetkel hüppas Iris püsti ja punastas, taibates, et Evan räägib nende ainsast suudlusest.

"Sa siis teadsid juba Lynda pulmas, et hakkan töötama sinu pangas?" küsis neiu masenduult.

"Ei. Sa olid täiesti ligipääsmatu. Pealegi ütlesid juba Veneetsias, et ma ei paku sulle üldse huvi. Sain sinuga sõlmitud lepingust teada siis, kui uurisin pühapäeval jooksvat tegevust puudutavaid dokumente."

"Ka minul polnud aimu, et oled pankur," kaitses end Iris. "Jason ütles ainult, et oled saanud suure päranduse."

"See on täiesti õige. Kogu mu ema raha on paigutatud selle panga aktsiatesse. Kuna ta oli Crownerite suguvõsas viimane, oli ta "Aubrey Crowneri" tegelik omanik. Seejärel läks pank pärandusena minule ja minust sai selle juht. See tegi mind mu direktorite silmis äärmiselt ebapopulaarseks, kuid ma ei kavatsenudki nende hingerahu huvides oma seisundist loobuda. Kui tahad, et sulle tehtud töö eest makstaks, siis püüa

alluda minu reeglitele. Nüüd aga tule siia ja istu. Arutame sinu tegevuskava."

Iris kergitas jonnakalt lõuga.

"Ma otsustan ise, kuidas talitada," kuulutas ta, kuid võttis siiski istet.

"Selles sa eksid," sõnas Evan ja istus taas laua taha. "Kui oled tellimusest huvitatud, pead leppima sellega, et siin langetan otsuseid mina. Näita mulle söökla eskiise."

"Direktorite nõukogu kinnitas need koos konverentsisaali omadega. Kas sa tõesti kavatsed midagi muuta?"

"Seda mitte," vastas mees jahedalt, "kuid tahan olla kursis kõigega, mis "Aubrey Crowneris" toimub, alates vestibüülist ja lõpetades sööklaga. See tähendab, et kui sa kavatsed kellegagi lugupidamatult käituda, saan sellest otsekohe teada."

"Mulle makstakse kujundustöö, mitte aga salongivestluste eest ametnike ja külalistega," tähendas Iris. "Kui sulle konverentsisaali kujundus ei meeldi, siis leia endale teine asjatundja."

Evan ohkas.

"Sul tuleb tõesti veel palju õppida. Kas sa oled tõesti valmis oma jonnakuse tõttu heast tasust loobuma?"

Neiu oli tõepoolest sellele üsna lähedal, kuid siis meenus talle Sabinele lubatud lastelaagri raha ja ta pigistas hambad risti.

"Ei, ma ei loobu tellimusest, sest mulle on tõepoolest vaja raha. Kuigi ei osanud oodata, et tuleb pangajuhi ees lipitseda."

"Tahad siis, et sulle viisakuse eest eraldi makstaks?"

"Poleks paha," vastas Iris, eirates pilget ja vaadates Evanile otse silma. "Palju võid pakkuda?"

Neiu polnud veel lõpetanud, kui juba kahetses oma sõnu.

"Oleneb sellest, kui kaugele su lahkus küünib," sõnas mees vaikselt ning neidu läbistas kuumalaine.

Millal sa ükskord õpid enne mõtlema ja alles siis ütlema? küsis neiu endalt ja sihtis pilgu põrandale.

"Kui meie jutuajamine on lõppenud, võin vist tagasi tööle minna."

"Muidugi," nõustus Evan ja tõusis neiu järel toolilt. "Muide, vahest sa otsid..." Ta võttis sahtlist kammi, mis oli olnud Irisel juustes Lynda pulmas, pani selle lauale ja lükkas neiu poole. "Arvatavasti läheb sul seda tarvis."

Iris võttis kammi nii ettevaatlikult näppude vahele, nagu oleks see tuline.

"Kuidas see sinu kätte sattus?" küsis neiu, kuigi teadis niigi vastust.

"Sa jätsid selle terrassile. See kukkus su juustest välja, kui sa... muude asjadega tegelesid."

"Teisisõnu siis, kui sa mind suudlesid?" täpsustas Iris väljakutsuvalt, tundes, kuidas tavaline viha temas kihisema hakkab. Saabus tõehetk, millal polnud enam vaja teeselda.

Evan vaatas neiule imestunult otsa.

"Nii palju, kui mina mäletan, suudlesid sina mind."

"Ainult seepärast, et sina selle provotseerisid."

"Aga kui meeldiv see oli!" Mees naeratas unistavalt, lähenes Irisele ja pühkis ettevaatlikult ta põselt tsemendipulbri. "Selline tegu väärib tõepoolest preemiat."

Iris, keda Evani lähedus ja ta enda reageering mehe puudutusele erutasid, nihkus eemale. Iga ta keharakk lõi võbisema ning tal oli raske hingata.

"Aegajalt on mulle tõesti raha vaja, kuid mitte sedavõrd!" sõnas ta kähedalt. "Kui pead silmas sedalaadi lahkust, siis võid ise oma söökla kujundada!"

Iris pöördus järsult, astus kabinetist välja ja paugatas ukse kinni.

Shirley vaatas talle järele, uskumata oma silmi. Õige pea asendus sekretäri imestus kaastundega – šeffi vihastanud inimene ei jää panka kuigi kauaks.

Kui Iris oli pisut jahtunud, arvas ka tema, et Macalister annab oma direktoritele käsu lepingi tühistada.

Ent sel ega ka järgmisel päeval ei tülitanud teda keegi ning neiu rahunes. Ilmselt ei võta Evan teda tõsiselt, arvas Iris. Selles polnud midagi imestusväärset, kuid neidu riivas see, et mees ei vaevunud tulema ja teda oma lahkumisotsust muutma keelitama. Tal tekkis isegi mõte minna mõne direktori juurde ja paluda leping tühistada näitamaks Macalisterile, milleks ta on võimeline, ent oma säästudele mõeldes jättis ta selle katki.

Järgmise kahe päeva jooksul nägi ta Evanit harva. Esimest korda tuli ta sööklasse viis päeva pärast saabumist. Ta astus seina juurde, uuris tähelepanelikult seda osa pannoost, mille Iris oli juba jõudnud paika panna, ja kutsus Irise ühislauda.

"Ainult palun riietu ümber," lisas ta vaikselt.

Kas ta tõesti arvab, et ma istun söögilauda tööriietes, mõtles Iris põlglikult, kuid võttis end otsekohe kätte. See oli esimene jutuajamine pärast seda, kui nad kabinetis nääklesid. Neiu oleks väga tahtnud einestada koos panga direktoritega, kuid kartis, et hakkab Macalisteriga vaidlema, ja tänas viisakalt.

Sellest peale nägi Iris Evanit aegajalt söögilauas, kuid ta vestles alati kellegagi direktoritest ja peaaegu ei märganudki tema kohalolekut. See pidanuks teda rõõmustama, kuid leidis sellises ükskõiksuses midagi alandavat.

Ühel õhtul pangast lahkudes pidurdas Iri
oma auto ristmiku punase tule ees. Samal hetke
väljus Evan peauksest, hoides käe alt kinn
sümpaatsel neiul. See vaatas mehele alt üle
otsa ja naeratas. Ta pikad kuldsed juuksed säde
lesid õhtupäikese kiirtes. Oivaline kostüüm j
kingad lõid ta ümber meeldiva jõukuse ja hüve
olu aura.

Rooliratast pigistades jälgis Iris, kuidas Eva
ja blondiin tänavat ületavad. Nad naersid lõbu
salt, osutamata temale vähimatki tähelepanu.

Huvitav, arutles Iris, kas Evan selgitab sõbra
tarile oma vaateid isiklikule vabadusele? Või
ootab ta seda ainukest, kelle pärast ta suudab
poissmeheeluga hüvasti jätta? See mõte tekita
hinges tühjusetunde.

Tema taga signaalitati kannatamatult. Iri
sööstis kiiruga paigast, veendes end, et tal pol
mingit vajadust Macalisteri ega tema sõbrata
pärast muretseda.

Tegelikult aga võinuks Iris end kas või sini
seks veenda – sellest polnud miskit abi. Evani j
tema elegantse kaaslase kujud olid talle kindla
mällu salvestunud. Kogu õhtu püüdis ta mõeld
millelegi muule ja rõõmustas väga, kui helista
Lynda.

"Tule homme õhtusöögile," vastas sõbrann
ta palvele rääkida pulmareisist. "Siis ajame ju
tu. Ühtlasi vaatame pulmapilte."

Iris kahtles, kas suudab ikka veeta terve õhtu vaadates pilte, mis talle veel kord Evanit meenutavad, kuid see oli ikkagi parem, kui üksinda istuda ja nukraid mõtteid heietada. Peale selle igatses ta Lynda järele.

"Hüva, ma tulen," sõnas ta.

Järgmisel päeval rõõmustas ta veel kord kutse üle, sest nägi taas Evanit ta heledapäise sõbrataga, seekord sööklas. Iris väljus parajasti pesuruumist, kus oli käinud end lõunaks korda seadmas, ja märkas, et see paar istub laua ülemises otsas. Direktorid olid samuti kohal, kuid elegantne kaunitar nägi üksnes Evanit.

Iris tervitas lühidalt ja istus oma tavalisele kohale. Ta langetas pilgu, kuid laua kaugemas otsas istuva paarikese kohalolek hoidis teda kogu aeg pinges. Sestap rõõmustas ta, kui lõuna lõppes, ja tundis tohutut kergendust, kui tööpäev läbi sai. Iris püüdis takso ning sõitis Lynda ja Jasoni poole, tunnetades teravat vajadust rüübata klaasike või kaks.

Päevitunud ja õnnelik Lynda kahmas Irise otsekohe sülelusse. Ent võõrastetuppa astudes tardus neiu paigale – kamina ees seisis Macalister ja puhus Jasoniga juttu.

"Ma ei oodanud sind siin näha," sõnas Iris teeseldud muretul toonil, kui mees tema poole pöördus.

"Ka sinu siinviibimine on mulle üllatus," vastas mees külmalt. Tema hõbedastesse silmadesse tekkis kummaline pilk – segu ärritusest ja imetlusest pildi puhul, mida uksel seisev neiu pakkus. Iris kandis nagu alati teksaseid, kuid puuvillsärki asendas smaragdroheline pluus ning ta juuksed langesid vabalt õlgadele.

"Arvasime Lyndaga, et tuleks kutsuda mõlemad tunnistajad," lausus Jason kiiresti. "Nüüd vaatame pulmas tehtud filmi."

Irisele ei pakkunud selline võimalus mingit lõbu.

"Me olime ju seal. Vahest ehk vaataksime Kanaari saartel tehtud pilte?"

"Seda võib teha hiljem," kuulutas Lynda otsustavalt ja ulatas sõbrannale veiniklaasi. "Pane film käima, kallis,"

Evan ja Iris pandi kõrvuti diivanile istuma. Nende pilgud kohtusid hetkeks ja neiu tuju paranes otsekohe. Oli täiesti ilmne, et Macalisterile oli filmi vaatamine sama vastumeelne, nagu temalegi.

Näis, et filmile ei tulegi lõppu. Ekraanil vilksatasid tuttavad näod ja nende hulgas märkas Iris piinlikkusetundega ka ennast. Silmanurgast märkas neiu, kuidas Evan mitu korda talle pilgu heitis.

Peagi ilmusid kaadrid sellest, kuidas ta Evaniga tantsis. Lõbusate külaliste jõugus nägid nad välja nii, nagu näeksid nad ainult teineteist.

Iris nägi, kuidas Evani käsi mööda ta selga libises, ja tõmbus pinevile, nagu toimuks see praegu. Talle meenus, kui õdusalt oli ta end tundnud Evani süleluses.

Sel hetkel ei julgenud Iris Evani poole vaadata. Selle asemel suunas ta hoopis pilgu Lyndale. Sõbranna pilgutas süütult silma ja naeratas.

Jason turtsatas naerda.

"Olite tantsust täiesti sisse võetud. Ei saaks öelda, et olite tuttavad alles väga lühikest aega. Täitsa kohe armunud paar!"

"Ära aja lolli juttu, Jason," tõrjus Iris ta sõnad tagasi, tundes sisemuses kummalist tühjust. "Mina küll ei näe seal midagi erilist."

"Igaühel on õigus näha seda, mida ta tahab." Jason pilgutas Evanile silma, kuid see üksnes naeratas viisakalt.

Neiu süda oli valmis rinnust välja hüppama. Hea veel, et mees, kes kõike seda filmis, ei järgnenud neile terrassile. Need olnuksid alles võtted! Huvitav, mida Evan praegu mõtleb?

Iris kõõritas tema poole ja kohtas hõbedaste silmade pilku. Evan naeratas talle vandeseltslaslikult.

Muidugi sai mees kõigest aru. Ta loeb mu mõtteid, lendas neiu ajust läbi paaniline mõte. Iris viis kogu jõudu kokku võttes pilgu kõrvale.

Lõpuks sai film läbi ning tekkis piinlik paus.

Evanit ei häirinud nähtavasti miski, kuid Iris püüdis nihkuda temast nii kaugele, kui diivani nurk lubas. Neiu nägu lõõmas. Tal oli tunne, et võiks karata rusikatega kallale igaühele, kes julgeks hakata kommenteerima.

Lynda köhatas, arvates, et aeg juttu mujale viia.

"Räägi mulle oma uuest tööst, Iris. Kas sul on sümpaatne ülemus?"

Iris vaatas Evani poole ja pahandas, kui nägi, et see ootab huviga tema vastust.

"Ma ei usu, et sõna "sümpaatne" sobiks teda iseloomustama," sõnas ta tagasihoidlikult.

"Iris töötab minu juures," seletas Evan.

"Ei või olla!" hüüdis Lynda imestunult. "Milline huvitav kokkusattumus!"

"Tõepoolest!" turtsatas Iris.

Jason silmitses sõpra kaastundlikult.

"Vean kihla, et kerge sul ei ole. Huvitav, kuidas sa oma disaineriga läbi saad?"

"Läbi häda," tunnistas Evan vaadates neiu leekivatesse rohelistesse silmadesse.

Õhtu venis lõputult. Evanile ja Irisele näidati pulmapilte ja –kinke, siis kutsuti neid uut maja vaatama. Iris armastas väga oma sõbratari ja rõõmustas, et see on oma õnne leidnud, kuid noorpaari egoism hakkas talle närvidele käima. Ta hoidis suuri vaevu keelt hammaste taga. Kui Macalister ütles, et ta peab hommikul vara tööle

hakkama, ja pakkus end Irist koju viima, oli neiu talle kõigele vaatamata tänulik.

"Aitäh!" sõnas ta kergendatult, istudes Evani kõrvale suurde luksusautosse, millest õhkus naha ja hüveolu hõngu. Neiu kinnitas turvavöö ja toetus istmele. "Tänane õhtu oli kasulik ainult ühes mõttes – see tuletas mulle veel kord meelde, miks ma ei taha mehele minna."

"Jah, ma nägin, et sul polnud eriti lõbus," tähendas Evan mootorit käivitades.

"Vähe sellest, et mul tuli pulm läbi teha, pidin veel sellest tehtud filmi vaatama," kurtis Iris. "Ma ei saa aru, mis on juhtunud Lyndaga. Igat lauset alustab ta sõnadega "Jason ütles" või "Jason arvab"! Enne abiellumist oli tal oma arvamus!"

"Aga siiski pole sa ainult selle pärast abiellumise vastu?" küsis Evan autot tänavale juhtides.

Iris võttis end kokku.

"Mida sa sellega öelda tahad?"

"Enne sinu saabumist rääkis Lynda mulle Dave'ist." Evan viivitas jätkamisega. "Ta arvab, et Dave murdis su südame."

"Algul arvasin minagi nii, kuid hiljem taipasin, et ta andis mulle hea õppetunni." Iris vaatas otse enda ette. "Kas Lynda ütles, et ta oli abielus?"

"Jah. Peale selle ütles ta, et olid tollal alles üsna noor neiu."

"Sain kahekümneseks ning võtsin tollal paljutki puhta kullana. Siis aga tuli ühel päeval minu juurde Dave'i naine."

Iris tundis, kuidas ta käed võbisema hakkavad, ja ruttas neid põlvedele langetama.

"See oli õudne," jätkas ta vaikselt. "Õnnetut naist vapustas Dave'i petmine. Nagu ma aru sain, oli Dave naisele öelnud, et avaldan mehele survet ja nõuan, et mees ta maha jätaks ning minuga abielluks. Siis tõotasin, et ei lase kunagi ühtki meest end sellisesse seisu seada. Kui alandav see on – anuda võistlejat, et see ta mehe tagasi annaks!"

Mõne minuti Iris vaikis. Dave'i naine meenutas talle ema. Kuigi isa ei jõlkunud teiste naiste sabas, mõnitas ta naist sajal muul viisil. Iris kahetses, et see kõik ei tulnud talle pähe enne seda, kui ta Dave'isse kiindus. Edaspidi ma enam nii loll ei ole, ütles ta endale.

Sel hetkel pidurdas Evan ristmikul punase tule ees ja Irisele meenus äkitselt, kes ta kõrval istub. Kuidas ometi tuli Lyndale pähe hakata talle minu elust rääkima? mõtles ta pahaselt.

"Ta muretseb sinu pärast," ütles Evan ootamatult ja pani auto liikuma. "Lynda rääkis, et varem aitasid sa teda mitu korda hädast välja. Ta on sulle ääretult tänulik selle eest, et sa ei vaielnud kordagi teie ühisfirma müümise vastu, kuigi see oli sulle tohutu kaotus."

"Nojah," vastas Iris õlgu kehitades. Mida kõike oli Lynda jõudnud temast rääkida! "Loodan, et nii on isegi parem. Ma saan vähemalt mingi raha, mis aitab mind koguda piisavalt kapitali oma kaupluse avamiseks."

"Tõsi või?" Evan silmitses teda uurivalt. "Aga ehk on sul siiski salajane kavatsus sõbranna eeskuju järgida ja mehele minna?"

Iris püüdis end kujutleda Lynda kohal. Ei, leidis ta, ma ei suudaks elada koos Jasoni–taolise mehega. Minu mees peab olema minust tugevam, et võiksin teda austada, et ta ei pelgaks minu järsku iseloomu ja ei jääks ükskõikseks, kui tahaksin tema üle nalja heita. Minu mees peaks sarnanema pisut...

Irise pilk libises Evani kätele roolirattal ja ta huultele ning ta süda hakkas taas kiiremini löövma.

"Ei!" sõnas ta kindlalt.

"Sellisel juhul võin sind aidata."

"Aidata?" Irise lõi selline ootamatu pöörak jutus pisut endast välja. "Ma ei vaja mingit abi."

"Mul on üks ettepanek."

"Milline?" küsis neiu kahtlevalt.

"Kui sa selle vastu võtad, võid oma sääste tunduvalt suurendada."

"Pakud tööd?"

"Mingis mõttes küll. Kuule, kas su kodu on kaugel?"

"Pärast seda pööret veel viis minutit," vastas Iris imestunult.

"Ega sa pole selle vastu, kui seletan sulle seda kohalejõudmisel? See on üsna keeruline."

"Hea küll," nõustus neiu.

Tavaliselt tuli tal jätta oma pakiauto tänava lõppu, kuid Evan oskas mingi nipiga otse maja ette sõita. Ust avades oli Iris nii ärevil, et pillas võtme maha. Ta kummardus kiiresti seda üles võtma, kuid sel hetkel puutus ta käsi võtme järele küünitava Evani käega kokku. Ootamatusest tõmbas Iris käe eemale ja pillas võtme jälle maha.

Seekord tõstis Evan selle ise üles.

"Kas aitan sind ust avada?"

"Saan ise hakkama!" Ta kahmas sirutatud peolt võtme ja peagi olid nad esimese korruse väikeses korteris.

Irise rahulolematuseks järgnes Evan talle kööki. Seni, kuni neiu kannu veega täitis ja tulele asetas, jälgis mees teda külmikule nõjatudes. Evan näis täitvat kogu kööki. Iris võttis kapist tassid ja keedise, püüdes mitte meest puudutada.

"Niisiis," alustas ta ja avas kohvipaki, "võib olla räägid lõpuks, milline on su salapärane ettepanek."

"Kõik on väga lihtne," vastas Evan rahulikult. "Mulle on vaja pruuti."

Irise süda jõnksatas. Ta asetas kohvipaki

lauale. See vajus kohe külili ning kohvipuru pudenes laiali.

"Keda sulle vaja on?"

"Pruuti."

"Pea–pea! Nagu mäletan, ütlesid sa, et ei taha naist võtta, nagu mina ei taha mehele minna!"

"Täiesti õige. Mulle pole vaja naist, vaid pruuti."

"Mitte millestki ei saa aru!" vastas Iris lauda koristades. Ta oli arvanud, et Evan paneb talle ette kujundada veel mõni pangaruum või midagi sellist – aga see!

"Seletan kõik ära, kuid kõigepealt pead kuulama väikest eellugu." Evan pistis käed taskusse ja ta pilk püsis kinganinadel.

"Sa tead, et pärisin kõik emale kuulunud pangaaktsiad," alustas ta lõpuks. "Aga seda sa ilmselt ei tea, et minu vanemad hukkusid, kui olin alles neljateistkümnene. Lapsepõlves ütlesid nad mulle sageli, et pean käima nende jälgedes, kuid nad ei jõudnud täpsustada testamendi üksikasju. Seepärast oli mul õigus saada pärand alles kolmekümnesena."

Sel hetkel hakkas kann vilistama ja Iris valas vee kohvimasinasse.

"Mul polnud sellest vähimatki aimu," ütles ta. "Arvasin, et tegeled pangandusega juba ammu."

"Ei. Mõistagi võisin saada pangalt toetust, kuid sel juhul tundnuks ma olevat end kohustatud panga heaks töötama. Tahtsin enne kohustuste kaelavõtmist vabadust maitsta. Olin ju veetnud kogu lapsepõlve teadmises, milliseid lootusi vanemad mulle panevad."

Evan vaikis mõne minut – nähtavasti uitasid ta mõtted nendes aastates.

"Lapsel on väga raske selliseid ootusi taluda. Aja jooksul hakkasin isegi Aubrey Crowneri nime vihkama. Pank näis mulle puurina, kuhu mind on pistetud ja kust ma enam välja ei pääse."

Ta heitis pilgu Irisele ja jätkas:

"Pärast vanemate surma läks asi veelgi hullemaks. Sugulased rääkisid alailma, et pean tegema seda ja teist, sest isa ja ema olevat seda soovinud. Lõpetasin kiitusega keskkooli ja astusin ülikooli, sest seda ootasid minult kõik. Umbes sel ajal taipasin, et kui mulle on määratud kunagi vabadusse pääseda, siis on see aeg käes."

"Kas vabadus osutus selliseks, nagu oli seda kujutlenud?" küsis neiu huviga.

Evan noogutas.

"Isegi paremaks. Sain äkki võimaluse teha mida tahan ja millal tahan, arvestades ainult enda soove." Ta tõstis pea ja vaatas Irisele otse silma. "Ilmselt tahad nüüd teada, kuidas see kõik sinusse puutub?"

"Jah," nõustus neiu. "Kardan ainult, et meie jutt läheb pikaks." Ta võttis kandiku ja viis selle elutuppa. "Seepärast peaks end mugavamalt sisse seadma. Jätka," sõnas ta ja asetas tassid lauale. "Mis ärgitas sind sellesse vihatud panka naasma?"

Evan jälgis, kuidas neiu kohvi valab.

"Sellest peale, kui sain võimaluse ise oma elu korraldada, hakkasin pangasse sallivamalt suhtuma. Sedamööda, kuidas mehistusin, kasvas tahe tegelda millegi tõsisemaga. Ei, ma polnud veel rahunenud, kuid tahtsin võtta vastu väljakutset, ning "Aubrey Crowneri" juhtimine paistis mulle just sellises valguses. Praegu näib, et naasmine oli paratamatu. Ma polnud kunagi unustanud, et pank peab saama minu omaks, ja hingepõhjas tahtsin ikkagi vanemate lootusi õigustada."

Evan võttis Iriselt kohvitassi ja istus diivanile.

"Sa siis loobusid oma vabadusest?"

"Ainult osaliselt. Selles töös eeldab edu saavutamine kompromisse. Pealegi võin igal hetkel selle kõrvale heita ja endisse ellu naasta. Mul pole ju naist ega lapsi ega midagi sellist, mis võiks mu plaane kuidagi mõjutada. See ongi tõeline vabadus ja ma ei mõtle seda hüljata."

"Selge," lausus Iris, püüdes mitte märgata tühjusetunnet, mis ta sisemuses pärast Evani

sõnu tekkis. Mis see tema asi on, mida see mee kavatseb oma vabadusega peale hakata! Minag ei loovutaks oma sõltumatust mitte miski hinn eest, arvas neiu. Aga vahest ehk siiski...?

"Mis juhtus siis, kui tegid teatavaks om õigused pangale?" küsis Iris pisut pingsal too nil.

"Selleks ajaks olin õppinud Ameerikas pan gandust, tähistasin oma kolmekümnendat sünni päeva ja tulin Šotimaale tagasi." Evan muigas "Ma ei saa öelda, et mind võeti vastu avasüli Direktorite nõukogu oli harjunud juhtima panka omal moel ja ei tahtnud midagi muuta. Oleksi pidanud nägema nende nägusid hetkel, kui te gin teatavaks, et kavatsen panga igapäevarutiin isiklikult kontrollida. Kas panid tähele, millise traditsioonilises maneeris on kujundatud vest büül?"

Iris noogutas.

"Samasugused on ka direktorite maitsed. Pa raku pidin rakendama uuendusi ettevaatlikult sest panka juhtivate meeste käes on ikkagi pea aegu pool aktsiatest." Evan tõusis ja hakkas toa ringi kõndima. "Alustasin ühe panga põhiakt sionäridega liitumisläbirääkimisi. Projekt on p sut ebatavaline, kuid kuigi see pank on väike kuulub tema klientide hulka väga suuri ärimeh Loomulikult puiklesid minu direktorid vastu Seega on liitumine kujunenud minu ja direktor

te omamoodi heitluseks. Kui ma järele annan, käsitavad nad seda traditsioonide võiduna ja tulevikus on mul veelgi raskem uuendusi teha."

"Aga miks sa ei eira direktorite arvamust ja ei talita nii, nagu vajalikuks pead?" küsis Iris, kel polnud ikka veel aimu talle määratud osast. "Nähtavasti on mingeid muid takistusi?"

"Vaata, "MacCoy ja Ko" on samasugune perekonnapank, nagu minu oma. Panga juht Jeff MacCoy tahab, et pank jääks ka edaspidi perekonnaliikmete valdusse, kuid Jeffi lapsed tahaksid osa aktsiaid maha müüa."

"Kas nad ei suuda isale ühinemise kasulikkust selgeks teha?"

"Algul ma sellega arvestasingi." Evan astus diivani juurde ja jäi seisma Irise ees. "Õnnetuseks tuli mul puutuda kokku hoopis teistsuguse probleemiga."

"Millisega siis?"

"Tõelised raskused tekkisid Jessica MacCoyga."

4. peatükk

Iris asetas tassi aeglaselt lauale.

"Jessica?" Tegelikult polnudki tarvis seleta da, kellest on jutt.

"Sa võisid teda täna lantšil näha," sõna Evan muiates. "Erakordselt veetlev neiu."

"Märkasin küll," lausus Iris jahedalt. "Sell järgi otsustades, kuidas sina teda vaatasid, ei to hiks teie vahel mingeid probleeme olla."

"Jessica ja tema vend on siduv lüli minu j Jeff MacCoy vahel," seletas Evan rahulikult "Mul tuleb pühendada neile tähelepanu kun pankade liitumiseni."

"Minu arvates ei tohiks suhtlemine Jessica–tao lise neiuga koormav olla," sõnas Iris, meenutades kuidas Evan oma sõbratari üle tänava talutas. "Võ tahad öelda, et teil on üksnes tööalased suhted?"

"Ma tahaksin seda," vastas mees lühidalt "Praegu hõivab minu mõtteid üksnes pankad ühendamine, kuid Jessica hindab minu arvate olukorda vääralt. Ta ootab, et rahalisele liitumi sele järgneks ka perekondade ühinemine."

"Paneb imestama, et selline väljavaade sind ei vaimusta," tähendas Iris hapult. "Nägin, milliseid pilke te Jessicaga vahetasite."

Evan vaatas talle pahaselt otsa.

"Teistsugustel asjaoludel võiksin temaga romaani alustada. Häda on selles, et Jessica sihib abiellumisele."

"Sina aga ei taha talle öelda, et see on sinu huvidega vastuolus?" Iris katkestas end järsult. Taga paremaks, Evan võib veel arvata, et ta on armukade!

"Praegu ei tohi ma suhteid Jessicaga rikkuda. Vajan ta toetust ja mõju isale. Jeff kuulab tütre arvamust. Kui ütlen Jessicale otsesõnu, et abielust ei saa olla juttugi, võib ta kaotada huvi nii minu kui tehingu vastu."

"Jaa, ma saan aru, et sul on tõesti tekkinud probleeme," tunnistas Iris vastu tahtmist.

"Mul tuleb veenda Jessicat, et ta raiskab asjatult minule aega. Algul ei näinud ma muud võimalust, kui talle seda otse öelda, aga täna pulmafilmi vaadates tuli mulle pähe oivaline mõte."

"Hea, et see film vähemalt kedagi innustas!"

"Üldiselt panid mind mõtlema Jasoni sõnad selle kohta, et näeme välja armunutena."

Iris tundis end punastavat.

"Jason ei tea isegi, mida ta räägib."

"Muidugi," nõustus Evan. "Aga kui see

mõte tuli pähe Jasonile, võib see tulla ka Jessi cale."

Neiu muutus rahutuks.

"Mida sa konkreetselt ette paned?"

"Tehingut. Maksan sulle ümmarguse summa ütleme viis tuhat naela, kui nõustud kuni panka de ühinemiseni minu pruudi osa mängima. Ar vatavasti on see mõne nädala küsimus."

"Jaa–aa, ma näen, et see tehing on sulle tões ti väga tähtis," venitas Iris mõtlikult.

"Nagu ka minu vabadus," lisas Evan. "Taha saada üht ja säilitada teist."

"Kas saavutad alati seda, mida tahad?" küsi neiu väljakutsuvalt.

Evan vaatas tähelepanelikult ta rohelistes silmadesse.

"Alati," kinnitas ta.

Sugenes piinlik vaikus. Iris pööras esimesen pilgu kõrvale.

"Miks sa palud seda teenust minult?"

"See on ju päevselge! Võiksin pöörduda pal jude tuttavate poole, aga kus on tagatis, et na ei hakka seda mängu tõsiselt võtma? Sina ag andsid selgesti mõista, et huvitud abiellumise sama vähe, nagu minagi. Sa vähemalt ei varja et kõige tähtsam on sulle raha. Minu arvate võimaldab see ettepanek lisada su säästudel korraliku summa. Vaevalt suudad kunagi ni kergesti teenida viis tuhat naela."

"Mina ei ütleks, et armunu teesklemine oleks kerge töö!" vaidles Iris vastu. Teda riivas Evani kindlus selles, et neiu nõustub sellise ahvatleva ettepanekuga pikemalt mõtlemata. Küllap mõtleb ta, et Iris nõustub sellisesse delikaatsesse loosse sekkuma üksnes raha pärast.

Iris ei saanud enam rahulikult istuda ja tõusis. Ta ei suutnud kuidagi mõista, mida ta sel hetkel tunneb – solvangut, kiusatust või ehk pettumust.

"Minu arvates polnud sul Lynda pulmas eriti raske teeselda, et oled minusse armunud," tähendas Evan.

"Ma ei teeselnud!" hüüdis Iris.

Mees kergitas kulme.

"Ega sa ei taha öelda, et sul on tõesti minu vastu õrnu tundeid?"

"Sa tead isegi, et ma ei pidanud silmas midagi sellist!" pareeris neiu pahaselt. "Suudlesin sinuga üksnes seepärast, et sulle oli vaja mingeid tõestusi."

"Aga tuleta meelde, kui veenev oli see suudlus," lausus Evan. "Sulle ei valmista raskusi pruuti mängida, eriti kui sind soojendab rahale mõtlemine."

"Kardan, Evan, et sul tuleb leida teine näitleja. Mind see ei huvita," sõnas neiu väärikalt.

Näis, et mees ei kurvastanud põrmugi.

"Sa oled liiga jonnakas. Vaata, et sul ei tuleks seda kahetseda."

"Kas see tähendab, et võin söökla kujundus katkestada? Tühistad tellimuse?"

"Ei. Annan sulle ainult võimaluse minu ette paneku üle järele mõelda. Võibolla muudad oma otsust."

"Mitte kunagi!"

Evan naeratas salapäraselt.

"Eks me näe."

Iris tõstis vaevu padjalt pea ja vaatas äratus kella. Pool neli hommikul. Neiu oli äratanud tungiv telefonihelin.

"Sabine?" küsis Iris uniselt, kui oli õe erutatud hääle ära tundnud. "Mis juhtus?"

"Ronnie jäi haigeks!" ütles õde läbi pisarate

Kulus mõni minut, enne kui Irisele selgeks sai, mis on tema noorima õepojaga juhtunud. T mäletas seda poissi elavaloomulise lapsena Nüüd aga oli Ronnie saadetud haiglasse, sest o hommikueine ajal äkitselt teadvuse kaotanud.

"Arstid teevad mitmesuguseid testimisi, kui praegu ei ole veel miski selge," seletas Sabin hääle värisedes. "Mulle öeldi ainult, et Ronn on tõsiselt haige ja põhjuste selgitamine nõua aega. Arstid kardavad, et läheb tarvis erirav kuid ma ei suuda selle eest maksta." Sabine o hüsteeria äärel. "Mida ma teen, Iris? Haiglaar ved ähvardavad kujuneda tohutuks..."

Varasematest kogemustest teadis Iris, et õd

suudab rahustada ainult kindel toon.

"Sul tuleks Ronnie Šotimaale tuua. Te olete ju šotlased ja sul on õigus oma poega siin ravida."

Sabine nuuksatas.

"Kardan, et on juba liiga hilja. Isegi siis, kui saaksin kokku piletiraha, ei taluks Ronnie lendu. Pealegi on siinne arstiabi vist parem, kui ainult suudaksin arved tasuda." Sabine häälde tekkis paanikanoot. "Ma ei saa poisse üksinda jätta. Ma pole siin kuigi kaua elanud ja mul pole selliseid tuttavaid, kelle hoolde julgeksin nad usaldada."

"Saan aru," sõnas Iris mõtlikult. Talle polnud kunagi pähe tulnud, et Sabine on endaga toimetulekuks küllalt vana.

Kui Gus Sabine maha jättis, otsis see instinktiivselt õelt tuge. Irisel tuli teda taas välja aidata. Kui ta vajab raha, tuleb see leida. Seega tuli Evani ettepanek just parajal ajal. Kuigi Irise süda tõrkus seda vastu võtmast, polnud muud võimalust Sabinet aidata. Jätkuks ainult julgust piisavalt suurt summat küsida. Viiest tuhandest ilmselt ei jätku. Huvitav, kui kõrgelt Evan oma vabadust hindab? See poleks päris aus mäng, kuid Sabine pärast julgeks Iris paljugagi riskida.

"Ma vist mõtlesin midagi välja. Hoolitse sina Ronnie eest, mina mõtlen rahale. Kui veab, võin ehk juba täna sulle mingi summa saata."

"Oh, Iris, ravi läheb ju hirmus kalliks!" puik
les Sabine vastu. "Sul pole endalgi raha."

"Hommikul saan," vastas Iris kindlalt, kui
pani igaks juhuks ebausklikult sõrmed risti.

Iris peatus närviliselt käsi mudides vastuvõ
tutoa ukse taga. Mis saab siis, kui Evan on üm
ber mõelnud? Kui ta on leidnud kellegi järele
andlikuma? Mida ta siis peale hakkab?

Igal juhul polnud mõtet ukse taga seista. Nei
tõmbas julguse kogumiseks sügavalt hinge ja a
tus sisse. Ta oli aegsasti mõelnud välja sündsa e
tekääande, kuid sõnad surid ta huultel, kui näg
Evanit sekretäri laua juures seismas. Mees hoid
käes avatud toimikut ja dikteeris midagi Shirley
le. Kuuldes ust avanemas, jäi Evan vait ja nael
tas pilgu Irise pinevil näole. Toas valitses vaiku
Läbitungimatul ilmel möödus ta neiust ja istu
oma laua taha.

"Kas sa ei sooviks istet võtta?" küsis ta lõpuks

"Jah... muidugi." Issand, mis saab siis, kui t
on ümber mõelnud, käis Irisel peast läbi. Meh
külm toon tegi ta ärevaks. Neiu toetus laua va
tas seisvale toolile.

"Niisiis?" sõnas Evan kärsitult.

"Tahtsin rääkida sinu eilsest ettepanekust,"
lausus Iris rusutult.

"Sellest, mille ta tagasi lükkasid?" Mees rää
kis rahulikult, kuid ta pilk oli karm.

"Jah. Ma... mõtlesin ümber."

"Nagu mäletan, ütlesid sa, et ei muuda kunagi oma otsust."

Iris pigistas hambad risti. Näib, et Evan ei kavatse tema ülesannet kergendada.

"Muutsin seda siiski, lootes, et suurendad tasu."

"Vaata aga vaata," venitas Evan pilkavalt. "Kui kõrgelt sa siis oma teenust hindad?"

"Kakskümmend tuhat naela."

Lõpuks ometi õnnestus tal mehe soomusrüüsse pragu lüüa! Neiu tundis rahuldust, nähes, kuidas Macalister järsult ettepoole kummardus ja käed lauale toetas.

"Mis?!"

"Sularahas," lisas Iris ja vaatas mehele kindlalt otsa. Nüüd polnud enam tagasiteed. "Ja viis tuhat avansina."

"Mulle näis, et olin näinud juba küllaldaselt ihneid naisi, kuid sina paned mind oma arvamust muutma," sõnas Evan pikkamisi. Ta hääletoon oli selline, et Irisel tekkis tahtmine kühmu tõmbuda. "Sa ütlesid, et hindad oma teenuseid kõrgelt, kuid mitte niivõrd. See on lihtsalt röövimine!"

"Sa suudad selle raha maksta," ütles Iris veendunult. "Eriti siis, kui pankade liitumine ja sinu vabadus on sulle nii olulised, nagu sa ütlesid."

"Aga sellise summa eest tuleb sul etendada

minu pruudi osa väga veenvalt! Oled kindel, e saad hakkama?"

Iris vaatas talle väärikal ilmel otsa.

"Täiesti kindel!"

"Huvitav..." pomises Evan, tõusis toolilt, as tus talle lähemale, uuris teda tähelepanelikult kortsutas kulmu ja torkas aeglaselt käed taskus se. Neiul hakkas kergelt paha. Ka tema tõusi ebalevalt.

Nad seisid teineteise vastas. Evani hõbehallid silmad toonitasid ta päevitunud näovärvi. Iris rohelised silmad olid täna eriti kirkad ning lõu uhkelt tõstetud.

Täna oli ta juuksed kuklale sõlme seadnud Evan sirutas nagu unes käe ja avas hoideklamb ri. Juuksed avanesid, langesid õlgadele ja lõi päikesekiirtes sädelema. Evan libistas sõrme üle neiu põse ja võttis siis ta näo käte vahele.

"Praegu on sul sobiv hetk näidata, kui vee nev sa suudad olla," lausus Evan vaikselt.

Irisel oli äkki raske hingata. See puudutu äratas ta hinges tunnetemere. Ta mõistis, e peaks midagi ütlema, kuid üksnes seisis nagu võlutult, suutmata pilku hõbehallidelt silmadel lahti kiskuda.

"Pean olema kindel, et ma ei kuluta oma raha asjatult," lisas Evan. Tema sügav hääl kaja vastu neiu igast keharakust.

Iris avas suu, et midagi öelda, kuid ta ei jõud

nud, sest sel hetkel liibusid Evani huuled tema suule ning kõik hakkas ta silmade ees pöörlema.

Neiul tekkis selline tunne, nagu oleks ta pärast pikki eksirännakuid taas koju jõudnud. Tajudes ähmaselt, mida ta teeb, surus ta end Evani vastu ja põimis käed ta ümber, tunnetades pihkude all mehe lihasemügarikke.

Ootamatult rebis Evan end ta huultelt lahti, ohkas kirejanuselt ning surus neiu pea oma rinnale. Hetk hiljem kergitas ta Irise särki ja libistas peo üle ta sileda sooja naha.

Neiul jäi sellest oma palja keha puudutamisest hing kinni. Mehe peopesa liikus mööda ta selga, haaras siis ohjeldamatus kärsituses ta rinna ning hellitas seda õrnalt, kuni Irise huultelt pääses kerge oie. Kokkuliibunud kehades tekkis pinge, mis iga hetkega tugevnes ja ähvardas kontrolli alt välja libiseda.

Esimesena toibus Evan. Kergelt värisev Iris oli unustanud kõik peale sisemuses pulseeruva iha, kuid Evan laskis ta äkitselt lahti ja eemaldus. Mõne hetke seisid nad vaikides, vaadates teineteisele silma ja püüdes korrastada hingamist.

"Arvestagem, et tehing on sõlmitud," ütles mees lõpuks.

Milline tehing? See imetore suudlus oli neiu teadvuse niivõrd ähmastanud, et ta ei taibanud, millest mees räägib. Siis meenus Irisele kõik. Jalad hakkasid võbisema ja ta laskus toolile.

Ja–jah, Sabine vajab raha ja tehing Evaniga on ainus võimalus seda teenida. See on tavaline leping, millel pole midagi ühist armastuse ega ihadega. Igal juhul ei tohi lasta Macalisteri teisitimõelda.

Iris niisutas keelega huuli.

"Mis saab edasi?"

Evan pistis taas käed taskusse ja vaatas talle otsa, kuid neiu viis pilgu kõrvale. Siis võttis ta laualt oma juukseklambri.

Evan sosistas midagi ja astus akna juurde.

"Kõigepealt tuleb meil teha mõned ostud," sõnas ta kuuldavalt.

"Millised ostud?" Kõige vähem oli Iris oodanud midagi sellist.

"Sulle on vaja uusi riideid."

"Milleks? Ma tunnen end ka vanades hästi."

"Teksad ja trikoosärk ei jäta vajalikku muljet," seletas Evan. Sel hetkel elas neiu taas üle tunde, mis tekkis siis, kui mehe käsi ta särgi alla libises. "Sinu garderoob aga koosneb enamikust sellistest asjadest. Sind tuleb ümber riietada."

"Mulle pole seda vaja!"

"Vabanda, kuid ma ei küsinud sinu arvamust. Kui tahad mängida minu pruudi osa, siis pead sellele vastavalt välja nägema."

"Mul on punane kleit," meenutas Iris ebakindlalt.

"Sa ei või ju seda iga päev kanda."

"Iga päev?!"

"Võibolla mitte iga päev, kuid nii sageli, kui asjaolud seda nõuavad," sõnas Evan jahedalt. "Sind kohustab selleks sinu määratud rahasumma."

"Selge." Iris vaatas mehele uurivalt silma. Talle näis veider, et pärast kirglikku suudlust käitub Evan nii võõristavalt. Ja miks ta kogu aeg rahast räägib? Lõpuks oli see ju tema algatus! "Kui jutt juba sellele läks, siis ehk seletad pisut lähemalt, mille eest sa mulle maksta kavatsed?"

"Näilisuse eest," vastas Evan lühidalt. "Täna olen kutsutud kokteiliõhtule ja sul tuleb minuga kaasa tulla. Seal peaks viibima ka Jessica ja seepärast on väga tähtis, et ilmuksin koos pruudiga. Pärast seda tuleb sul mind sageli saata, sest saadakse teada, et oleme kihlatud, ning sind hakatakse kutsuma koos minuga."

"Kuidas sa kavatsed oma kihlumist sõpradele seletada?" huvitus neiu. "Näiteks teavad Lynda ja Jason väga hästi, kuidas ma suhtun abielumisse. Nad ei usu, kui äkitselt teada saavad, et mõtlen sulle mehele minna."

"Küll nad uskuma hakkavad, kui ütled, et oled minusse meeletult armunud."

Iris võpatas.

"Aga mis saab siis, kui pangad on liitunud ja meil pole enam tarvis teeselda? Kas lakkame otsekohe teineteist armastamast?"

"Miks ka mitte?" Mees kehitas õlgu. "Selli seid asju juhtub alailma. Võid öelda sõpradele, et mõtlesid ümber."

Iris kortsutas kulmu.

"Kas ei võiks vähemalt Lyndale tõtt rääkida?"

"Ei," lõikas Evan. "Kakskümmend tuhat naela on küllaldane kompensatsioon selle eest, et sa oma uhkusest pisut loovutad. Mitte keegi ei tohi meie tehingust teada. On see arusaadav?"

Neiu noogutas vastumeelselt ja Evan jätkas:

"Isegi siis, kui mind sinu kõrval ei ole, pead kõigile veenvalt näitama, et oled armunud ja õnnelik. Kui kuulen kelleltki tuttavalt, et nad sinu siiruses kahtlevad, katkestan paugupealt tehingu ja sa ei näe oma raha. Viis tuhat saad kohe, kuid ülejäänu pärast seda, kui Jeff MacCoy on pankade liitumisega nõustunud ja Jessica kellessegi teisesse kiindunud. Ja pea meeles, Iris, et sul tuleb iga penn välja teenida. Pead alati mäletama, et oled minu pruut igal hetkel, kui koos teiste silme all viibime."

"Aga omavahel?" sundis Iris end küsima.

Mees muigas.

"Seda juba sinu äranägemisel."

"Ma ei saa sinna teksades minna!" Autojuht oli peatunud kalli kaupluse ees. Selle nime kuuldes tegi Iris suured silmad.

"Otse vastupidi. Siin ollakse väga rõõmsad,

kui kuuldakse, et sind on vaja pealaest jalatallani riidesse panna."

Evanil oli nagu alati õigus. Irist pani imestama see lugupidamine, millega elegantsed müüjannad tema ümber askeldasid.

"Ma ei või seda kanda," sosistas ta, proovides peegli ees järjekordset jakki.

"Miks?" küsis Evan häirimatult.

"Selline riietus ei ole minu stiil. Ma pole kunagi varem midagi säherdust kandnud."

"Nüüd aga tuleb sul seda teha."

Kauplusest väljusid nad koos hulga pakkidega. Iris mõtles õudusega, kui palju see kõik maksma läheb, kuid Evan heitis arvele üksnes lühipilgu ja kirjutas tšeki välja.

Juba kaupluses sundis mees teda panema selga elegantse lühikeste varrukatega ja ümariku kaelaväljalõikega pruuni kleidi. Neiu vaatas mitu minutit peeglis oma kujutist. Tal oli raske selles veetlevas sihvakas neius end ära tunda.

"Kas see meeldib sulle?" küsis Evan ja pistis rahakoti taskusse.

"Ma ei tea," tunnistas Iris ausalt. "Mulle näib, et see pole enam mina."

"Ei, see oled just sina." Evan astus ta selja taha ja asetas talle käed õlgadele. "Teksad ja särk sobivad rohkem kokku sinu keevalise iseloomuga, kuid selles kleidis oled sa see kirglik neiu, kes mind Lynda pulmas esimesena suudles."

Mööda neiu selga jooksid sipelgad ja t
pöördus peeglist kõrvale.

"Sa eksid. Teksades tunnen end tõelisena
selles kleidis aga ainult näitlejana lavakostüü
mis."

Evan vaatas teda mingi kummalise pilguga.

"Sel juhul loodan, et etendus saab sama ve
nev, nagu kostüüm," tähendas ta.

Tänaval võttis neid vastu sinine taevas j
värske õhk.

"Kuhu me sõidame?" küsis Iris vaev
Evanile järele rutates.

"Juveeliärisse. Milline üksikasi peab min
pruudi ilme lõplikult määratlema?"

"Ee... ee... sõrmus?" küsis neiu väriseva hä
lega.

"Õigus. Sõrmus neiule, keda ma armastan."

Need sõnad kajasid ikka veel Irise kõrvu
kui ta vaatas sädelevaid sõrmuseid, mõelde
ise sellele, milline peaks olema tüdruk, ked
Evan oma vabadusest kõrgemaks hindab. Se
line mõte tegi meele mõruks ja briljantide sä
tuhmus.

"Proovi õige seda."

Iris võttis Evani peost massiivse, väiksema
test ümbritsetud briljandiga sõrmuse ning pist
selle sõrme.

"See on liiga idamaine," lausus ta näg
krimpsutades.

"Kas teil ei leidu midagi lihtsamat?" küsis Evan müüjalt. "Mida sa teed?" lisas ta Irisele, kui müüja klaaskappide juurde läks. Neiu nihe-les toolil ja püüdis lühikest seelikut põlvedele tõmmata.

"Ma pole harjunud oma jalgu näitama," vas-tas Iris.

"Sul on ilusad jalad ja pole mõtet neid peita."

Neiu naeratas piinlikult. Sel hetkel naasis müüa, kandes musta sametalust kõige peenema-te sõrmustega. Neiu rõõmustas, et võib nende kohale kummardada ja oma nägu varjata.

"Vaata seda." Evan ulatas Irisele sõrmuse, mida ehtis rida väikesi kulda raamitud briljante. Ehte lihtsus toonitas kivide elegantsi.

"Kui ilus!" sõnas neiu vaimustatult. Sõrmus sobis väga hästi, nagu oleks see eraldi temale tehtud. Kui see ainult sümboliseeriks armastust!

"Võtame selle!" otsustas Evan neiule näkku vaadates. Tema hääl kõlas kuidagi eriliselt.

Iris kergitas pead ja nägi, kuidas mõlemad mehed teda jälgivad. Müüa näis ootavat pruu-dilt tänulikkust, Evan naeratas kavalalt – ta lootis ilmselt, et Iris alustaks oma osa mängi-mist.

Mida ütleks sellisel puhul tõeline pruut?

"Tänan!" sõnas neiu kergelt kähedalt, küüni-tas Evani poole ja andis talle põsemusi. Evan hoidis ta pead kinni ja suudles neidu huultele.

Hetkeks tekkis neiul tunne, et mäng on läbi ja kõik toimub tegelikult. Suudlus oli nii õrn, et kui Evan eemale tõmbus, särasid Irise silmis pisarad.

5. peatükk

Kui Iris lõpuks koju jõudis, langes ta pilk sageli sõrmes sädelevatele briljantidele. Koju saatis teda Evan.

"Riietu ümber ja tule kella kuueks panka tagasi," käsutas ta, paigutanud Irise taksosse ja ladunud pakid tagaistmele. "Pangast läheme otse kokteiliõhtule." Siis ta lahkus kordagi tagasi vaatamata.

Iris nimetas solvangust masendatud häälega oma aadressi. Istmele nõjatudes mõtles ta, et midagi muud ei maksnukski oodata. Evan pole üldse kohustatud teda hüvastijätuks suudlema.

Korteris heitis Iris pakid voodile ja läks kööki endale tassi teed tegema. Seni, kuni teevesi keema hakkas, mõtiskles ta Sabine helistamise üle, mis sundis teda langetama ebatavalist otsust. Seda ellu viia oli palju raskem, kui ta oli arvanud. Temas aina tugevnes kahtlus, et edaspidi läheb veelgi raskemaks.

Milleks oli Evanil vaja mind suudelda, mõtles neiu ohates. Teekotti tassist välja tõstes sähvata-

sid ta silme ees taas briljandid, tuletades meelde, et nüüd on juba võimatu tehingust loobuda.

Kui Iris pisut enne kella kuut panka jõudis, ei tundud uksehoidja teda ära. Neiu kandis lühikest seelikut ja kuldnööpidega jakki ning ta lokid langesid õlgadele. Alles siis, kui neiu naeratas, taipas uksehoidja, kellega tegemist, ja naeratas laialt vastuseks.

"Helde jumal! Mina arvasin, et panka on tulnud mingi mannekeen."

Iris muigas.

"Ei, Frank, see olen mina."

"Täna te siis ei tööta?"

"Ei." Neiu viivitas pisut. "Üldiselt on mul kohtumine mister Macalisteriga."

"Kas sa näe!" venitas Frank talle järele vaadates.

Lifti oodates arvas neiu, et homme lendab see uudis läbi kogu panga.

Vastuvõturuumis andis Evan Shirleyle mingeid viimaseid korraldusi. Ta tõstis pea ja naeratas sõbralikult. Iris pidi jällegi äärepealt unustama, et see on pelgalt mäng. Ära loo endale illusioone, ütles ta endale ja naeratas armsalt vastu.

Katkendlik ohe sundis Evanit ja Irist korraga pead pöörama. Shirley pühkis taskurätiga silmi.

"See on nii romantiline!" ütles sekretär nagu oma erutuse õigustuseks.

"Misasi?" küsis Iris mõistmatult.

"Rääkisin just Shirleyle meie kihlumisest," seletas Evan.

"Õnnitlen teid!" sõnas Shirley väriseva häälega.

"Tänan..." suutis Iris öelda.

"Lähme, kallis, meil on aeg." Evan viis ta kiiresti ooteruumist välja. "Oleksid võinud ka paremini mängida," tähendas ta koridoris sapiselt.

"Ma ei tea, kuidas pruudid käituma peavad," torises neiu vastu.

"Ainus, mis sul teha tuleb, on näidata, kui õnnelik sa oled oma peigmeest nähes."

"Ütlesin, et püüan teha kõik endast oleneva," püüdis Iris end liftis kaitsta, "kuid ma olen disainer, mitte aga näitleja."

"Tänasel õhtul viibib Jessica. Sellisel puhul tuleb sul tõesti püüda," soovitas Evan muiates. Siis alandas ta häält, sest lift peatus ja nad astusid vestibüüli. "Peale selle viibib õhtul mõni mõjukas klient, nii et hoia oma terav keeleke hammaste taga ning ära unusta võimalikult sagedasti naeratada."

Iris mossitas kogu tee Edinburghi ühte paremasse hotelli, kus pidi saama teoks kokteiliõhtu. Neiu ei sallinud selliseid pidusid, sest seal tuli kogu aeg ajada võõraste inimestega seltskondlikku loba.

"Kasutu ajaraiskamine," arvas neiu pahaselt. Evan kehitas õlgu.

"Võibolla küll. Ent nendel õhtutel sõlmitakse tavaliselt kasulikke tutvusi. Sul tuleb üksnes seista minu kõrval ja võluvalt naeratada." Ta kõõritas Irise poole. "Täna õhtul oled tõepoolest nõiduslik."

Neiu vaatas Evanile kahtlustavalt silma ja leidis äkki, et ei suuda pilku nendelt hallidelt silmadelt kõrvale viia.

"Oleme kohal, sir." Autojuht peatas sõiduki hotelli ees ja tuli Irisele ust avama.

Vastuvõtu ajal tundis ta esimest korda, kui meeldiv on viibida Evani–taolise mehe kõrval. See juhtis osavalt vestlust ja teadis alati, mida öelda või teha.

Ta ei lasknud Irist endast eemale, hoidis tema käe alt või pihast. Neiu tunnetas teravalt tema ligidust ning meenutas aegajalt oma valepeigmehe tugevaid embusi ja tuliseid suudlusi.

Pealetükkivate mõtete tõrjumiseks rüüpas Iris lonksukese veini ja tardus äkitselt, märgates kellaliste hulgas tuttavat nägu. See oli Lynda. Ta silmitses Irist üllatunult, pöördus siis Jasoni poole ja tõmbas teda varrukast.

Irise tuju langes. Ta pigistas alateadlikult Evani kätt. Sel hetkel soovis ta kõige vähem kohtuda Lyndaga, kes oli mõnikord üsnagi läbinägelik. Neiu oli salakesi lootnud, et kihlusejaga

lõpeb enne, kui ta sõbrannaga kokku puutub. Siin ei uskunud ta üldse temaga kohtuvat.

Tundes, et midagi on juhtunud, vaatas Evan tema poole.

"Meid nägid Lynda ja Jason," pomises neiu suunurgast.

Evan vabandas vestluskaaslaste ees ja viis ta kõrvale.

"Varem või hiljem pidi see nagunii juhtuma," lähendas mees mõistlikult ja pöördus läheneva noorpaari poole.

"Iris!" hõikas Lynda. "Mina veel mõistatasin, kas see oled ikka sina. Sa näed välja fantastiline!"

Irisele tuli äkki meelde, et ta käsi on ikka veel Evani pihus, ja püüdis seda lahti tõmmata, kuid mees hoidis sellest kõvasti kinni.

"Tere, Lynda," nämmutas ta. "Mida sina siin teed?"

"Jason tahtis kohtuda ühe pangaametnikuga ja ma tulin temaga kaasa." Lynda suudles Evanit põsele. "Hoopis huvitavam aga on see, mida teed siin sina? Minu mäletamist mööda ei saanud sa selliseid õhtuid põrmugi."

"Irisel tuleb sellega harjuda," vastas Evan naeratades, pani võltspruudile käe ümber piha ja tõmbas ta lähemale. "Eks ole, kallis?"

Seda kõnetlust kuuldes hakkas Lynda midagi aimama. Ta pilk rändas sensatsioonilist uudist otsides ühelt teiselt.

"Millal siis teie suhted muutusid?" küsis t tungivalt.

"Eile õhtul," vastas Evan silmagi pilgutama ta, tõstis Irise käe ja näitas Lyndale sõrmust "Loodetavasti oled rahul, et su sõbratar leid oma teisepoole?"

"Ma teadsin seda!" hüüdis Lynda rõõmsalt Selle valju hääle peale katkestasid külalised ves luse ning suunasid pilgud Evanile ja Irisele. "M teadsin!" Tunnetetulva ajel süleles ta pruuti j peigmeest. "Rääkisin alati Irisele, et ükskor kohtab ta tõelist meest. Igaühele, kes nägi teid fil mi vaatamise ajal, oli selge, et olete armunud."

"Kas tõesti?" küsis Iris kahtlevalt.

"Muidugi! Isegi Jason märkas, kuidas te te neteist vargsi piilusite."

Iris sattus segadusse, kuid Evan üksnes surus tugevamini ta kätt.

"Milline läbinägelikkus!" sõnas ta pisut kui valt. "Me ei taibanud seda isegi seni, kuni Iris koju saatsin."

"Me teadsime, et te ei aima veel midagi," se letas Lynda leebelt. "Pärast teie lahkumist ütle Jason: "Mis sa arvad, millal need kaks taipavad et on armunud?"." Lynda naeratas rõõmsalt "Aga me ei osanud arvata, et see läheb nii kii resti!"

"Minu õnnitlused!" Lõpuks sai ka Jason sõna sekka pista, sest naine tegi hingetõmbe

pausi. Ta surus Evani kätt ja suudles Irist põsele. "Väga meeldiv, kui sinu arvamused kinnitust leiavad."

"Kui ilus sõrmus!" tähendas Lynda. "Oh, Iris! Sa oled vist väga õnnelik!"

Evan tardus ootele ja Iris taipas, et tal on käes kõige vastutavam hetk.

"Jah, ma olen õnnelik," lausus ta pisut kähedalt. "Ainult et ma pole ikka veel toibunud."

Lõpuks ometi läks tal korda öelda seda, mida vaja!

"Sellest saan ma aru," nõustus Lynda ja Evan lõdvestus otsekohe. "Huvitav, millal sa taipasid, et oled armunud?" küsis Lynda lapselikult vahetult. "Küllap vist siis, kui Evan sind esimest korda suudles?"

Iris tundis, kuidas ta sisemuses tekkis midagi jääklombi taolist. Ta raputas pead, et vabaneda veidrast tundest, nagu toimuks kõik tegelikult ja mingit mängu ei ole, kuid... armuda Evanisse? Sellest ei saa juttugi olla! Küllap olen vist pruudi osasse liialt sisse elanud, leidis neiu. Vahest ehk ei olegi ma halb näitleja?

"Oli nii?" käis Lynda peale.

"Jah, näib küll, et just siis," sõnas ta ebalevalt.

"Vaeseke, see pole üldse sinu moodi!" arvas Lynda naerdes. "Aga sina, Evan? Millal sina taipasid, et teda armastad?"

Evan viivitas, vaadates mõrsja rohelistesse silmadesse.

"Juba esimese kohtumise ajal," lausus ta vaikselt. "Mäletad, Iris?"

"Muidugi." Tema mälus sähvatas kirgas pilt Veneetsia kanaliservalt, kui ta seisis oma õhukeses märjas kleidis Evani uuriva pilgu all ja tundis end alasti olevat.

"Kas vabandate mind?" sõnas Evan Lyndale ja Jasonile. "Tahan Irisele kedagi tutvustada." Saalist läbi astudes küsis ta: "On sinuga kõik korras?"

"Täiesti. Olen ainult pisut väsinud, sest magasin eelmisel ööl halvasti, mõeldes sinu ettepaneku üle."

"Ja arvutades kokku võimalikku tulu?" lisas Evan järsult.

Nii see ju oligi, mõtles Iris süüdlaslikult.

"Kellega sa tahad mind tutvustada?" küsis ta, eirates Evani viimaseid sõnu.

"Jessica venna Patrick MacCoyga. Püüa olla sõbralikum ja vestle temaga korralikult."

Nagu ta õde, nii oli ka Patrick MacCoy pikk ja valgepäine, samasuguste siniste silmadega, mis lõid Irist nähes kahtlustavalt sädelema.

"Nagu ma aru saan, võib teid õnnitleda," tähendas ta, kui tutvumistseremoonia läbi sai. "Siin aina räägitakse sellest viimasest uudisest. Sa lõid kõik pahviks, Evan, sest kõik pidasid sind paadunud vanapoisiks."

Evan muigas.

"Varem arvasin minagi nii, kuid Iris on eriline tüdruk."

"Nii eriline, et võtsid nõuks ta endale kahmata, et keegi teine teda kätte ei saaks," täpsustas Patrick. "Mine siis pealegi, Evan, ja aja tuttavatega juttu. Mina püüan su pruuti lõbustada. Võibolla läheb veel korda teda keelitada, et ta end sinuga ei seoks."

Evan viivitas, silmitsedes neidu pisut murelikult.

"Kas jääd Patricku seltsi?" küsis ta. "Mul on tarvis paari inimesega mõni sõna vahetada. Need on igavad ärijutud, mis sind ei huvita."

Neiu noogutas.

"Jah, muidugi," vastas ta, kuigi ei tahtnud, et Evan ära läheb.

"Tulen mõne minuti pärast tagasi," ütles mees ja puudutas kergelt ta põske. "Ja ära sa Patrickut kuula. Nõus?"

"No kas sa näe!" venitas Patrick, kui Evan oli eemaldunud. "Hoiatasin oma õde, et ta Evani võlumisele aega ei raiskaks. Ja mul oli õigus! Ta valis Šotimaa kõige ilusama tüdruku."

Patrick jätkas juttu, kuid Iris kuulas teda pealiskaudselt, sest ta pilk otsis Evanit.

"Valmistasin isale täieliku pettumuse," kostis ta kõrvu. Nähtavasti rääkis noormees endast. "Ta ei saa aru, miks ma pooldan pankade ühen-

damist. Mina aga ei jõua ära oodata, millal see teoks saab ja mina võin oma unistuse teoks teha."

"Millise?" huvitus Iris viisakalt.

"Asi on selles, et linnalikule välimusele vaatamata olen hingelt maamees. Meil on Edinburghi lähedal mõis ja mulle on sageli tulnud pähe mõte asutada sinna midagi maaklubi taolist. Hotelli, baari ja muu sellisega. Mõistagi peab asutus olema esmaklassiline. Kui pärast pankade ühinemist oma raha kätte saan, võtan asja ette."

"Aga mida arvab sellest teie õde? Võibolla eelistab tema, et pank jääks endiselt perekonna valdusse?"

"Tõtt öelda ei vajanud Jessica niivõrd panka, kuivõrd Evan Macalisteri. Nüüd aga, kui Evani oled sina, ta küll nukrutseb, kuid ei hakka oma otsust muutma. Ta tahab samuti oma osa kätte saada ja heastada sellega moraalne kahju."

Samal hetkel astus keegi külalistest kõrvale ja Iris nägi saali teises otsas Evanit. Neiu silmad ahenesid, kui ta nägi, kellega mees vestleb. See oli Jessica MacCoy.

Säh sulle igavaid ärijutte!

Jessica nägi oma kitsas valges, väga julge väljalõikega kleidis välja sarmikas. Iris ise, poleks kunagi julgenud midagi sellist ülle tõmmata. Patrick aina rääkis oma plaanidest, kuid neiu

teadvus tabas üksnes seda, mida nägi – Jessica asetas nagu juhuslikult oma hooldatud, lakitud küünetega käe Evani kuuevarrukale ja sosistas talle midagi kõrva. Evan vastas ning saalis helises hõbekellukesena Jessica naer.

Iris pigistas käes klaasi. Ta tahtnuks Jessicat esmale tõugata ja Evanile meelde tuletada, kellega ta on kihlatud.

Nagu tundes, et keegi pilguga ta selga puurib, pööras Evan pead ja kohtas Irise rohelisi silmi.

Neiu pöördus väga aeglaselt Patricku poole ja naeratas võluvalt. Varem polnud Irisel kombeks koketeerida, kuid nüüd valdas teda armukadedus. Oma häbematuse üle imestades saatis ta üllatunud Patrickule langetatud ripsmete alt ahvatleva pilgu, puudutas kergelt ta õlga ja libistas käe üle kuuevarruka.

Samal hetkel oli Evan nende juures. Jessica jõudis talle vaevu järele.

"Aa-aa, see oled sina," kudrutas Iris, eirates Macalisteri sünget ilmet. "Tulid tagasi?"

"Loodan, et ei seganud teid?" küsis mees mornilt.

"Ei, mis sa nüüd! Patrick lõbustas mind oma juttudega. Veetsime väga hästi aega."

Evani pilk tumenes.

"Te vist pole tuttavad. Jessica, see on minu proua Iris Harts." Mehe hääl kõlas veidralt.

"Milline meeldiv nimi!" hüüdis Jessica. Tema silmad olid Patricku omade täpne koopia, ainult selle vahega, et meenutasid jääkilde. "Evan rääkis, et teie kihlumisele eelnes maruline romaan ja et tutvusite alles hiljuti."

Irisele sai selgeks, et Jessica pole ikka veel matnud maha lootust Evaniga abielluda. Küllap arvas ta, et kihlus võib kujuneda veelgi lühemaks, kui värske peigmehe ja pruudi tutvus.

"Mulle näib aegajalt, et oleme teineteist alati tundnud," vaidles Iris vastu. "Kas pole, kallis?"

"Jah," vastas Evan ja heitis pruudile hoiatava pilgu, sest see kippus mänguga üle pakkuma. "Ainult mõnikord jääb mulle mulje, et ei tunne sind üldse."

"Küllap jõuame veel tutvuda, sest terve elu on veel ees!" Iris suudles Evanit kõrvanibule, seejärel pöördus võidukal ilmel Jessica poole. "Evan on teist nii palju rääkinud! Te peate kindlasti meie pulma tulema!"

Näis, et see kutse blondpead eriti ei rõõmustanud.

"Patrick, oles sa valmis?" küsis ta vennalt. "Meil on aeg koju minna."

"Oi kui kahju!" hüüdis Iris, rõõmustades, et tal läks korda Jessica paika panna.

"Ka meil on aeg," sõnas Evan, kartes, et Iris läheb liiga kaugele. "Nägemiseni, Patrick... ja homseni, Jessica!"

Nüüd vaatas Jessica võidukalt Irise poole.

"Jään kannatamatult ootama!" Ta võttis vennal käe alt kinni ja mõlemad astusid ukse poole.

6. peatükk

"Sa määrasid Jessicale kohtumise?" küsis Iris autos.

"Jah. Meil tuleb arutada mõningaid asju," vastas Evan vastumeelselt.

"Teadagi need teie asjad!" turtsatas Iris. "Ta ei saanud sinult terve õhtu jooksul silmi lahti."

"No vaat kus jutt!" hüüdis mees. "Hoopis teie Patrickuga hoidsite kogu aeg teineteise käest kinni. Ja sa veel julgesid öelda, et ei huvi tu meestest!"

"Ainult mõnest," pareeris Iris. "Patrick on väga armas."

"Seepärast sa siis flirtisid temaga Jessica nähes, unustades, et oled minu pruut! Kas sinu arvates hakkab ta uskuma, et võin sellise neiuga abielluda?"

"Arvan, et mitte. Sina ju ei näidanud ka kuigi püüdlikult üles oma armumist. Pealegi palusid sa, et ma Patricku vastu lahke oleksin."

"Ma ei mõelnud seda, et peaksid niiviisi käituma."

Iris leidis, et see vaidlus ei vii kusagile, ja andis järele. Pahameele leevendamiseks pöördus ta akna poole. Ülejäänud osa teekonnast möödus vaikides. Kui nad lõpuks Irise maja ette jõudsid, hüppas neiu autost välja enne, kui juht jõudis talle ust avama tulla. Ukse poole minnes kuulis ta, kuidas Evan palus sohvrit oodata.

"Mind pole üldse tarvis saata," heitis neiu külmalt üle õla.

"Eksid," vastas lähenev Evan. "Tuleb kanda hoolt, et autojuhile ei jääks muljet, nagu oleksime tülli läinud. Temalt võidakse üht-teist küsima hakata. Ta peab teadma, mida vastata. Seepärast jätame hüvasti nii, nagu armunuile kohane."

Iris tuhnis kotis võtit otsides.

"Kuidas siis?" küsis ta.

"Arvan, Iris, et tead väga hästi, kuidas pruut ja peigmees hüvasti jätavad. Ma pean sind suudlema."

Lõpuks oli võti leitud. Iris ajas end sirgu ja vaatas Evanile otsa.

"Tühjagi sa ei pea!"

"Kui see sulle ei meeldi, pane ainult silmad kinni ja mõtle rahale," soovitas mees.

"Ma ei taha sinuga suudelda," ütles Iris tasa ja astus sammu tagasi. "Eriti autojuhi nähes."

"Pole midagi parata." Evan lähenes. Iris taandus veelgi ja toetas selja vastu ust. "Suudlen

sind igal juhul ja kuna Sid meid vaatab, pead sellele suudlusele vastama."

"Ei!" hüüdis neiu, kuid Evan haaras tal kõvasti ümbert kinni ja surus suu tä huultele. See suudlus oli nagu karistuseks selle eest, et neiu t kannatuse proovile pani.

Algul toetas Iris käed vastu mehe rinda j püüdis teda eemale tõugata, kuid siis läbistas t keha võbin. Ta lõpetas puiklemise ning sukel dus ülepea tunnete ookeani. Muudatust märga tes lõdvendas Evan embust.

"Oh, milline nurjatu sa oled, Iris," pomise Evan katkendlikult ja sasis ta tihedaid juukseid "Milline sa..." Evan ei lõpetanud lauset ja surus taas huuled neiu suule. Mõlemaid täitis nagu udu, ihalaine pühkis minema pahameele ja kii vuse ning jättis järele ainult rõõmu.

Evani soojade huulte puudutus ja keele võ mukas tegutsemine läbistas neidu tervenisti ning ta tahtis, et see kestaks veel kaua-kaua.

Kirest hõivatud Iris laskis kuuldavale arusaa matu oige. Ilmselt kuulis mees selles protesti nooti, sest ta langetas äkki aeglaselt käed ja vaatas neidu ülalt alla. Tema silmades märkas neiu mingit senitundmatut ilmet. Tema arvates ei oodanud ka Evan sellist tundepuhangut.

"Noh, minu arvates oleme Sidile küllalt kõneainet andnud," sõnas neiu väriseva häälega.

"Kahtlemata." Evan viivitas, nagu tahaks m

dagi lisada, kuid loobus. "Homme näeme," sõnas ta ja suundus auto poole.

Järgmisel päeval teadis juba kogu pank Evan Macalisteri kihlumisest disainer Iris Hartsiga. Hommikust peale vaatas sööklasse, kus Iris pannoo kallal töötas, kogu aeg uudishimulikke, kontrollimaks, kas selles sensatsioonilises uudises on kas või terake tõtt. Kui järjekordne direktori sekretär imetles ta sõrmust ning avaldas heameelt eelseisva pulma üle, tundis Iris, et ta kannatus on katkemas. Kindlasti Evanit selliste pärimistega ei tülitata.

Lantšile pangajuht ei ilmunud. Küllap kudrutab kusagil Jessicaga, arvas Iris pahaselt.

Vaevalt oli ta eile üle korteriukse astunud, kui helistas Sabine. Ronnie seisund polnud muutunud. Õde kuulates veendus Iris taas, et ei ole muud võimalust õde aidata, kui jätkata mängu Macalisteriga.

Neiu soris mosaiigifragmente, püüdes luua parimat värvigammat, kui sööklasse astus Evan.

"Loodan, et pakkusid Jessicale lantši?" küsis Iris sapiselt.

"Muidugi," vastas mees muiates. "Kui see sind huvitab, siis sellel viibis ka Patrick."

Neiu kehitas õlgu.

"Mulle on see ükskama."

"Peale selle läks mul korda saavutada mõningast äriedu," jätkas Evan. "Jessica veenis isa

kohtuma minuga mitteametlikult. Kui tal jääb soodne mulje, võime alustada läbirääkimisi. Nii pea, kui vana Jeff nõustub pankade ühendamisega, jõuab meie etendus lõpule."

"Mida varem, seda parem," torises Iris. "Täna muud ei tehtagi, kui häiritakse mu töötamist. Muudkui aga anna neile üksikasju!"

"See ei kesta enam kuigi kaua. Arvan, et minu kodus tunneksid nad end õdusamalt kui restoranis. Peale selle saaksime veel kord näidata, kui tore paar me oleme. Sul tuleks tellida restoranist toidud. Kas saad hakkama?"

"Muidugi. Õnneks rääkis Patrick, et isal on väga konservatiivne maitse ja ta eelistab šoti kööki. Seepärast tellin peale kõige muu meie rahvussuppi, sibulatega praadi ja vorstisegu küpsetatud mune. Veel tuleks panna lauale nisu kooke ja värsket võid."

Evan naeratas.

"Ära siiski unusta ka krevette, homaare ja muid delikatesse. Muidu tuleb sellest talumeh õhtusöök. Peale Jeffi istuvad ju lauda ka Jessica ja Patrick."

"Kas mind on sulle ka nädalavahetuseks vaja?" Tekkis pisike paus, mille ajal Iris taipas oma küsimuse kahemõttelisust. "Pruudina," täpsustas ta ebalevalt.

"Kas sul oleks pakkuda mingi muu variant?" küsis Evan muiates. Iris hammustas huult

"Täna pead mind saatma väiksele peole, homme õhtusöögile minu sõprade Phili ja Nora pool. Pühapäeval võid olla vaba," lisas ta.

"Tänan teid, sir!" hüüdis Iris pilkavalt, kuid Evan üksnes puudutas sõrmedega ta põske ja naeratas.

"Tulen sulle järele kell pool kaheksa."

Oma üllatuseks sai Iris laupäevasest õhtusöögist tõelise naudingu. Phil ja Nora võtsid teda vastu nii soojalt, et tal hakkas ettekavatsetud sohitegemise pärast isegi häbi. Õhtusöögile oli kutsutud veel neli külalist. Kõik nad olid Evani vanad sõbrad ja õnnitlesid teda kihluse puhul liigseid küsimusi esitamata. Sestap lõdvestus Iris üsna pea ja liitus üldise vestlusega.

Ka Evan muutus täielikult ning nüüd ei meenutanud temas miski seda pankurit, keda neiu oli harjunud nägema. Ta elustus ja muutus tavalisest veelgi veetlevamaks.

Iris täheldas iga pisiasja – kuidas Evan naeratab, kuidas räägib ja klaasi hoiab. Mehe käed püüdsid kogu aeg tema pilku ning meenutasid, kuidas need libisesid üle ta palja selja ja õrnalt rindu pigistasid. Tundes, et ta hingamine sageneb, sundis Iris end keskenduma vestlusele. Varem polnud Evan kunagi näidanud, kui lõbus ta oskab olla, kuid täna naerutasid nad Philiga Irist nii, et neiul tuli aegajalt silmi pühkida.

"Evan on juba ammu otsinud sinutaolist tütarlast," ütles Nora, kui oli kutsunud Irise kööki ettekäändel, et see aitaks teda ahjus küpsevat pudingit kontrollida. "Te sobite teineteisega toredasti."

Sama otsekoheselt avaldas Nora oma arvamust ka Evanile.

"Kiidan su valiku heaks," sõnas ta naeratades, pilgutas Irisele silma ja suudles teda hüvastijätul. "Just sellist naist on sulle tarvis."

Evaniga koos auto juurde minnes ei julgenud Iris mehele otsa vaadata. See aga jätkas kunikojujõudmiseni sundimatut jutuajamist, nagu poleks midagi juhtunud. Neiu ootas ärevalt hüvastijätusuudlust, kuid seda ei tulnud, sest tänapolnud kedagi neid jälgimas ja etenduseks polnud vajadust. Evan saatis ta ukseni, soovis head ööd, istus siis autosse ja sõitis minema, jättes neiu hinge mingi tühjusetunde.

Pühapäeval tugevnes see tunne veelgi. Tavaliselt rõõmustas Iris eelseisva nädalalõpu üle, kuid seekord oli see üksildane ja nukker. Ilmselt oli ta pruudi ossa liigselt sisse elanud.

Iris lehitses laisalt "Scotsmani" pühapäevanumbrit, kui helises telefon. Neiu pidi äärepealt kohvitassi ümber ajama, tormas üle toa ja haaras toru. Paraku kostis sellest Evani hääle asemel Sabine oma.

Aga miks pidigi mees talle helistama, küsis Iris endalt.

Saanud pettumusest jagu, kuulas Iris kaua õde ja rõõmustas, et selle asjad polnud vahepeal halvasti kujunenud. Sabine oli leidnud kindla toe naabrimehe näol, kes oli naisest lahutatud. Üks tema lastest oli samuti raskelt põdenud ning ta mõistis väga hästi Sabine raskusi.

Kui õde uudiseid rääkis, kinnitas Iris masinlikult takka, kuid ta mõtted keerlesid Evani ümber. Miks ta tahtis, et mees helistaks? Ainus sobiv vastus oli nii meeletu, et Iris heitis selle pahaselt kõrvale.

Esmaspäeval läks ta rõõmuga tööle, lootes kurbadest mõtetest pisutki vabaneda. Evanit ei näinud ta kuni õhtuni, kuni saabus aeg Lynda ja Jasoni juurde teed jooma minna. Ta tõrjus suuri vaevu tagasi sõbranna küsimusi, kes tahtis teada eelseisva pulma pisimaidki üksikasju.

Teisipäeval viis Evan teda veel ühele kutsutud külalistele korraldatud õhtule ning neiu rõõmustas tahtmatult, et vähemalt kolmapäeval pole tal tarvis kusagile minna. Selle päeva õhtupooliku oli ta määranud MacCoy pere vastuvõtmiseks valmistumisele. Ta ütles Evanile, et jääb kauemaks panga kööki, et valmistada oma lapsepõlvemaiust suvepudingit.

Kell lähenes juba üheksale. Iris oli äsja tõmmanud ahjust välja valmis küpsetise. Sel hetkel avanes köögiuks ja lävele ilmus Evan.

"Kas seda nimetatakse suvepudingiks?" küsis ta huviga, pilk ilusal pruunil koorikul.

"Esialgu on see ainult biskviit. Kui see jahtub, lõikan selle kaheks pooleks ja teen värskete marjadest täidise. Siis lõikan selle kookideks ja alles siis võib seda nimetada suvepudingiks," seletas neiu kannatlikult.

"Ma ei arvanud, et sul sellega nii kaua aega läheb," sõnas Evan kulmu kortsutades.

"Pole viga, ära muretse," ruttas Iris teda rahustama. "On sulle midagi tarvis?"

"Arvasin, et siin ei ole kedagi, ja tulin endale võileiba tegema. Mul polnud täna aega midagi hamba alla võtta."

"Sul on väsinud nägu," sõnas neiu kaastundlikult.

Evan ohkas.

"Jah, ma ei jõua ära oodata, kui Jeff pankade liitmisega nõustub ja see kõik lõpeb." Ta vaatas Irisele otsa. "Sina vist rõõmustad ka selle üle?"

Neiu keerutas mõtlikult sõrmust. Kõigepealt ühinevad pangad, seejärel lõpetab ta söökla kujundamise ja jätab Evaniga alaliseks hüvasti.

"Jah," sõnas Iris lõdvalt. "Küllap vist." Ta vaikis viivu ja lisas siis: "Kohe teen sulle midagi söögiks. Kas sulle meeldib omlett?" küsis ta ja võttis riiulilt panni. "Arvestades summat, mille sa mulle meie etenduse eest maksad, tunnen end olevat kohustatud sinu elu kergendama."

"Sul on juba läinud korda seda teha," ütles Evan ootamatult. "Kõik tuttavad aina õnnitlevad mind võluva pruudi puhul."

"Võluva?" Neiu naeris. "See ei käi küll minu kohta!"

"Vastupidi," kinnitas Evan ja istus laua äärde. "Kui tahad, võid olla vägagi armas. Pealegi oled hoopis andekam näitleja, kui oskasin arvata. Minu meelest ei tule kellelegi pähe, et meie kihlus võiks olla fiktiivne."

Neiu põsed roosatasid kergelt.

"Isegi mitte Jessicale?"

"Ka temale mitte. Kardan aga, et ta hellitab ikka veel lootust meie lahkuminekule. Aegajalt näib mulle, et Jessica ei jäta mind rahule enne, kui oleme abiellunud."

"Loodan, et sa ei kavatse mulle ka seda pakkuda?"

Mees kortsutas kulmu.

"Muidugi mitte. See läheks mulle liiga kalliks, kas pole tõsi?"

Iris ei suutnud talle silma vaadata.

"Võibolla veenab homne õhtu Jessicat lõplikult, et oled talle igaveseks kadunud," arvas Iris ebalevalt.

"Eks siis püüame," vastas Evan muiates.

Iris valmistas tomatisalati, lükkas omleti pannilt taldrikule ja asetas lauale. Evan sõi ilmse mõnuga. Neiu keetis vahepeal mõlemale kohvi.

"Tänan, oli väga maitsev," ütles mees ja lükkas taldriku eemale. Tema naeratus mõjus Irisele nagu hoop solaari. Neiu istus sõnatult toolile.

Evan võttis aurava kohvitassi pihkude vahele, toetas kukla vastu seina ja sulges silmad.

Iris vaatas ta väsinud nägu ja tegi äkitselt vapustava avastuse – ta sai aru, et armastab Evanit.

Aga kas ta tohtis seda öelda? Isegi siis, kui Evan jääb uskuma, et ta nõustus mängima pruudi osa mitte raha pärast, tuletab tä meelde kõikinende jutuajamisi abielust ja meeste alatusest ning naerab talle näkku. Mis siis saab tema uhkusest?

Irise süda tõmbus kokku. Evan oli nii lähedal! Ta tahtnuks meest puudutada. Olnuks see nende kodu, läinuks ta Evani juurde, masseerinuks ta kaela, et vähendada väsimust, suudelnuks ta kõrva ning viinuks ta üles magamistuppa...

Evan avas silmad nii ootamatult, et ta ei jõudnud pilku maha lüüa. Nad vaatasid kaua teineteisele otsa, kuni Iris langetas pea. Nad viibisid pangas, mitte kodus, ja magamistuba siin ei olnud.

Neiu köhatas piinlikult.

"Sul oleks aeg koju minna..."

Evan viivitas, mõtles ja raputas pead.

"Ei, mul on veel tarvis midagi teha."

"See pankade ühinemine... On see sulle tõesti nii tähtis?" küsis Iris äkitselt.

"On küll. Ma saan vabaduse hakata tegelema oluliste asjadega."

"Nii et vabadus on sulle üle kõige?" täpsustas Iris vaikselt.

Mehe hallides silmades vilksatas vari.

"Nagu sullegi. Oled ainus, kes sellest aru saab. Sulle on sõltumatus sama kallis, nagu mullegi."

Sel hetkel ihaldas Iris üle kõige mitte vabadust, vaid võimalust olla Evani juures, puudutada ja süleleda teda ning teada, et mees ei lase teda kunagi enda lähedusest ära. Sõltumatusest ähvardas saada üksindus ja meeleheide.

Iris tõusis järsult toolilt ning läks tühjade taldrikutega valamu juurde. Ei, praegu ei suuda ta tõtt öelda.

"Jah," kinnitas ta nukralt. "Ma saan kõigest aru."

7. peatükk

Iris oli millegipärast arvanud, et Evan elab suures modernses korteris, aga kui ta juhatatud aadressil kohale jõudis, nägi ta ilusat valget maja, mille juurest laskus jõe äärde aed.

"Kas see maja ei ole liiga suur üksikule mehele, kes pealegi ei kavatse perekonda luua?" küsis ta, ulatades vastutulnud Evanile koogikarbi.

"Sain selle päranduseks, nagu kõik muugi." Mees kehitas õlgu. "Võiksin selle maha müüa, kuid mulle meeldib, kui on palju vaba ruumi. Ma armastan avarust."

Ilmselt assotsieerub abielu Evanil samasuguse vabadusepiiramisega, nagu ruumikitsikuski, arvas Iris nukralt. Pea kogu öö oli ta veetnud unetult, mõtiskledes oma uue avastuse üle. Ikka ja jälle püüdis neiu end veenda, et see kõik on mõttekujutus, oletuste mäng. Ta üksnes oli kaua meheta olnud ning keha janunes läheduse järele. Pärast Dave'i lugu kartis Iris kõige enam armumist.

Evan juhatas külalise võõrastetuppa, mille avaraist aknaist avanes vaade jõele, seejärel näitas elegantset punasest puust mööbli ja seintel rippuvate maalidega söögituba. Kõige enam aga meeldis Irisele uusimate seadmetega varustatud köök. Selle keskel seisis suur männipuust laud, kuid sellele vaatamata jäi mingi tühjusemulje. Köök näis olevat mitte kasutamiseks, vaid näitamiseks.

"Kahju, et selline suurepärane köök seisab kasutamata," tähendas neiu, uurides kahe poolega praeahju. "Paistab, et käid siin harva."

Evan vaatas imestunult ringi, nagu märkaks ta siinset tühjust esimest korda.

"Sul on õigus," nõustus ta. "Kõige sagedamini soojendan siin pannil toitu, kuid üldiselt eelistan süüa restoranides."

"Kahju," kordas Iris. "Annaksin sellise köögi eest ükskõik mida." Ta libistas peo hellalt üle lauaplaadi.

"Ükskõik mida?" küsis Evan kiiresti. Ta hääl oli muutunud.

"Peaaegu." Iris langetas pilgu. "Noh, olgu. Aeg on alustada. Millal külalised saabuvad?"

"Pool kaheksa. Toidud toodi juba restoranist ära. Sulle jääb üksnes lauakatmine. Äkki saaksin ka mina midagi teha?"

Jah, tahtnuks Iris öelda, sülele mind, ütle, et armastad, ja palu mind oma saatus sinuga ühen-

dada. Ometi raputas ta pead ja hakkas põlle ette siduma.

"Ei. Sinust on kõige rohkem abi siis, kui sa mind ei sega."

Evan muheles.

"Eks sa tea paremini."

Iris asetas lauale hõbenõud ja õhukesed klaasid, seadis kõige keskele lillevaasi ja vaatas järele, kas Evan on veinide eest hoolitsenud.

Kui kõik valmis, juhtis Evan ta üles.

"Võid kasutada minu tuba," ütles ta ja avas ühe magamistoa ukse, milles domineerisid vandlivärv ja valge. "Vannituba on seal. Paiguta siia-sinna oma asju, et jääks mulje, nagu oleksid siin kodus. Jessica võib ilmutada uudishimu."

Kui mees lahkus, vaatas Iris ringi, lootes leida midagi, mis aitaks toa peremehe iseloomu paremini mõista. Siin aga polnud midagi, ei fotosid ega armast nipet-näpet. Seega jäi neiu pilk peatuma laial voodil. Ilmselt võis ainult voodis Evani hinge pääseda ning selle varjatud omadusi avastada. See mõte vallandas kogu ta kehas kuuma ihalaine. Irisel tekkis äkki ületamatu soov heita ilusale tekile ja toetuda patjadele, mida oli puudutanud Evani pea.

Kell oli alles kuus. Külaliste tulekuni oli veel rohkesti aega. Pole midagi hullu, kui ta paarkümmend minutit puhkab. Magama ta ei hakka, heidab ainult vähekeseks pikali.

Neiu tõmbas teksad jalast ja istus ebaledes voodiservale, heitis siis selili ja sirutas kergendusohkega pikad sihvakad jalad välja. Päike paistis silma ja neiu pani käe neile varjuks. Kui mugav voodi! Kui võinuks veel sirutada käe ja Evanit puudutada, tema kaisus uinuda ja ärgata!

Iris ei märganud, kuidas ta suikus. Ta ärkas sellest, et keegi õrnalt ta õlga paitas. Iris sirutas end, naeratas poolunes ja võttis käe silmadelt.

"Iris... Iris, ärka!"

"Evan?" Rohelised silmad olid ikka veel unesegused.

"Parem tõuse üles, Iris, muidu ei vastuta ma tagajärgede eest," Evani huultel võbeles naeratus.

Neiu hõõrus lapse kombel rusikatega silmi.

"Mis juhtus?"

"Sa jäid magama." Evan tõusis. Ta kandis musti pükse ja valget tärgeldatud särki. Juuksed olid veel duši all käimisest niisked. Neiu tahtnuks uudelda Evani siledaksaetud põske, nööpida särk lahti, liibuda huultega ta rinnale ja kuulata ta südamelööke.

"Mis kell on?" küsis neiu ebatavaliselt kõrge häälega, sest see mõte kohutas teda.

"Kolmveerand seitse."

"Seitse?! Miks sa mind varem ei äratanud?"

"Sa magasid nii magusasti. Arvasin, et oled väga väsinud."

"Ma ei kavatsenud üldse magada," hakka Iris end õigustama. "Mu jalad olid väsinud ja..."

"Pole midagi hullu." Evan naeratas. "Voo did ongi selleks, et neis magataks... ja veel mi dagi tehtaks." Mehe pilk libises üle Irise jalga de. Neiu põskedele lendas piinlikkusepuna – alles nüüd tuli talle meelde, et lamab poolalas ti.

"Ma... lähen parem dušši võtma," pomise neiu, tõusis voodilt ja püüdis särki võimalikul alla tõmmata, et püksid ei paistaks.

"Enne ehk aitad mind varrukanööbid kinn panna," palus Evan.

Iris võttis ta sirutatud peolt kuldnööbid ja kummardus mansettide kohale, tunnetades tera valt selle hetke intiimsust. Ainult särk ja pit püksikesed olid nõrk kaitse mehe keha külge tõmbejõu vastu. Irise käed värisesid ja talt nõu dis vaeva, et oma ülesandega toime tulla. Eva seevastu oli täiesti rahulik. Näis, et ta ei pan neiu ligiolekut tähelegi.

"Kõik!" ohkas Iris, astus tagasi ja vaata Evanile otsa. See oli viga, sest mees naerata mõistatuslikult ja silmitses oma ähmis abilis Evani hallidest silmadest näis kiirgavat valgus ning neiu tundis, kuidas ta hinges ärkab midag vastuseks. Vaevu taibates, mida ta teeb, naerata neiu Evanile arglikult.

"Iris..." alustas mees, kuid katkestas sell

lause. "On juba hilja," sõnas ta juba teistsugusel toonil. "Sul tuleb kiirustada."

Jäänud üksi, käis Iris duši all ja tõmbas selga elegantse musta kleidi, mis toonitas soodsalt ta juuste värvi. Siis jumestas ta end ning vaatas viimast korda peeglisse. Huulte toon oli pisut ere, kuid polnud enam aega midagi muuta. Iris kiirustas alla, et anda viimaseid näpunäiteid Sallyle, tüdrukule, kelle Evan oli köögiabiliseks palganud.

Siis läks neiu peremeest otsima. Mees seisis võõrastetoa akna all, pilk jõele suunatud. Range must ülikond tegi ta vastupandamatuks ning hallid silmad olid nagu hõbejärved.

Kui mees pöördus ja ta poole vaatas, rõõmustas Iris, et hoiab ukselingist kinni. Mitu pikka hetke vaatasid nad teineteisele üle toa näkku.

"Kas kõik on valmis?"

Neiu noogutas, suutmata vastata.

"Tule siia," kutsus Evan. "Mul on sulle midagi." Ta võttis kuue sisetaskust lameda nahkkarbi.

"Mis see on?"

"Tee lahti."

Tundes, et tal on raske hingata, tõmbas neiu keelega üle huulte ja kergitas kaant. Karbis oli briljantkee ja samasugused kõrvarõngad. Vääriskivid sädelesid punasel sametil pimestavalt. Iris tõmbas kramplikult hinge ja avas suu, kuid sulges selle taas. Ta ei teadnud, mida öelda.

"Kas sa ei tahaks neid proovida?" küsis Evan tasa.

"Ma ei või neid kanda," suutis neiu lõpuks öelda. "Need on liiga kallid ehted."

"Tühi jutt!" lausus Evan kähedalt. "Loodetavasti tuletavad need Patrick MacCoyle meelde, et oled minu, mitte tema pruut." Mees muheles. "Pane kõrva!"

Värisevate sõrmedega võttis Iris kõrvast lihtsad kuldrõngad ja pani asemele briljantsed. Pole mõtet sedasi närveerida, rahustas ta end. Need kuuluvad eelseisva etenduse juurde.

"Pööra selg," lausus Evan ja võttis karbist sätendava kee.

Iris pööras kuulekalt näo peene vanaaegse peegli poole ning tundis südamevärinal Evani sõrmi oma kaelal. Ta kohendas närviliselt ehet ja Evan sulges selle. Seejärel pani ta käed Irise õlgadele ja vaatas talle peegli kaudu silma.

"Noh, mida sa ütled?"

"Suurepärane!" sõnas neiu surutud häälel.

"Nagu sa isegi..." Evani sõrmed libisesid mööda ta paljaid käsivarsi pihale. Siis tõmbas ta neiu enda vastu, kummardus ja suudles teda õlale.

Kui Evani huuled ta paljast nahka puudutasid, pidi Iris kirepuhangu tõttu peaaegu karjatama.

"Meil... pole tarvis teeselda, kui kedagi pole nägemas..." lausus neiu kähedalt.

Evan tõstis pea ja vaatas Irise peegelpildi ihast tumenenud rohelistesse silmadesse.

"Sul on õigus. Me ei tarvitse teineteise ees teeselda," sosistas mees ja hakkas ta õlga taas suudlema, liikudes kaela ja lõua poole. Neiu sulges silmad ja kallutas pea taha, suutmata seda magusat piina välja kannatada. Ta poolavatud huultelt lendas vaikne oie.

"Imehea..." sosistas Evan talle kõrva.

Iris pigistas mehe rannet ja see surus ta tugevamini enda vastu. Samas aga helises välisukse kell. Mõlemad võpatasid korraga ning nende pilgud kohtusid peeglis taas.

Helin kordus. Mööda Evani nägu jooksis kramplik naeratus.

"Näib, et külalised saabusid valel ajal."

Jeff MacCoy osutus soliidseks tihedate kulmudega meheks. Ta heitis tervitavale Irisele kahtlustava pilgu. Huvitav, kas näen välja samuti, nagu end tunnen, vilksatas tal peas. Neiu jalad kippusid pärast äsjast kirehoogu veel võbisema ning ta kartis, et seda võidakse märgata.

Patrick tervitas teda lõbusalt ja andis põsemusi. Iris ei pannud teda peaaegu tähelegi, sest ta polnud pärast Evani sülelusi veel maha jahtunud. Vastuseks Jessica hooletule tervitusele ta üksnes noogutas samal ilmel.

Õhtu möödus nagu udus. Iris tundis end toimuvast väljaspool asuvat. Ta vestles, naeratas ja

põikles Patricku flirdikatsetest kõrvale, kuid kogu aeg näis talle, et vaatab mingit filmi. Ainus tegelik oli laua teises otsas istuv Evan.

Restoranist toodud road osutusid oivalisteks. Liha oli õrn ja mahlane, köögiviljad värsked ja salatilehed krõbisesid meeldivalt. Kui Iris tõi lauale portsjoniteks lõigatud suvepudingi, ei suutnud Jeff MacCoy enam vastu pidada – ta hõõrus naudingu eelaimuses käsi.

"Ma otse jumaldan neid kooke!" hüüdis ta ja hoidis teelusikat valmis. "Praegused magusad küpsetised ei saa neile ligigi!"

Jeff meeldis Irisele. Tema mõjusa ja isegi hirmuäratava välimuse all peitus hea naljasoonega südamlik mees. Talle näis, et tolle mehe sähvdusest omadusest polnud aimu kellelgi, kaasa arvatu ta lapsed.

Patrick ja Jessica vahetasid imestunult pilke, nähes, kuidas nende range isa Irise seltsis elavneb. Jeff ei lasknud teda enda lähedalt ära terve õhtu vältel ning Evanil tuli paratamatult teisi lõbustada.

Pankade ühendamisest ei räägitud lauas üldse, ent kui külalised hakkasid hüvasti jätma, tonksas Jeff Evanile naljatades sõrmega rinnale.

"Ma ei hakka varjama, et pankade ühendamise mõte mind algul eriti ei vaimustanud, kuid nüüd näen, et oled väga tark mees, kui oskasid juba valida endale naiseks sellise tüdruku. See

pärast anna oma sekretärile käsk minuga ühendust võtta ja meie tuleva nädala kohtumise suhtes kokku leppida. Aga ma ei luba veel midagi," lisas Jeff, nähes, kuidas Patrick ja Jessica rõõmsaid pilke vahetasid. "Tahan kuulda, mida sa ette paned."

Lõpuks sõitsid külalised minema. Evaniga kahekesi jäädes hakkas Iris äkitselt närvitsema. Ta korjas kiiruga kohvitassid kokku ja viis kööki.

"Minu arvates läks õhtu korda," lausus ta tema järel sisenenud Evani poole vaatamata.

"Tänu sinule. Sa taltsutasid Jefi täielikult ning päris viimast osa ei etendanud selles sinu suvepuding," sõnas mees naeratades. "Tänan," lisas ta vaikselt.

"Mul on hea meel, et sa ei raiska oma raha asjatult," sõnas neiu vaoshoitult.

"Mul hakkab tekkima mulje, et saan rohkem, kui kulutan," ütles Evan pikkamisi, vaadates sel hetkel tema poole pöördunud Irisele otse silma. "Hoopis rohkem."

"Tuleb veel nõud puhtaks pesta..." Neiu astus sammu tagasi, sest ootamatu kiretuli ehmatas teda.

"Lase need olla. Küll Sally teeb hommikul kõik." Ta püüdis Irise käe ja tõmbas teda enda poole.

"Ma ei usu, et see oleks hea mõte," lalises neiu vastu pumpides.

Evan naeratas.

"Kas tõesti? Ma unistasin sellest terve õhtu, nagu sinagi. Võta põll eest ja tule siia."

Iris taipas hirmuga, et ta ei suuda vastu panna. Kogu tema olemuse hõivas kirglik iha. Antud hetkel ei huvitanud teda ta uhkus ega mingid ambitsioonid.

Evan ootas kannatamatult Irise otsust, sundimata teda millekski. Lõpuks päästis neiu aeglaselt põllepaelad lahti, pani selle käest ja tõstis Evanile kirest tumenenud silmad.

"Tule minu juurde," lausus mees vaikselt.

Iris ohkas, viivitas veel pisut ja läks.

8. peatükk

Evan võttis neiu näo käte vahele, paitas ta põski ja ütles:

"Ära kurvasta. See ei kohusta sind millekski. Veedame õige koos öö."

Mees oli nähtavasti tema kõhklust valesti tõlgendanud.

"Veedame," lausus Iris lihtsalt.

Evan võttis tal sõnatult käest kinni ja viis magamistuppa suure voodi ette, millel Iris oli temast kõigest mõni tund tagasi unistanud. Evan süütas öölambi, võttis ta kõrvadest rõngad ja asetas lauale. Nendele järgnes kee. Iris hingas korratult, tõmmates pingule iga kord, kui Evani sõrmed ta keha puudutasid.

Pööramata pilku rohelistelt silmadelt, avas mees ta kleidi luku, tõmbas selle üle õlgade ja laskis põrandale kägarasse langeda. Evan heitis kleidile lühipilgu ja libistas siis silmad üle poolhämaruses valendava keha.

Irise süda löi valuliselt. Kas või ainult üheks

ööks kuulub mees ainult mulle, käis tal palavi kuliselt läbi pea. See mõte viis kaasa viimsedki kahtluseriismed.

Evan pani neiule käe ümber piha ja tõmbas ta enda vastu. Nad naeratasid teineteisele, mõistes, et sillad on põletatud ja tagasiteed ei ole. Iris küünitas ülespoole ja suudles mehe lõualohku. Sellest oli ta esimesest kohtumisest peale unistanud. Seejärel kattis ta lühikeste suudlustega Evani näo, lähenedes järkjärgult huultele.

"Iris..." sosistas Evan pikkade haaravate suudluste vahel. Lõpuks läks tal korda neiu juustest kõik nõelad välja noppida ja lokid langesid lõhnava kaskaadina paljastele õlgadele. Mees hingas sisse peent aroomi ja peitis näo siidsesse, öölambi valgel helkivasse massi.

Iris päästis lahti Evani ristlipsu ning võttis käsile ta särginööbid. Ta sõrmed kuuletusid halvasti ja lõpuks pidi Evan talle appi asuma.

Mees heitis särgi kõrvale, päästis lahti Iris rinnahoidja haagid ning vabastas ta täidlased pringid rinnad pitskausikestest. Siis saabus tore ammuoodatud hetk, mil nende kehad ilma tõketeta embuses ühte sulasid. Nad oigasid mõlemad, vapustatuna pöörasest kiresööstust.

Nagu palavikus libistas Evan käed mööda neiu selga allapoole. Tema suudlused muutusid aina sügavamaks ja kirglikumaks. Iha näis meest seestpoolt kõrvetavat. Ta pistis sõrmed

Iris pitspüksikeste kummi vahele ja tõmbas need alla, laskudes koos nendega ning suudeldes rinnakumerusi, õrna kõhtu ja siidseid reisi. Kui neiu pükstest välja astus, haaras Evan joovastuses ta tuharatest ning surus näo kõhust allapoole lopsakasse kolmnurka. Iris pistis sõrmed ta juustesse, kergitas pea kuklasse ja soovis, et see hetk vältaks igavesti.

Siis võttis Iris Evani õlgadest kinni ja tõstis ta jalule, et meest kiiremini lõpuni lahti riietada. Kui rihm oli lahti tehtud ja püksid põrandale lendasid, vaatas Iris avardunud silmadega Evani valgete aluspükste all erutunud liha ning surus kiusatusele alludes sellele peo.

Sel hetkel pigistas mees ta rinda ja liibus sellele huultega, nagu soovides janu kustutada. Kireimpulssidest võppudes pistis Iris käe valge trikoo alla ja katsus tema kuuma, suurenenud kõva liiget. Siis vabastas ta selle kitsast vanglast ning tõmbas püksikud alla.

Lõpuks eemaldus ta Evanist, võttis tal käest kinni ja vankus voodi poole. Seal heitis ta selili, tõmbas mehe lähemale ja seadis ta põlvili. Talle silma vaadates lakkus neiu huuli, haaras pihkudega mõlemad rinnad ja kergitas neid, nagu sihiks tumedate suurenenud nibudega ülespoole.

Tema tegutsemist jälgiv Evan hingas raskelt. Iris jätkas rindadega mängimist neid tõstes ja pigistades, kuni mees enam vastu ei pidanud ning

torkas liikme kahe oivalise kumeruse vahele. Rindu toetades langetas neiu pilgu, jälgis Evani aeglasi liigutusi ja masseeris põialdega nibusid.

Siis vabastas Iris rinnad, pani käed Evani puusadele ja tõmbas need oma näole lähemale. Otse tema ees seisis öölambi valgel helkiv riista pea. Ülalt alla vaadates nägi Evan, kuidas Iris huuli niisutas, ta liikme ettevaatlikult kätte võttis ja seda õrnalt lakkuma hakkas. Evani jalad hakkasid värisema. Ta ahmis kramplikult õhku ning toetas käed voodipäitsi kohal vastu seina.

Tundes salapäraste mehemahlade soolakat maitset, haaras Iris sileda pea huulte vahele ja hakkas seda keelega hellitama. Ta käed libisesid üles, leidsid mehe pisikesed rinnanupud ja hakkasid neid kätega erutama, ühtaegu imedes suus pulseeruvat liiget.

Nii kestis mitu pikka hetke. Evan oigas ja andis end täielikult Irise meelevalda. Seejärel võttis mees kogu jõu kokku, eemaldus neiust, laskus allapoole ja surus Irise oma keharaskusega õrnalt voodile.

Nad suudlesid jälle. Evan lükkas ta sihvakad reied laiali, et pääseda sõrmedega ta õrnade kehavoltide vahele ja leida seal väike prink kühm. Suudlust katkestamata hakkas ta seda künkakest sõrmega rütmiliselt silitama ning mööda Irise keha tormlesid peene naudingu lained. Seejärel tundis ta, kuidas temasse libiseb pikkamisi see-

sama kõva, mida ta oli huulte ja keelega hellitanud. Suutmata end tagasi hoida, karjatas Iris ja surus sõrmed mehe õlgadesse.

Mees võttis ta ahnelt, surudes kõvasti enda alla kuulekat niisket keha. Magamistoa vaikuses kõlasid Irise õndsalikud oiged ja Evani kähedad hingetõmbed. Mees viis ta osavalt tipphetkeni, tundes, kuidas neiu kramplikult võbises, ja alles pärast seda laskis oma kire välja. Pärast seda jäid armastajad veel mõneks sekundiks ühte, tundmata midagi peale rõõmsa teineteisele kuulumise.

Kui Iris avas silmad, oli esimene, mida ta nägi, sõrmus ta käel, mis ikka veel Evani lihaselist õlga pigistas. Mees lebas, nägu ta õla ja kaela vahelises lohus, ning tema hingamine hakkas pikapeale rahunema.

Iris pööras pisut pead ja suudles Evani kõrva.

Mees kergitas pead ja naeratas. Ta näoilme oli nii õrn, nagu neiu ei julgenud lootagi.

"Kas sa ikka veel arvad, et see oli halb mõte?" küsis ta.

"Kuidas seda nüüd öelda..." Neiu tegi näo, nagu mõtleks järele. "Ikkagi parem kui nõudepesemine."

Evan pahvatas naerma ja libistas sõrmed aeglaselt üle ta rinnakumeruse.

"Kas sind ikka veel hirmutab su tundelisus?" küsis ta tasa.

Irise rohelised silmad tumenesid.

"Ei," sosistas ta ja pani Evanile käed ümber kaela. "Ei."

Iris sirutas end ja avas silmad. Voodi veerel istus Evan, rõivais, köitmata lips ümber kaela, ja silitas ta paljast käsivart.

"Tegin sulle teed," ütles ta ja noogutas öölaual seisva tassi poole.

"Tänan," vastas Iris ja tõmbas teki lõuani. Armuöö oli möödas ja päevavalgel oli tal mõneti piinlik. Ent Evan naeratas relvitustavalt, nagu meenutades kõike, mida nad öösel läbi elasid, ja neiu südamesse tulvas õnnelaine.

"Mul on aeg minna," sõnas mees kahetsevalt. "Kell kaheksa on mul ärikohtumine."

"Loodan, et mitte Jessicaga?" huvitus neiu.

"Ei, seda mitte," vastas Evan muiates. "Ma ei tahtnud sind äratada, kuid ma ei saanud ilma hüvasti jätmata lahkuda."

Neiu silitas ta juukseid.

"Ära mine."

"Ära saada mind kiusatusse, Iris," hüüdis Evan, suudles teda ja tõusis. "Ma pean minema. Kas panka tuled?"

"Muidugi," vastas Iris naeratades.

"Siis kohtumiseni!"

Kui Evan oli ära sõitnud, mõnules Iris veel pisut aega teki all, meenutas nende esimest ööd

ja unustas jahtuva tee. Südames elasid õnn ja tulevikulootus. Tundes esimest korda, milline võib olla armastus, muutis Iris mõne tunni jooksul oma suhtumist abielusse. Aga äkki toimub Evaniga sama?

Ta naeratas kogu kodutee, olles kindel, et täna ei suuda miski tema tuju rikkuda.

Ent Iris eksis.

Neiu loputas end kiiresti duši all ja läks elutuppa. Just sel hetkel helises telefon. Iris võttis toru ja kuulis Sabine häält.

"Olen haiglas," ütles õde. "Ronniel hakkas ootamatult halvem ja ta tuli viia erihaiglasse. Selleks kulus kogu sinu saadetud raha." Sabine hääl kõlas nii väsinult, et Iris pidi äärepealt haledusest nutma puhkema. "Nüüd nõuavad arstid operatsiooni, mis toob mõistagi suuri kulutusi. Sulle pole nagunii enam midagi järele jäänud..."

Iris ohkas. Jälle tuleb Evanilt raha paluda. Kõige vähem tahtnuks ta teha seda täna.

"Ütle neile, et nõustud operatsiooniga ja võid neile maksta juba täna õhtul," sõnas Iris kindlalt.

Sabine ei teadnud, kuidas õde tänada.

"Mul on kole piinlik," lausus ta ja nuuksatas. "Ma ju muud ei teegi, kui palun sinult midagi, aga mul ei ole kedagi, kes võiks mind aidata."

"Selleks ongi sugulased," tähendas Iris.

"Aga kust sa raha võtad?!"

Iris naeratas kurvalt.

"See on pikk lugu. Räägime sellest mõni teine kord. Praegu tuleb päästa Ronnie."

Evani näol kustus sõbralik naeratus, kui ta nägi, millisel ilmel Iris ta kabinetti astus.

"Arvasin, et tuled hiljem!" hüüdis ta. "Kas juhtus midagi?"

"Mul on tarvis sinuga rääkida."

"Ma ei tunne sinus seda naist, kellega ma hommikul hüvasti jätsin," sõnas Evan üllatunult. "Räägi, mis juhtus!"

Iris mõtles viivu, kuidas mehele kujunenud olukorda selgitada. Küllap oleks kõige parem tõtt öelda.

"Mulle on vaja raha," sõnas Iris rahulikult.

"Mis?" kordas mees.

"Ma... ma tahaksin paluda veel üht avanssi."

"Pangad pole veel ühinenud," sõnas Evan kiretult.

"Jah, aga nädal on juba möödunud ja..."

"Arvad, et möödunud öö väärib mõningast lisa?"

"Ei!" hüüdis Iris. "Sa eksid!"

"Ma ei usu. Pean ütlema, et sul on tugevad närvid. Tavaliselt eelistavad naised mõne päeva oodata, enne kui hakkavad meeste kiindumuse ainelist väljendust ootama. Sina aga ei kuulu nende hulka. Voodi pole ju veel jahtunud, aga sina juba nõuad teenusetasu."

Iris tõmbus külmaks.

"Sa ei saa millestki aru!" hüüdis ta meeleheitel.

"Minu arvates pole siin midagi keerulist. Sa pole kunagi teinud saladust sellest, et huvitud üksnes rahast. Ometi õnnestus sul eile minu valvsust uinutada. Ma ei taibanud viimase hetkeni, kui tark sa oled. Mina ju mõtlesin, et oled elukutselt ruumikujundaja."

"Kuidas sa julged?!" Iris kahvatas. Kõik osutus palju hullemaks, kui ta oli arvanud. "Ma võin seletada..."

"Ei maksa vaeva näha. Ma ei hakka nagunii midagi kuulama," ütles Evan kibestunult. "Eile ütlesid, et ihaldad mind, kuid pidanuksin varem taipama, et himustad üksnes minu raha."

"Jah, sa pidanuksid sellele mõtlema!" hüüdis neiu vihaselt ja asus rünnakule. "Sa ju ostsid mind ära! Järelikult teadsid, et raha on ainus põhjus, mille pärast ma nõustusin seda tobedat mängu kaasa tegema. Või arvad, et mulle meeldib minu sõpru lollitada? Sa toppisid mind kallitesse hilpudesse ja tassisid kaasa nagu üleskeeratavat nukku! Muidugi tahan, et mulle selle eest makstaks!"

"Sa ju said minult avanssi," ütles mees ärritatult. "Leppe alusel pidid saama ülejäänu pärast pankade ühinemise lõpulejõudmist."

"Vajan raha otsekohe."

"Milleks?"

Liiga hilja taipad seda küsida, mõtles neiu vihaselt. Ma ei kavatse jagada perekonnamuret inimesega, kes arvab, et jagasin temaga voodit mitte armastusest, vaid mingil muul põhjusel.

"Sinusse see ei puutu," vastas Iris ja surus huuled kokku. See veel puudub, et ta mehe ees nutma puhkeks.

"Kas sul tekkis äkitselt himu briljantide järele?" küsis Evan muiates.

"Annad mulle raha või ei anna?" küsis neiu jäiselt.

"Aga mis saab siis, kui ma ei anna?"

Neiu peast käis läbi mõte, et Ronnie peaks olema juba operatsioonilaual. Raha peab saama täna!

"Räägin kõigile, et meie kihlus on kehtetu," sõnas Iris elutult.

"Ah nii! Sa oled veel ka väljapressija!"

"Palun ainult osa rahast, mille ma nagunii hiljem saan. Sa ise ütlesid eile, et oled mulle tehtu eest tänulik."

"Jah, eile sai öeldud palju ülearust," Evan astus laua juurde ja võttis tšekiraamatu. "Kui palju minuga veedetud öö maksab?"

Neiu pigistas käed nii kõvasti rusikasse, et küüned tungisid peopessa.

"Viis tuhat naela."

Evan tõstis järsult pea.

"Mul oli sinuga hea, aga mitte niivõrd. Voodis askeldamine ei maksa nii palju."

Askeldamine? Ah siis nii suhtub ta sellesse! Irise süda pudenes kildudeks.

"Ega sa ometi arva, et nõustusin minema sinuga voodisse väiksema summa eest?" küsis Iris mürgiselt.

Evan tegi vaevumärgatava liigutuse, nagu tahaks teda lüüa. Siis kummardus ta laua kohale ja kirjutas tšeki välja.

"Võta. Muide, arvestades, et intiimteenused meie lepingusse ei kuulu, võin hinnata möödunud ööd isikliku preemiana."

Need sõnad mõjusid Irisele nagu piitsahoop.

"Kui sul sellest kergem hakkab, võid ka nii arvata," pigistas ta läbi hammaste. "Enam sa mind ei puuduta!"

Mees kummardus tema poole.

"Ma ei mõtlegi. Ja loodan, et peagi pole meil üldse tarvis kohtuda. Kui sa räägid kellelegi meie leppest, tuleb sul kogu raha tagastada. On selge?"

"On küll."

"Sel juhul on parem, kui lahkud siit naeratades, et Shirleyl ei tekiks mingeid kahtlusi."

Iris pöördus ja lahkus sõnatult. Tal õnnestus tõesti teeselda muretut naeratust, mis püsis ta näol kuni sööklani, ent kui ta oma abiruumi ukse sulges, varises temas kõik kokku. Küürakil

nagu vanaeit komberdas ta tooli juurde, istus ja kattis näo kätega. Kuidas ometi sai kõik hoobilt muutuda? Alles ta oli õnnelik ja võis pea panti panna selle eest, et Evani tunded on samasugused. Miks mees ei tahtnud teda ära kuulata? Kas siis nii käitub armastav inimene?

Ei, Evan ei armasta mind, arvas Iris kibedusega. Neiu sisemus tõmbus külmaks, mõeldes sellele, kui lähedal ta oli olnud mehele armastuse avaldamisele. Küll see oleks naerda saanud!

Iris kirus end. Kas tõesti polnud Dave'i juhtum talle midagi õpetanud? Kõik nad on ühesugused! Mõni naeratus, mõni suudlus – ja juba peab naine nende embusse langema!

Iris pani tšeki kotti ja läks panka seda rahaks tegema.

Enamuse nädalavahetusest lesis ta diivanil, mitte midagi nägevad silmad lakke sihitud. Kui pühapäeval helistas Sabine, püüdis ta kõigest väest õde rahustada, kuigi ta hinges kriipisid kassid.

Esmaspäeval läks ta tööle nagu tavaliselt. Evan ei ilmunud sööklasse enne kesknädalat. Neiu seisis treppredelil ja pani mosaiiki kokku. Evanit nähes ta võpatas ja toetas pea vastu seina, et mitte kaotada tasakaalu.

"Täna kohtusin Jeff MacCoyga," sõnas Macalister rahulikult ja sulges ukse. "Ta lubas mu ettepanekute üle mõelda."

"Loodetavasti ei oota sa, et ma sel puhul rõõmustaksin," vastas Iris sapiselt.

"See puutub ka sinusse. Seepärast parem kuula, mis mul öelda on."

"Mul ei jää muud üle, sest ma ei saa ju sind sööklast välja saata."

"Ei tahaks sulle veel kord meelde tuletada, Iris, et see on minu söökla."

Neiu hakkas lapiga käsi pühkima.

"Kas sa ei võiks kohe asja juurde asuda?"

Evani pilk oli külm.

"Hüva. Jeff lubas oma otsuse mulle kolme nädala jooksul teatavaks teha."

"Järelikult tuleb meil kogu selle aja vältel teineteist taluda?"

"Vaatame. Paraku tahab Jeff minuga veel kord mitteametlikult kohtuda. Ta kutsub meid mõlemaid oma maamajja. Sinu tulekut nõudis ta eriti." Hääletoon reetis, et Evan ei jaga kutsuja entusiasmi. "Võtsin kutse ka sinu nimel vastu. Loodan, et see on sinu viimane etteaste minu pruudina. Tuttavatele ütleme, et mõtlesime ümber ja abielluma ei hakka."

Iris asetas lapi redelile.

"Siis on sellel lõpp?"

Evan viivitas pisut ja pöördus siis ukse poole.

"Jah," kinnitas ta ja lahkus.

Iris ootas ja kartis eelseisvat nädalalõppu. Pä-

rast seda ei näe ta Evanit enam kunagi. Kolme nädala pärast on pannoo lõpetatud ning ruumi kujundama kutsutakse teine disainer.

Paar korda nädalas tuli neiul Evani ostetud rõivad ülle panna ning mingile vastuvõtule või teatrisse minna. Iris püüdis teeselda muretust ja naeratas igaühele, imestades, miks keegi ei märka ta hingeseisundit ega seda, et nad Evaniga peaaegu ei räägigi.

Mõlemad vältisid puudutusi, kui selleks polnud otsest vajadust. Ainult mõnikord võõraste juuresolekul võttis Evan tal käe alt kinni või pani käe kergelt ümber õlgade.

Enamikul vastuvõttudel polnud tarviski eriti agaralt teeselda. Irise juuresolek oli omamoodi dekoratsioon ning rohkemat temalt ei oodatud. Raskemaks läks õhtusöögil koos Lynda ja Jasoniga.

"Ega te juhtumisi ole tülli läinud?" küsis sõbranna muretult, kui nad daamide ruumi kahekesi jäid.

"Miks sa nii arvad?" küsis Iris juukseid kammides.

"Ma näen, kuidas te teineteist vaatate."

"Minu meelest on kõik nagu tavaliselt."

"Ei, mitte päris nii. Evanil on selline nägu, nagu ei teaks ta, kas sind suudelda või eemale tõugata." Lynda astus peegli ette huuli värvima. "Armastus on üks keeruline värk, eks ole?"

Iris tundis, kuidas ta huuled võbisema hakkavad, kuid sai sellest kiiresti jagu.

"Nii see on," lausus ta vaikselt.

Lynda vaatas sõbrannale näkku.

"Ära kurvasta. Küll kõik saab korda. Evan on sinusse meeletult armunud." Ta vaikis hetke ja lisas: "Öösel lepite."

Paraku mitte, teadis Iris. Evan viib ta vaikides koju ning isegi ei vaata talle järele, kui ta autost väljub. Ka hüvastijätusuudlust polnud oodata. Ta heidab üksinda voodisse ning magusate armuoiete asemel kostab magamistoas summutatud nutmist.

9. peatükk

Iris ja Evan asusid MacCoy maamajja teele reedel kell kolm päeval, ent isegi see varajane aeg ei päästnud neid Edinburghi tänavaummikutest. Teekonna halb algus ei ennustanud ka edasiseks midagi head. Kord siin, kord seal parandati teed. Kui nad lõpuks suurele maanteele jõudsid, hakkas vihma valama.

Mees vaikis, morn pilk ettepoole suunatud, ja pigistas rooliratast nii, et sõrmenukid valged. Iris istus masendatult ta kõrval ja vaatas teisi autosid, milles sõitsid lõbusad ja õnnelikud inimesed. Evani ligidus kiskus ta närvid äärmuseni pinevile. Kõige enam tahtnuks Iris kätt sirutada ja meest puudutada. Sestap püüdis ta peita tõelisi tundeid võõristusemaski taha.

"Miks sa kõrvale vahid? Parem vaata kaardilt, kuhu meil tuleb sõita," torises Evan ning võttis kindataskust teedekaardi. Iris toetus puudutuse vältimiseks seljatoele. Evan vatas teda irooniliselt ja viskas kaardi ta põlvedele. "Meil

tuleb jõuda Rowmingtoni. Jeff ütles, et see asub Berlyle'ist põhjas.

Neiu uuris kaarti.

"Ma ei leia."

"Seal peab olema märgitud indeks."

Mehe leebelt pilkav toon ajas neiu puhevile, kuid ta eelistas vaikida.

"Ahhaa... siin see ongi!" sõnas ta lõpuks. "See on umbes kaks miili Berlyle'ist."

"Parem ütle, kuidas sinna sõita," pigistas Evan läbi hammaste.

Iris uuris taas kaarti.

"Peame jõudma teele A56."

Kerge öelda! Teeviidad olid nagu kiuste kadunud. Pealegi oli nähtavus õudne, sest klaasipuhastid ei tulnud vihmaojadega toime. Evan hakkas teederägas tiirutades juba kannatust kaotama. Õnneks jõudsid nad peagi Berlyle'isse.

Mees tonksas näpuga kaardile.

"Kui oleksime siin ära pööranud, olnuksime juba ammu kohal."

"Kust mina tean, kuhu tuli pöörata?" sähvas Iris vastu. "Kui sõidaksid aeglasemalt, võinuksma viitasid uurida."

"Aeglasemalt sõites olnuksime siin alles esmaspäeval," sõnas Evan ja peatus ojasilla ees. "Nüüd peame jõudma sellele teele. Vaata, kus tuleb pööre teha."

Auto vappus ja kaart tantsis Irise põlvedel.

"Ma ei saa millestki aru!"

"Kas kaardi jälgimine on tõesti nii keeruline?" küsis Evan ärritatult.

"Jälgi siis ise, kui sa nii tark oled!" turtsatas Iris. "Sa vist sõitsid just praegu vajalikust teest mööda."

Evan vajutas järsult pidurile ja andis tagasikäigu.

"Loodetavasti on sul õigus," sõnas ta vihaselt ja pöördus vasemale.

Irise enesekindlus hakkas peagi kahanema, sest tee muutus aina kitsamaks. Vihm trummeldas vastu autokatust ning juht pidi olema eriti tähelepanelik, kui teele hakkas ilmuma karjast irdunud lambaid. Lõpuks viis tee äpardunud retkelised siiski Rowmington Halli.

"Ma ei saa aru, kuidas sa oskasid Veneetsiasse jõuda," sõnas Evan sarkastiliselt, peatades auto maja ees kruusaväljakul.

"Aga mina ei saa aru, kuidas sa oskad panka juhtida, kui sa iga tühja asja pärast kannatuse kaotad," andis Iris vastu, ronis autost välja, lõi ukse kinni ja vajutas kellanupule.

"Ära ainult mõtle just praegu kõike ära rikkuda. Tuleb välja kannatada veel ainult see nädalavahetus. Ja ära unusta, et oleme teineteisesse armunud," lisas Evan kiiresti.

"Ole vait!" sosistas Iris valjusti.

Sel hetkel avanes uks ning lävele ilmus Jeff

MacCoy täies oma aus ja hiilguses. Evan ja Iris seadsid näole teeseldud naeratuse.

"Paistab, et sel suvel päikest ei tulegi," sõnas Jeff tervituse asemel ja suudles neidu põsele. "Kas teil tuli kaua otsida?"

"Jah, tuleb tunnistada, et eksisime pisut ära," vastas Macalister. Naeratusele vaatamata kõlasid ta sõnad kuivalt. "Palume vabandada hilinemise pärast."

"Sellest pole miskit," ruttas Jeff rahustama. "Istume lauda, rüüpate klaasikese head veini ja tunnete end kohe paremini. Ginny juhatab teid tuppa, kus võite end korrastada. Siis tulge meie juurde."

Jeff kutsus kenakese majapidaja ja muheles südamlikult.

"Aegajalt näin vanamoeline, kuid üht–teist siiski taipan. Seepärast paigutasin teid kokku, et poleks öösel tarvis teineteise juurde hiilida."

Trepist üles minnes ei julgenud Iris Evani poole vaadata. Ginny juhatas nad suurde luksuslikku magamistuppa, näitas, kus asub vann, ja lahkus, jättes nad teineteist vaikides põrnitsema.

Esimesena liikus paigalt Evan. Ta võttis kiiruga kuue seljast ja riputas selle riietekappi.

"Pole hea teisi oodata lasta," tähendas ta.

"Kuidas sa mõtled voodiprobleemiga toime tulla?" küsis Iris vihaselt. Evaniga ühes maga-

mistoas viibimine on juba iseenesest piin, kuid heita temaga ühisesse voodisse – siin polegi midagi mõelda!

"Mida ma siis sinu arvates peaksin tegema?" küsis Evan järsult. "Minema Jeffile ütlema, et mu pruut ei taha minuga koos magada ja nõuab endale eraldi tuba?"

"Milleks sellised äärmused? Võiksid talle öelda, et austad mind selleks liiga palju, et minuga enne pulma magada, või midagi sellist..."

"Ahaa! Väga veenev!" Macalister krimpsutas nägu.

"Mida sa siis soovitad?"

"Mõtle rahale ja ole rahulik. Ma ei taha end Jeff MacCoy ees tolaks teha. Jääme sellesse tuppa ja magame ühes voodis. Vähemalt mina kavatsen seda kindlasti teha. Kui tahad, heidad minu juurde, kui ei taha, võid magada põrandal."

"Räägid nagu tõeline rüütel!" mühatas Iris.

Evan läks vannituppa.

"Ma ei saa aru, miks peaksin mina terve öö vaevlema üksnes seepärast, et võtsid äkitselt nõuks neitsilikku häbelikkust näidata. Varem pole ma seda sinu juures näinud," lisas ta salakavalalt naeratades.

Iris läks puhevile.

"See oli midagi muud!"

"Ah nii?"

"Sa tead isegi," lausus neiu vaikselt.

Tekkis piinlik paus. Siis ütles mees:

"Kui tahad oma raha kätte saada, pead pisut kannatama. Minagi pole vaimustuses sellest, et meil tuleb koos magada."

Iris viskas kohvri voodile ja hakkas otsima käterätti.

"Miks ma ometi nõustusin seda janti kaasa tegema!" torises ta.

"Aga meie jant läks korda," tähendas Evan vannitoast välja vaadates. Ta pesi end vööni paljana, kuid mõlemad olid end nii üles kruvinud, et ei märganudki olukorra intiimsust. "Jessica on nähtavasti maha rahunenud, pankade ühinemine pole enam mägede taga ja sina saad varsti oma raha kätte. Vähestel läheb korda nii kergesti selline summa teenida."

"Millisest kergusest sa räägid?! Kogu aja on tulnud taluda sind, su ärrituvust ja jämedust!" Iris viskas kohvrist võetud esemed tekile. "Lisaks need lõputud vastuvõtud ning jutuajamised igavate inimestega, kes oskavad rääkida ainult äriasjust. Lõpuks veel õudne sõit paduvihma all ja tagatipuks veel öö ühises voodis egoistliku, ambitsioonika ja vastiku mehega!"

Evan väljus nägu kuivatades vannitoast. Ta silmitses Irist muiates. Neiul tekkis äkitselt kange tahtmine lükata ta laubalt kõrvale märg juuksesalk. Ta pöördus järsult, haaras kilekoti vannitarvetega ja läks end korrastama.

"Kas sulle ei näi, et käitud pisut lapsikult?" hüüdis Evan läbi ukse.

"Ei! Mulle on kõrini su pilgetest ja kombeõpetustest. Mul on õigus teha, mida tahan!"

"Hea küll, kuid ära tee seda liiga kaua. Meid oodatakse alla. Pealegi on mul nälg varaks."

Sel hetkel soovis Iris üle kõige, et teda rahule jäetaks ja lastaks soojas vannis lebada. Selle asemel tuli end kiiruga pesta, hambaid puhastada ja magamistuppa naasta.

Evan istus peegli ees ja sidus lipsu. Ta kontrollis oma tundeid neiust paremini. Igatahes näis ta väliselt täiesti rahulikuna. Selles mõttes jäi Iris Evanile selgelt alla.

Neiu pööras mehele demonstratiivselt selja, võttis ült pluusi ja seemisnahast seeliku ning tõmbas jalga mustad siidpüksid, mis toonitasid tema jalgade pikkust. Siis puges ta valgesse sviitrisse ning kinnitas laia nahkvöö kuldse pandla. Juhtumisi pead tõstes märkas ta, et Evan jälgib teda peeglist.

Nende pilgud kohtusid ja aeg nagu tardus. Pinge kadus äkitselt, andes aset millelegi uuele nende vahel.

Irise kõrvus kõlasid aeglased hüpnotiseerivad südamelöögid. Ta tahtnuks teeskluse kõrvale jätta, Evani juurde astuda, näo ta rinnale suruda ja oma armastusest rääkida. Seejärel heita koos temaga sellesse ahvatlevasse voodisse, sel-

le asemel, et minna alla ja mängida seda valemängu.

Ent Iris ei teinud seda. Ta rebis pilgu Evanilt lahti, võttis kammi ja hakkas juukseid seadma. Kui ta oma kastanpruunide lokkidega hakkama sai, oli Evanil juba kuub seljas ning ta seisis, külm ilme näol. Irisel tekkis tunne, et mehe soe pilk oli talle üksnes viirastunud. Võibolla tuli see üksnes valgusemängust?

Iris kinnitas kõrvadesse massiivsed kuldrõngad, värvis huuled väljakutsuvalt punaseks ja vaatas end peeglis kriitilise pilguga üle. Evan oli öelnud, et tal tuleb vastu pidada ainult see nädalalõpp, ning sestap ei tohtinud mingil juhul riskida.

All olid kõik juba võõrastetoas koos ning ootasid ainult neid. Patrick tõusis diivanilt ja tervitas Irist nagu vana tuttavat. Jessica käitus vaoshoitumalt. Ta esitles külalistele meeldivalt naeratavat börsimaaklerit, keda kutsuti Nickiks. Ta sarnanes suuresti Evaniga – sama pilk, päevitunud ning ümbritsetud jõukuseaurast, kuid sellest ei piisanud. Ta jäi originaali kahvatuks koopiaks.

Iris muigas. Jessica oli üsna ruttu leidnud Evanile asendaja. Ta võttis Patrickult vahuveiniklaasi. Peagi tuli tal veenduda, et ka Jessica mõistab, kui palju Nick Evanile alla jääb. Patricku õde paistis olevat oma uue sõbra unus-

tanud ja hoolitses kogu õhtu Evani eest, kes muide oli sellega üsna rahul. Talle vist oli jäänud mulje, et pankade ühinemine on peaaegu otsustatud, ning seetõttu võis Jessicaga pisut flirtida. Selleks ajaks, kui neiu hakkab vihjama abiellumisele, on tehing juba teoks saanud.

Iris polnud ainus, kes Jessica ja Evani vastu huvi tundis. Kohanud paar korda Nicki nukrat pilku, naeratas neiu talle julgustavalt. Ta adus väga hästi, mida noormees tunneb. Evan aga ilmutas igati oma veetlust. Tema naeratus ei andnud Irisele asu, kuni ta püüdis algatada vestlust Jeffi ja Patrickuga. Täna tuli tal veel Evaniga koos voodisse heita! Kuidas ma sellega toime tulen, kui ei julge teda isegi puudutada, mõistatas Iris. Kui saabus aeg ööseks hüvasti jätta, närveeris ta koledasti ja tundis end nagu kammitsas...

Magamistoas süütas Evan valguse ja lukustas ukse. Lukuklõpsatus kajas Irise arvates üle kogu maja.

"Mine vannituppa esimesena," soovitas Evan ükskõiksel toonil, nagu ei muretseks ta üldse eelseisva öö pärast.

Iris sulges end vannituppa ja püüdis vabaneda käte värinast. Õieti polegi midagi karta, tegi ta endale selgeks. Kõige järgi otsustades oli Evan võtnud nõuks teha panuse Jessicale ning seepärast pole tal minuga midagi tegemist. Tuli

üksnes heita voodisse, kihutada nukrad mõtted minema ja püüda uinuda.

Ei midagi keerulist.

Õnneks oli vilets ilm viinud ta mõttele võtta kaasa öösräk. Selline vanamoodne pikkade varrukatega asjandus. Igal juhul ei hakka Evan arvama, et neiu tahab teda võrgutada. Iris ohkas kergendatult.

Kui ainult saanuks petta ka iseend! Irise keha kuumas. Ta tajus teravalt iga pisiasja – juuste puudutust põsel, riide libisemist mööda paljast ihu. Teadvuses puhkesid meenutused Evani naeratusest, tema huultest, mis ta rinnanibusid hellitasid, tugevatest kätest, mis pigistasid ta rindu, reisi, tuharaid...

Pea, pea! Iris läigatas näkku külma vett, ohkas sügavalt ja sundis end rahunema. Vannitoa ukse juures peatus ta viivuks, astus siis tuppa ja suundus kindlal sammul voodi poole.

Evan istus ainult pükstes voodi serval. Ta vaatas muiates üle õla teki alla pugeva Irise poole, kuid ei öelnud midagi ja läks omakorda end pesema.

Kui mees lõpuks väljus, teeskles neiu magamist, kuid Evan ei osutanud talle üldse tähelepanu. Evan kustutas lambi ja heitis oma voodipoolele, nagu poleks Irist olemaski. Mees vähkres mõne sekundi, seades end mugavamalt sisse, ja jäi siis vagusi. Isegi ei soovinud head ööd!

Neiu kuulas pingsalt Evani hingamist ja pahandas, kui taipas, et mees on juba uinunud. Kui tundetu peab olema inimene, kes suudab sellises olukorras uinuda! Kas talle pole üldse tähtis see ainus öö, mille nad koos veetsid?

Iris ohkas kibedalt. Igatahes võib nüüd juba lõõgastuda. Ta pööras pead ja vaatas magavat Evanit. Mees oli mõne tolli kaugusel. Võis sirutada käe ja puudutada...

Neiule näis, et ta oli lebanud unetult mitu tundi. Kogu aeg vaatas ta lakke ja võitles soovi ga nihkuda Evanile lähemale ja end tema kõrval õdusalt sisse seada. Tegelikult möödus kõigest mõni minut. Siis nõudis väsitav sõit oma osa ja Iris suikus unne.

Hommikul ärgates leidis ta enda kõrval Evani. Nähtavasti olid nad öösel siiski teineteist leidnud. Mees lamas kõhuli, nägu vastu neiu kaela ja tugev käsi ta peal. Ka Iris embas meest ühe käega, teine lebas üle pea heidetuna padjal.

Äkki pomises Evan midagi õrna ja suudles ta kaela. Siis tõstis ta pead, vaatas neiule otsa ja naeratas uniselt.

"Iris," sosistas mees ja kummardus ta huuli suudlema. "Iris?" Evan vaikis äkitselt. Unenägu oli lõppenud ja taas saabus karm tegelikkus. Nad vaatasid teineteisele silma ja tunnetasid pikapeale, mis võinuks praegu juhtuda.

Evan eemaldus temast järsult ja tõusis voodile istuma. Ta vaikis mõne sekundi, pilk seinale sihitud, tõusis siis ja läks vannituppa.

Iris asus oma voodipoolele, sulges silmad ja andis endale käsu mitte nutma puhkeda. Evan tuli tagasi, riietus ja lahkus. Alles siis tõusis ka Iris. Tuli ainult veel nädalalõpp vastu pidada, kordas ta nagu vandetõotust vannis käies ning pükstesse ja oliivikarva pluusi riietudes.

Hommikulauas ütles Jeff, et tahab Evaniga rääkida.

"Patrick, ega sa ei lase Irisel igavleda?"

"Mitte mingil juhul!" hüüdis noormees rõõmsalt. "Täna on ilus ilm. Võime külas jalutada ja seejärel siinses pubis einestada. Kui juba tööjutuks läheb, siis ei lõpe see niipea. Mida sa selle peale ütled?"

Iris kõõritas Evani poole. See naeris lõbusalt Jessica jutu peale ning näis vähe hoolivat sellest, millega ta pruut tegeleb.

"Kõlab ahvatlevalt," nõustus Iris.

"Suurepärane! Nick ja Jessica, kas tulete kaasa?"

"Ei, pole nagu tuju," venitas Jessica. "Minge pealegi kahekesi."

Evan läks koos MacCoyga kabinetti, vaatamata lahkuva Irise ja Patricku poolegi.

Öösel oli vihm lakanud. Taevas oli siniselge. Selle taustal sinetasid künkad. Õhk oli läbipais-

tev ja kerge hingata. Rohelisel aasal sõid öösel puhtaks pestud lambad.

Paraku puudutas ümbruskonna ilu Irise südant vähe. Tal seisis silme ees Evani pilt hommikul, kui nad oleksid äärepealt suudelnud.

Ometi tõi reibas jalutuskäik neiu põskedele puna tagasi, ning ta mõtted võtsid uue suuna. Mida need nukrad mõtisklused annavad? Tuleb üksnes rõõmustada, et läks nii enne seda, kui nende suhted võinuksid lõplikult sassi minna.

Irisel hakkas isegi häbi. Alles hiljuti oli ta pidanud end tugevaks inimeseks. Kui ta Dave'ist lahkus, püüdis ta võimalikult kiiresti oma tundeid vormi saada ja keskenduda tuleviku kavandamisele. Mis takistab teda praegugi samuti tegemast? Kui ta ei surnud eelmisel korral, ei juhtu see ka nüüd.

Patricku lugupidav imetlus oli ta hingele nagu palsam. Olles kindel, et isa sõlmib Evaniga kokkuleppe, rääkis noormees kogu tee õhinal oma maaklubist ja küsis nõu selle kujundamise kohta.

Siis istusid nad kohaliku maapubi õuel laua ääres ning Iris kupatas minema mõtte, et igatseb Evani järele. Patrickuga koos on hoopis huvitavam, kinnitas ta endale. See noormees oli väga armastusväärne, tähelepanelik ja hoolitsev... Kahju ainult, et tal polnud Evani käsi ega huuli ning tema pilk neiu kehale ei tekitanud ihavärinaid.

Kell oli juba viis, kui nad tagasi jõudsid. Seal polnud Evanit ega Jessicat.

"Nad läksid jalutama," ütles Nick, teha näo, et see asjaolu teda üldse ei huvita. "Jessica ütles, et neil tuleb arutada mingeid tööasju."

Polnud raske kujutleda, mida Jessica silmas pidas. Dušši võttes ja ümber riietudes sundis Iris end uskuma, et talle on see ükskõik. Seejärel läks neiu akna juurde ja hakkas aeglaselt juukseid kammima. Sel hetkel ilmusid teele Evan ja Jessica. Nad lonkisid aeglaselt maja poole ning olid süvenenud vestlusse. Seda pilti nähes pigistas Iris valusalt kammi.

Kogu õhtu vältel ei õnnestunud tal Evaniga kahekesi jääda. Enne õhtusööki pakuti kokteili ja Jeff tegi teatavaks, et andis nõusoleku pankade liitumiseks. Patrick hüüatas vaimustatult, Jessica hüppas rõõmust püsti ja suudles isa. Iris vaatas Evani poole. Tema naeratus ei paistnud olevat lõbus. See oli eriti kummaline, sest mees oli seda hetke kannatamatult oodanud. Mõistes, et kumbki neist peaks sel puhul vaimustust avaldama, naeratas Iris ja sõnas elavalt:

"Suurepärane uudis!"

Õhtusöök venis uskumatult pikaks. Patrick rääkis erutatult oma maaklubist ja sellest, millist nõu oli Iris talle sisekujunduse kohta andnud. Evan kortsutas kulmu, kui Patrick hakkas kiitma

Irise kutsealast andekust, kuid neiu ainult kergitas lõuga. Evan oli oma valiku teinud. Ta võib käia Jessicaga salajastel jalutuskäikudel nii palju, kui tahab, ja Irisel pole talle midagi ette heita. Meist kahest mäletan ainult mina, et teeskleme kihlatuid, mõtles neiu solvunult.

Mida süngemaks muutus Evan, seda kirkamalt sädeles Iris. Ta tahtis mehele iga hinna eest näidata, et tema suhted Jessicaga ei häiri teda põrmugi. Lauas hiilgas Iris vaimukusega, pannes Jefi ja Patricku naerust kõverduma. Isegi Nick muutus lõbusamaks. Kui serveeriti kohvi, adus Iris, et on koledasti väsinud, kuid tundis ometi rahuldust, nähes Evani kortsus kulme. Enamiku ajast rääkis Evan Jessicaga, kuid Iris täheldas, kuidas mees kogu aeg silmanurgast teda jälgib.

"Loodetavasti on sul tänase etenduse pärast häbi?" küsis Evan vihaselt, kui oli suutnud neiu peaaegu väevõimuga üles viia.

"Millise etenduse pärast?" küsis neiu süütult.

"Sa saad väga hästi aru, millest ma räägin! Kõik need ohked, rauged pilgud ripsmete alt, läbipaistvad vihjed Patrickule... Sa oled vist unustanud, et oled minu pruut!"

"Mina ei ole unustanud, kuid sulle tuleb see meelde ainult siis, kui see on sulle kasulik. Muide, sa oled ju minu peigmees! Aga eirasid mind hommikueinel, ei tundud huvi selle vastu, mida

ma kavatsen sinu ärikõneluse ajal teha, ja tegid üldse näo, nagu polnuks mind olemaski! Ja kas mu peigmees mind õhtul ootas? Muidugi mitte! Tal oli hoopis meeldiv kohtumine Jessicaga. Ja sa veel räägid mingit etendusest. Just sul peaks olema häbi!"

"Rääkisime Jessicaga tööasjust."

"Selles ma ei kahtle!" tähendas Iris lõikavalt.

"Aga see on tõsi. Ta tahab saada uues pangas mingit seisundit."

"Ilmselt midagi selili lamades," täpsustas Iris küüniliselt.

"Nii ei maksa rääkida. Sulle see ei sobi."

"Minu mäletamist mööda tahtsid teda endast eemaldada," jätkas neiu jonnakalt. "Jessica oli juba pühendanud oma tähelepanu Nickile, kuid siis ilmusid välja sina, hakkasid talle lauas kõrva sosistama ja teda jalutama viima. Sel nädalavahetusel polegi sa teistega rääkinud."

"Aga kelle süü see on? Sa ju rääkisid kõik poolsurnuks. Teised mehed vahtisid kõik sind. Keegi pidi ju ka Jessicaga tegelema, eriti kui proovisid temalt Nicki üle lüüa." Evani suu oli hambapastat täis.

Iris pöördus imestunult.

"Nicki?!" Tal oli juba öösärk seljas ja kammis raevukalt juukseid.

"Just nimelt!" kinnitas mees vannitoast väljudes. "Nägin, kuidas sa talle eile naeratasid, ja

täna oli ta valmis sinu järel kas või maailma otsa minema. Sulle on vähe sellest, et Patrick kiindus sinusse nagu poisike – sul oli vaja ka Nick ära peibutada. Miks sa kohe Jeffi käsile ei võtnud? Tal on raha rohkem, kui kellelgi teisel meist, ja ta on sinu järele arust ära. Ma ei taipa ainult, miks."

Iris viskas teki kõrvale ja puges voodisse.

"Võibolla seepärast, et tema näeb minus inimest, mitte aga oma huvide rahuldamise vahendit."

"Oled endast väga heal arvamusel," lausus Evan muiates, kustutas laetule ja heitis Irise kõrvale, jättes öölambi põlema. "Sa värvisid täna nägu nii, et see püüdis kogu aeg pilke. Vaevalt keegi selle taga su mõistusest huvitus."

"Sel ajal, kui sa Jessica võimsat intellekti nautisid?"

"Igal juhul piisas tal kainet mõistust, et mitte end üldiseks vaatamiseks välja seada."

Iris heitis talle vihase pilgu.

"Kui Jessica on nii hea, miks sa siis siin oled?"

"Sa tead seda."

"Praegu pole ma enam milleski kindel." Neiu haaras ühe patjadest, pani selle nende vahele ja pööras Evanile selja. "Ma ei saa üldse aru, miks sa minuga voodisse heitsid."

"Mida sa öelda tahad?" küsis Evan valvsalt.

Iris pöördus taas tema poole.

"Miks sa minuga tol ööl magasid?" käis neiu peale. "Kas seepärast, et paremat naist polnud käepärast? Või selleks, et ma meie tehingust välja ei lipsaks?"

"Sel ööl ihaldasime teineteist," lausus Evan. Ta hääles kõlas mingi pinge, kuid Iris eiras seda.

"Ei või olla!" hüüdis neiu sapiselt. "Veider küll, varem arvasid, et läksin sinuga voodisse raha pärast."

"Noh, raha tuli sulle meelde alles hommikul ning sa ei tahtnud sellist teenimisvõimalust käest lasta. Aga sel ööl tahtsid sa mind. Sa ise ütlesid seda."

"Ma valetasin," kuulutas Iris häirimatult.

"Ei. Just siis rääkisid tõtt. Sa tahtsid mind siis, veelgi enam – tahad mind ka praegu." Evan viskas nende vahel oleva padja põrandale. "Või veel!"

Neiu tahtis tõusta, kuid Evan haaras temast kinni ja keeras enda alla.

"Kas proovime?" pani mees ette.

Kui Evan tahtnuks teda jõuga võtta, suutnuks neiu end kaitsta, kuid mees ei teinud midagi sellist. Ta suudles Irist algul kõrvale, seejärel näole, lähenedes huultele. Kogu aeg oli Irisel võimalus teda eemale lükata.

Algul tal tekkiski ilmselt selline kavatsus ja

ta toetas käed vastu Evani rinda. Sel hetkel aga leidis mees ta huuled ning sundis Irise sulama. Koos sellega kadus ka ta vastupanekutahe. Suudlus aga kestis ning Evani keel muutus aina julgemaks.

Seejärel eemaldus mees ta huultelt ja liikus allapoole. Iris tundis, kuidas ta särgikinniti lahti päästis ja pitsid kõrvale lükkas. Neiu sulges silmad ja pistis sõrmed Evani tumedatesse juustesse. Mees pigistas peoga ta vasemat rinda, võttis nibu suhu ja hellitas seda keelega. Käed liikusid üle neiu keha, laskusid allapoole ja libisesid üle siidpehme reie. Evan hakkas öösärgi saba kergitama, kuid Iris ise vabastas end ahvatlevalt vääneldes tülikast tõkkest. Särki põrandale visates märkas ta, et ka Evanil polnud midagi seljas.

Iris sirutas vaikides talle käed vastu. Mees langes talle peale, liibus ta huultele ja lükkas reied laiali. Uue meeletu suudluse ajal embas ta Evanit ja köitis jalad ta puusade ümber, nagu kavatseks temaga igavesti ühte liituda. Irise keelega mängides läks mees aeglaselt temasse, tungis sügavale ja peatus.

Nii lebasid nad mõni aeg, rahuldudes täieliku lähedusega, suudeldes ja silitades teineteist. Siis tahtis Iris rohkemat. Ta hakkas kõigutama alakeha ühelt poolt teisele ning pigistas lihastega mehe kõva liiget oma niiskes sügavuses. Evan allus ta ihale ning hakkas liikuma. Iris oigas

vaikselt ja laskis peopesad Evani seljal sihitult liikuda, kuni need jõudsid tuharateni.

Sujuv liikumine kiirenes ning Iris vajus iga hetkega üha sügavamalt kirekeerisesse. Evani selg muutus higiseks ning ta hingamine muutus kähisevaks ja kõrvetavaks. Mingil viivul tundis Evan, et ei suuda end enam valitseda, ning tõusis põlvili.

Iris vaatas talle alt üles, lakkudes kuivavaid huuli. Ka tema oli lähedal rahuldatuse tipule. Vaheaega kasutades pööras neiu end ümber, toetus põlvedele ja küünarnukkidele, seadis häbenemata tagumiku mehele ette ning vaatas talle õrritavalt otsa.

Kui mees taas tema kehasse tungis, laskis Iris kuuldavale kuriseva häälitsuse ning klammerdas sõrmed linasse. Seekord olid Evani liigutused lühikesed ja järsud.

Esimesena karjatas Iris. Ta langes jõuetult näoga voodile, tundmata midagi peale tõugetena kehas leviva naudingu. Seejärel kostis tema taga veniv oie. Evan võpatas vabanemise piinavast hetkest ja langes Irise seljale...

10. peatükk

Irise äratas näole langev päikesekiir. Eileõhtuse nägelemise ajal olid nad unustanud kardinad ette tõmmata. Mõni aeg lamas ta liikumatult, nautides tema vastu liibunud Evani keha soojust.

Mees magas raskelt, käsi neiu pihal, ning liigutas end alles siis, kui Iris hakkas voodist tõusma. Ta pomises midagi arusaamatut, ilmselt protesteerivat, ja suikus taas.

Iris tõusis, jäi voodi ette seisma ja silmitses armastatut. Magades oli ta nägu silenenud, selle jooned pehmenenud ja ärrituseilme kadunud. Nüüd nägi Evan välja märksa noorem. Neiu tahtnuks taas teki alla pugeda, oodata kuni mees ärkab, siis suudelda teda ja... Ent ta oli juba langetanud otsuse loobuda mõttetutest unistustest. Möödunud öö ei muutnud midagi. Evan rääkis küll kirgliku iha kustutamisest, aga mitte armastusest.

Ei, parem oleks püüda end veenda, et öösel ei juhtunud midagi. Täna viib Evan mind koju ja kõik on läbi, nukrutses Iris. Siis tuleb mul õppida elama ilma temata.

Neiu kummardus ja suudles teda õrnalt suunurgale. Praegu oli veel hetk, mil ta võis jätta Evaniga hüvasti nii, nagu soovis.

Oli veel varajane hommik. Jättes enda taha kastemärjale rohule jäljerea, kõndis Iris maja taga kõrguvale künkale. Selle tipul istus ta mahalangenud puutüvele ja hakkas meenutama kõike, mis tema ja Evani vahel öösel toimus. Ta elas nagu uuesti läbi iga hellitust, iga suudlust, iga tugeva mehekeha kirglikku liigutust. Nüüd oli tal raske uskuda, et Evanil pole ta vastu mingeid tundeid.

Ent ega siis saa kogu elu voodis veeta! Halastamatu päevavalgus tõi esile kõik nende erinevused, mis aja jooksul vältimatult ilmsiks tuleksid ja nende niigi keerulised suhted veelgi raskemaks muudaksid. Hoopis mõistlikum oleks leppida mõttega, et see oli hüvastijätuöö.

Künkalt alla tulles kohtas ta Patrickut.

"Sa oled varane lind!" hüüdis noormees.

"Nagu sinagi," vastas neiu tagasihoidlikult naeratades. Tal polnud tahtmist rääkida, mida ta sel hommikutunnil künkal tegi. Selgus aga, et selle pärast polnud tarvis muretseda – Patrick oli oma maaklubi mõttest täielikult hõivatud.

"Ma ei maganud kogu öö," tegi ta teatavaks. "Mul on nii palju kavatsusi! Eile lisandus veel mõningaid mõtteid."

Patrickut kuulates noogutas Iris aegajalt. Kõik ta mõtted keerlesid Evani ümber.

"Kahju, et ma ei kohanud sind enne Evanit," sõnas noormees äkitselt. Iris vaatas talle imestunult otsa – teda liigutas mehe siirus. "Mulle on vaja just sellist naist, nagu sina," selgitas ta häbelikult. "Sama tugevat, praktilise meelega ja... õrna. Minu isale on raske meele järgi olla, kuid sind ta otse jumaldab. Ma pole teda kunagi nii lõbusana näinud. Olen kindel, et isa ei sooviks mulle teistsugust pruuti... Ei, ära muretse!" hüüdis Patrick kiiresti. "Ma tean, et sulle pole olemas kedagi peale Evani. Isegi siis, kui te teineteise poole ei vaata, on teie vahel mingi side. Seda võis märgata juba meie esimesel kohtumisel." Patrick vaikis pisut. "Jessica passis üksvahe juba endale missis Macalisteri nime, kuid taipas peagi, et tal pole mingeid võimalusi. Seepärast suunas ta lõpuks oma tähelepanu Nickile, kes oli seda oodanud juba terve igaviku."

"Mulle aga näib, et Evanil ja sinu õel on üpris püsivad suhted," sõnas Iris, hääles halvasti varjatud kiivusenoodid.

"Neisse pole jäänud midagi isiklikku. Jessica himustab ühendatud pangas mingit mainekat kohta. Ta on hoopis targem, kui võib esmapilgul paista, ning mõistab väga hästi, et Evan ei vaheta sind mitte kellegi vastu. Varem vist arvas Jessica, et mina suudan sind Evanist eemale tõr-

juda, kuid see paistab olevat võimatu... eks ole?" Patrick naeratas, näidates, et heidab nalja, kuid ta silmi soojendas veel lootusekiireke.

Iris pööras pilgu kõrvale.

"Mul on väga kahju," sõnas ta ohates, häbenedes, et oli eile õhtusöögil Patrickuga flirtides talle lootust andnud.

"Mis siis ikka... Saan isegi aru." Noormees püüdis kõigest jõust reipaks jääda. "Noh, hüva. Kui sa ei suuda minusse armuda, siis teed ehk mulle ühe heateo?"

"Muidugi... kui see on minu võimuses."

"Leidsin suurepärase koha klubile, kuid tahaksin kuulda sinu arvamust. Sõidame sinna!"

"Kohe praegu?" imestas Iris.

"Sinna jõuab kümne minutiga. Oleme tagasi enne, kui teised ärkavad."

Ent Patricku ajaarvestus osutus liiga optimistlikuks. Vähemalt kakskümmend viis minutit kulus sõiduks vana maja juurde, millest Patrick tahtis klubi teha. See oli tulekahjus kõvasti kannatada saanud ning Iris taipas, et selle kallal tuleb tublisti tööd teha. See aga Patrickut ilmselt ei häirinud. Ta rääkis nendest varemetest sellise paatosega, nagu oleks tegemist rahvusliku aardega. Lõpuks nõustus Irise temaga selles, et see paik sobib maaklubiks väga hästi.

Tühjades ruumides ringi kolades vaatas Iris kogu aeg kella, kuid Patrick oli ajataju kaota-

nud. Rowmingtoni tagasi jõudes leidsid nad, et kõik olid juba hommikulauas.

Irist ja Patrickut nähes elavnesid kõik peale Evani, kes ei vaadanud nende poolegi ning jätkas röstitud saiaviilule või määrimist.

Polnud ju mõtet loota, leidis neiu kibedusega, et Evan pärast marulist ööd äkki temasse armub. Ta istus oma võltspeiu vastu ja võttis Jessicalt kohvitassi.

Patricku õde nägi sel hommikul millegipärast välja üpris enesekindlana. Iris heitis talle aegajalt kahtlustava pilgu. Ega selle põhjus pole äkki eilne jalutuskäik koos Evaniga? Äkki pühendas Evan ta siiski nende kihluse saladusse? Mis mõte on Jessical teda karta, kui ta teab, et olen üksnes valepruut, arutles Iris kohvi rüübates. Evani ja Jessica tulevikule oli valus mõelda.

Patrick tõstis taldrikule kuuma kaeraputru ja hakkas õhinal rääkima oma plaanidest, andes mõista, et Irise heakskiit on tema kahtlused lõplikult hajutanud.

"Iris on lihtsalt ime!" ütles ta Evani poole pöördudes. "Täna andis ta mulle mitu fantastilist ideed. Ütlesin talle, et kui abielu teda kunagi ära tüütab, võib temast igal ajal saada minu äripartner!"

Ent katsed Evanit vestlusse tõmmata jooksid tühja.

"Kas tõesti?" küsis ta viisakalt ja heitis Irisele kiirpilgu.

Lauas tekkis piinlik vaikus.

Esimesena katkestas selle Jeff.

"Mida me siis täna ette võtame?"

"Kardan, et meil on aeg sõitma hakata," ütles Evan hambaid peaaegu avamata.

"Aga te jääte ometi lantšile?"

"Ei. Aeg on koju tagasi minna." Vastus kõlas peaaegu jämedalt.

Piinlikkusest lõkendades ruttas Iris asja parandama.

"See oli tore nädalalõpp," ütles ta Jeffile. "Mul on tõesti väga kahju, et me ei saa kauemaks jääda."

"Pole viga, ees on veel palju nädalalõppe," tähendas Jeff heldinult. "Loodan, et näeme teid enda pool sageli."

Hüvastijätul süleles Jeff Irist ja kordas kutset. Jessica näolt võis hõlpsasti lugeda rahulolu. Ta jättis rõõmsalt hüvasti. Patrick eiras Evani sünget ilmet ja suudles õrnalt Irist enne autosseistumist.

"Tänan kõige eest, Iris, ja tule peagi jälle!"

Kui Iris asju pakkis, kõndis Evan õiglases vihas magamistoas ringi. Ta ei jõudnud ära oodata, millal saab heitlusse tormata. Iris eiras teda meelega. Ta ei tahtnud Evanile seda rõõmu valmistada, et pärib tema rahulolematuse põhjuste üle. Küll ta ise ütleb!

Tal oli õigus.

"Lootsin, et sul piisab suuremeelsust oodata kas või üks päev, enne kui hakata uut pesa punuma," sõnas Evan vihaselt ja käivitas mootori.

Nonoh, mõtles Iris, kui tahad sõda, siis saad selle!

"Kas mul tuleb mõistatada või ütled siiski, millest on jutt?"

"Sinu mängust Patrick MacCoyga," kraaksatas Evan. "Ma ise rääkisin sulle Jeffi rikkusest ning sa otsustasid ta poja ette võtta! Ma saan muidugi aru, et sulle avaneb võimalus saada alaline rahaallikas, peale selle veel partnerlus kurikuulsas maaklubis. Sellistel asjaoludel ei mõtlegi sa enam oma kaupluse avamisele, millest sa mu kõrvad täis sumisesid!"

"Patricku klubi mind ei huvita."

"Sind huvitab üksnes raha?" täpsustas Evan mõnitavalt. "Ma võin muidugi ka eksida. Ilmselt on jutud klubist pelgalt ettekääne Patricku pangaarvele ligihiilimiseks. "Hea mõte! Iris on lausa ime!"," osatas ta MacCoy–juuniori. ""Tal on fantastilisi mõtteid!" Või veel! Kuidas sa küll jõudsid need teie õrna kohtumise ajal leiutada?"

Neiu ei suutnud end enam tagasi hoida.

"Mitte mingit kohtumist ei olnud!" hüüdis ta pahameelest võbisedes. "Sain Patrickuga kokku juhuslikult hommikuse jalutuskäigu ajal. Ta palus minult nõu ja mul ei sobinud ju keelduda."

"Kas sa tõesti arvad, et jään seda uskuma? Eile veetsid Patrickuga terve päeva, seejärel edvistasid temaga kogu õhtu ning täna kohtusid juhuslikult?"

"Võid mitte uskuda. Mulle on ükskõik!" turtsatas Iris.

"Ära püüagi mind veenda. Tulnuks noormeest hoiatada, kellega ta end seob, et ta ei hellitaks lootust äripartnerlusele. Sa paned ta oma pilli järgi tantsima, imed vaesekesest kogu mahla välja ja lükkad ta siis oma teelt kõrvale, nagu sa praegu minuga teed."

"Sinuga?!" hüüdis neiu, uskumata oma kõrvu. "Ma ei tea kedagi teist, kes oskaks kasutada inimesi oma huvides sinust paremini! Tuleta meelde, kuidas sa minuga käitusid!"

"Me sõlmisime kokkuleppe," ütles Evan. "Sa teadsid, millele lähed ja mida selle eest saad. Kuna summa on kakskümmend tuhat, oleks sul patt kurta, et ma sind ära kasutan. Patrick saab sellise õiguse, kui sa ta ettepaneku vastu võtad."

"Kes ütles, et ma selle vastu võtan?"

"Kas tõesti mitte?" küsis mees rusutult, nagu oleks see küsimus temast tangidega välja kistud. Selleks ajaks olid nad jõudnud magistraalteele ja Evan lisas kiirust.

"Kõik võib juhtuda!" Iris otsustas meest torgata. "Mul tuleb ju millegagi tegelda, sest ma ei tööta ju enam sinu pangas."

"Sul on nii palju raha, et ei tarvitse üldse töötada."

"Asi pole üksnes rahas. Loodan leida loomingulist tööd ja töötada koos sellise korraliku ja veetleva mehega, nagu Patrick."

"Sul hakkab juba viie minuti pärast igav," katkestas Evan.

"Asjata mõtled nii. Kujutle, kui meeldiv on mul sinult saadud raha kulutada!"

Tõtt öelda oli neiu juba sellest mõttetust vaidlusest väsinud. Seepärast palus ta Berlyle'i jõudmisel kesklinna sõita.

"Milleks?" küsis Evan.

"Mulle aitab. Vii mind jaama. Sõidan Edinburghi linnalähirongiga."

"Ära räägi rumalusi!"

"Räägin täiesti tõsiselt," kinnitas Iris. "Esiteks ei taha ma veel kolm tundi igasugust jama kuulata, teiseks sõidad sa liiga kiiresti. Võibolla rahustad sa niiviisi oma närve, kuid mul pole tahtmist hunnikusse lennata. Rongis tunnen end turvalisemalt."

Evan pigistas hambad kokku ja Iris kartis, et nüüd tuleb plahvatus, kuid ta eksis.

"Väga hea," vastas mees jäiselt. "Kui oled otsustanud nii..."

"Just nii."

Evan pöördus sõnatult kesklinna ja sõidutas Irise raudteejaama.

"Ilmselt tahad lõpparvet?" küsis ta, kui oli auto peatanud.

Iris oli selle täiesti unustanud. Hetke vältel kavatses ta keelduda, kuid siis meenus Sabine. Õele võis veelgi raha tarvis minna. Ei tohi riskida Ronnie eluga enda uhkuse nimel.

"Muidugi," sõnas neiu jahedalt, "kuid võin oodata ka järgmise nädalani."

"Ei, parem lõpetame sellega praegu." Evan kirjutas tšeki ja heitis selle Irise sülle. "Nüüd olen vähemalt kindel, et ei pea sind enam kunagi nägema."

"Ei näegi!" kinnitas Iris ja pistis tšeki kotti. Siis astus ta autost välja, võttis pakiruumist kohvri ja lähenes Evani–poolsele avatud uksele. "Jah, pidin peaaegu unustama!" Ta tõmbas sõrmest briljantsõrmuse ja viskas Evanile. "Võid selle maha müüa ja oma kulutused osaltki heastada."

Iris pöördus ja astus uhkelt jaamahoone poole.

Kodutee vältas kaua. Kogu tee istus Iris otse enda ette vaadates ja hinges kasvava paanika vastu võideldes. Neiu ütles endale, et nii ongi parem, on vähem muretsemist, kuid mõistus keeldus seda tõena võtmast. Viimase mõne nädala jooksul oli Iris Evaniga nii ära harjunud, et nüüd, mil algas ta elu ilma selle meheta, ei osanud ta seda endale ette kujutada.

Kui mitmendat korda oli iseloom teda alt ve-

danud! Oleks ta Evani sõnadele rahulikumalt reageerinud, oleks ehk kõik võinud teisiti minna. Võibolla poleks mees suutnud temasse armuda, kuid nad võinuksid siiski aegajalt kohtuda. Nüüd ootab ees üksnes tühjus ja üksindus.

Iris püüdis mõista, millega ta oli õieti Evanit vihastanud. Miks ei palunud neiu autot peatada ja kõike ära klaarida? Miks ta meest ei suudelnud ning ei püüdnud lõhet õrnusega siluda, nagu see oli möödunud ööl?

Aga nüüd oli juba liiga hilja.

Järgmised kaks päeva möödusid nagu udus. Tööle minna polnud tarvis ning mitte miski ei suutnud Irist nukratest mõtisklustest kõrvale juhtida. Ta pakkis kokku kõik Evani ostetud riided, et need talle tagasi saata. Kõige peale asetas ta puutumatu tšeki.

Kolmandal päeval helistas ta Sabinele. Õe hääl kõlas rõõmsalt.

"Ma mõtlesin sulle täna ise helistada!" hüüdis Sabine. "Ronnie on juba kodus! Ta vajab veel hoolitsemist, kuid arstid ütlevad, et kõige hullem on juba möödas."

"Milline meeldiv uudis!" Iris unustas hetkeks omaenda mured.

"On veel teinegi... Kavatsen uuesti mehele minna."

"Mis?!"

Sabine puhkes naerma.

"Ma teadsin, et see sind üllatab! Mäletad, ma rääkisin sulle oma naabrist? Luke osutas mulle hindamatu teene ja vaatas mu poiste järele, kui Ronnie'ga haiglas olin. Siis hakkasime koos aega veetma. Algul ei rääkinud ta mulle midagi, sest ta teadis, kuidas ma muretsen, kuid lõpuks kosis mind. Luke on nii tore mees... Palun ütle, et rõõmustad minu pärast!"

"Muidugi rõõmustan!" kinnitas Iris, kuid Sabine tabas ta hääles kahtlusevarjundi.

"Ma tean, et sulle tuli meelde Gus, kuid Luke on hoopis teistsugune. Kahju, et ma teda varem ei kohanud. Ta on minu vastu väga hea ja armastab poisse. Rääkisin Luke'ile, kui palju sa minu heaks teinud oled, ja ta otsustas tagastada sulle kogu raha, mille sa Ronnie ravimiseks kulutasid. Luke ütles, et võib ise meie eest hoolitseda. Parem kasuta see raha oma tulevase kaupluse soetamiseks."

"Luke on väga lahke," ütles Iris ja püüdis hoida tagasi kutsumatuid pisaraid. "Aga ma arvan, et selle raha eest võiksite minna kusagile puhkama, kui Ronnie on paranenud."

"Ei, selle üle vaidle Luke'iga ise," ütles Sabine. "Issand, sa ei oska arvatagi, kui tore on armastada inimest, kes sind armastab!"

Tõepoolest, mõtles Iris, seda ma ei tea. Ma ajan kogu aeg varjusid taga.

Muidugi oli ta rõõmus, et õel nii hästi läheb,

kuid toru ära pannes tundis ta veel suuremat tühjust, kui enne seda. Iris võttis tšeki, vaatas seda hulk aega, siis rebis selle pooleks ja pistis ümbrikusse, kirjutas peale Evani aadressi ja lisas märkuse "Isiklik". Lasknud ümbriku tänavanurgal postkasti, pani ta sellele absurdsele etendusele punkti. Nüüd jääb üle Evan peast minema visata ja uuesti elama hakata.

Seda oli kergem öelda, kui teoks teha. Järgmisel päeval ostis Iris mõne kujundusajakirja ning hakkas otsima tööpakkumisi väljaspool Edinburghi. Mingil ajal mõtles ta tõsiselt Patricku ettepaneku üle, kuid siis loobus ta sellest mõttest. Rowmington Halli lähedus meenutaks talle Evanit.

Kolm päeva hiljem lesis ta diivanil ja lehitses uut ajakirja, kui keegi ukse taga helistas. Ta otsustas mitte avada. Tal polnud tahtmist rääkida mingi müügiagendiga. Ent helistamine kordus ja Iris alistus.

Ukse juurde minnes seadis ta sõnu agendile viisakaks vastamiseks, kuid need jäid ütlemata, sest lävel seisis Evan. Mehe põsed olid lohku vajunud, silmade all sinetasid rõngad, suunurgad olid alla vajunud ja pilk tuhmunud, kuid siiski oli see tema.

Ootamatusest läksid Irise jalad nõrgaks ja ta haaras uksest kinni.

"Mida... mis sina siin teed?" sosistas neiu.

"Tulin sulle raha tagasi tooma," ütles Evan ja ulatas talle tšekipooled. Ta rääkis kuidagi veidralt, lausudes sõnu vaevaga, ning vaatas kogu aeg neiule silma, nagu kartes, et see võib kusagile kaduda.

Raha... Ainuke jutuaine. Ainult selle pärast muretseb Evan. Iris sulges silmad, hoidis end suure vaevaga tagasi mehele kaela tormamast ning teda alatiseks kinni hoidmast. Mingi nähtamatu käsi pigistas ta kõri ja silmadesse tikkusid pisarad.

"Mulle pole su raha tarvis," pigistas ta üle huulte.

"Aga varem sa nõudsid seda," sõnas mees kähedalt. "Kümme tuhat naela sa juba said. Miks sa ülejäänust loobud?"

"Nüüd pole seda enam vaja," lausus Iris palumatuid pisaraid tagasi hoides. "Mulle pole tarvis sinu raha ega sind ennast, sest sulle pole tarvis mind."

Evan langetas pilgu lõhkitõmmatud tšekile ja seejärel taas Irisele.

"Aga mulle on sind tarvis!"

Neiu tundis, et ei suuda enam teeselda. Miks ta tuli? Uut osa pakkuma?

"Mis juhtus?" küsis ta. "Kas Jessica pole sind ikka veel rahule jätnud?"

Evan raputas pead.

"Asi pole selles. Nad teatasid Nickiga äsja oma kihlumisest."

"Milleks sulle siis pruuti vaja on?"

"Millist pruuti?" imestas mees. "Ma vajan sind!"

Evan seisis ikka veel liikumatult, püüdmatagi Irist puudutada, kuid neiu hinges juba tärkas arglik lootuseidu.

"Ma ei hooli enam oma vabadusest. Muide, näib, et ma ei hinnanud seda varemgi eriti kõrgelt. Tegelikult on mulle tarvis, et oleksid alati minu kõrval. Kui sa minust lahkusid..." Üle mehe näo libises valukramp. "Ma igatsesin sinu järele," tunnistas Evan.

"Aga... Aga..." Iris ei suutnud ikka veel toimuvat mõista. Talle näis, et vaatab mingit filmi, millel võib olla õnnelik lõpp. "Sa ju ei sallinud mind silmaotsaski."

"Tegin ainult sellise näo," sõnas Evan tasa. "See oli lihtsam, kui sulle tunnistada, et tahan olla elu lõpuni koos naisega, kes mind vihkab."

Iris laskis ukse aeglaselt lahti, sest oli nüüd kindel, et jalad talle vingerpussi ei tee. Ta polnud veel päris kindel, et see kõik on ilmsi. Siis raputas ta pead.

"Ma ei vihka sind."

"Saan aru, et andsin ise sulle säherduseks suhtumiseks põhjust," lausus mees surutult. Ta ei näinud Irise poolt erilist toetust, kuid tahtis ikkagi öelda ära seda, mida mõtles. Kust võis

mees teada, et neiu lihtsalt ei leia sõnu südant täitvate tunnete väljendamiseks. "Käitusin õudselt. Solvasin sind... kuid üksnes seepärast, et olin armukade. Pealegi olin meeleheitel – sa poleks kunagi suutnud armastada mind nii, nagu mina sind armastan."

"Sa... armastad mind?" sosistas Iris katkendlikult. Ta ei julgenud ikka veel uskuda, et unistused hakkavad muutuma tegelikkuseks. "Armastad mind?"

"Jah." Iris poleks osanud aimatagi, et Evani hõbehallid silmad võivad kiirata nii palju soojust. Ta astus edasi ja võttis neiu käed pihku. "Armastan ja ihaldan sind ning teen kõik, mida sa iganes soovid, et oma süüd heastada. Sa vist lootsid, et ma oma vead parandan, kui ütlesid, et ei vihka mind?"

Neiu noogutas ja naeratas säravalt, sest ta hingelt langes viimane kahtlusekivi ning see täitus otse valuliselt õnnega.

"Enamasti teesklesin ka mina," tunnistas Iris ja märkas, kuidas Evani silmis sündinud naeratus pikkamisi ta nägu valgustama hakkab.

"On see tõsi?"

"On küll. Tegin näo, et hindan oma sõltumatust üle kõige, et mulle on tähtsaim mu väärikus," seletas Iris. "Aga see ei õigustanud end. Kui püüdsin teeselda, et ma sind ei armasta, kukkus see trikk läbi."

"Iris..." Evani hääl katkes. "Kas sa tõesti mind armastad?"

"Jah," vastas neiu, eirates mööda põski veerevaid pisaraid. Lõpuks ometi võis öelda tõtt! "Jah! Sa ei oska kujutledagi, kui tugevasti ma sind armastan!"

"Siis näita seda mulle," palus Evan. Iris süles meest ja liibus suudlemiseks ta vastu. Seda hetke oli ta nii kaua oodanud! Evani huuled olid ikka sama soojad ja osavad, kuid nüüd teadis Iris, et mees teda armastab. Seepärast tajus ta suudluse magusust iga keharakuga.

Evani tugevad käed libisesid üle neiu keha, nagu püüdes meenutada iga lohku ja kumerust. Issand, kui kaua oli kestnud lahusolek, kui palju tundeid oli asjata kaotsi läinud! Nad suudlesid nii, nagu kustutaksid kõrvetavat janu. Polnud enam vaja varjata iha ja peita kirge ükskõiksuse maski taha.

Iris silitas Evani juukseid ja kordas vaikselt tema nime. Alles äsja oli ta arvanud, et ei näe enam kunagi oma armastatut, aga ta oli siin, suudles ta silmi, põski ja kaela ning pöördus tagasi huultele.

"Iris!" ohkas Evan lõpuks, surudes näo neiu juustesse. "Arvasin juba, et ei suudle sind enam kunagi."

"Ma tean... tean," sosistas Iris ja peitis näo mehe rinnale. "Mul oli sinuta väga paha!"

"Mul aga lausa pisike põrgu!" Evan surus ta tugevamini enda vastu. "Olin suremas soovist sind jälle näha, kuid ei suutnud tulla, kartes, et lööd minu nina ees ukse kinni."

"Miks sa siis täna tulid?"

"Sain su tšeki kätte. Mulle oli ükskõik, kas tahad seda raha või ei, kuid sain ettekäände sinuga kohtumiseks. Miks ta tšeki tagasi saatsid?"

"Sellepärast, et ma ei vaja enam seda raha." Nüüd lõpuks rääkis Iris kõik ära – Sabinest, Ronnie haigusest ja sellest, et õde on lõpuks leidnud mehe, kes suudab ta eest hoolitseda. "Võtsin selle tšeki vastu ainult Ronnie pärast, mitte aga endale."

Evan oli vapustatud.

"Järelikult muretsesid kogu aeg õe ja õepoja pärast? Ja talusid minu süüdistusi merkantilismis? Aga miks sa mulle midagi ei öelnud?"

"Ilmselt tulnuks sulle kõik ära rääkida, kuid ei tahtnud, et arvaksid, nagu püüaksin sind omakasu huvides härdaks muuta." Iris naeratas nõrgalt. "Minu tobe uhkus!"

"Kõige suurem tola kogu selles loos olin mina," arvas Evan kõveralt muiates. "Oleksin pidanud varem taipama, et sul peab olema avansi küsimiseks kaalukas põhjus. Selliste silmadega inimene ei suuda mängida kahe otsaga mängu." Ta puudutas õrnalt Irise põske. "Nägin, et erined kõigist teistest naistest, keda olin tundnud.

Tõsi küll, mingil hetkel kahtlesin selles. Selle asemel, et järgida oma intuitsiooni, arvasin, et olen üksnes leidnud oma reeglile järjekordse kinnituse."

"Miks sa oled nii kategooriline?" küsis Iris. "Ega siis kõik naised ole ainult omakasu peal väljas."

"Pikka aega näis mulle, et mul on õigus," jätkas Evan. "Päranduse saamine muutis mu elu mitte üksnes rahalises mõttes. Mulle hakkasid andma oma tähelepanust märku naised, kellel polnud enne seda minu vastu mingit huvi."

Iris muutus valvsaks.

"Kas nende hulgas oli ka huvitavaid isikuid?"

"Tunnistan, et enne sinuga tutvumist pidasin mõnd neist huvitavaks." Evani sõrmed mängisid neiu lokkidega. "Tollal tundsin kiindumust ühe naise, Alice'i vastu, keda kohtasin Ameerikas. Ta ilu näis mulle ideaalne. Ent õige ruttu andis Alice mulle mõista, et mina talle ei sobi. Ta otsis rikast ja mõjukat meest." Evan vaikis pisut. "Pakkusin Alice'ile kätt ja südant, kuid ta naeris mulle näkku. Praegu ma ju mõistan, millisest hädast pääsesin, kuid neil päevil olin meelt heitmas. Mingis mõttes osutas Alice mulle teene. Just tema pärast otsustsin kodumaale naasta ja pangandusega tegelema hakata. Küllap pesitses kusagil alateadvuses soov edu saavutada ja Alice'ile näidata, millise soodsa partii ta käest laskis. Viimast korda nägin teda siis, kui olin saanud "Aubrey Crowneri" juhiks. Käisin tööasjus New Yorgis ning Alice tuli mulle hotelli ütlema, et on valmis minu kosimise vastu võtma. See hetk pidanuks olema minu triumf, kuid..."

"Mis siis?" küsis Iris vaikselt.

Evan kehitas õlgu.

"Alice oli kaotanud minu silmis väärtuse. Ta ei näinud isegi enam ilus. See lugu jättis mu hinge ebameeldiva sette ning andsin endale käsu mitte teha tegemist naistega, keda huvitab ainult raha. Aja jooksul muutusin aina küünilisemaks... Siis aga..." Mees naeratas unistavalt. "Õdusas Veneetsia restoranis paigutati mind sinuga ühte lauda. Vaatasin sinu rohelistesse silmadesse ja olin omadega läbi!"

"Kõige tugevama mulje jätsin sulle vist siis, kui seisis kaldapealsel nagu märg kass," arvas meiu kavalalt muiates.

"Mul oli hirmus piinlik," tunnists Evan. "Minu süül sa ju vette kukkusid." Ta lükkas hellalt Irise näolt juuksesalgu. "Sa olid nii habras ja kaitsetu..." Evan ohkas. "Seejärel kohtusime ootamatult Lynda ja Jasoni laulatusel. Ma ei hakka varjama, et meie esimene jutuajamine valmistas mulle pettumuse. Jäi mulje, et sindki huvitab raha, nagu kõiki teisigi. Ent selleks

ajaks olin juba jätnud ära oma lennu Ameerikasse, et õhtul sind uuesti näha."

Iris tegi suured silmad.

"Sa jäid siia minu pärast?"

"Noh, ma mõtlesin muidugi välja teise ettekääande, sest mul oli raske endale tunnistada, kuidas sa mind huvitama hakkasid, kuid tol õhtul olid sa silmapaistvaim kõigist külalistest." Evan muheles oma mälestuste üle. "Tulipunases kleidis ja sõltumatu ilme näol olid erakordselt intrigeeriv. Sinu suudlus aga vapustas mind üdini. Just sel hetkel taipasin, kui kirglikult ma sind ihaldan."

Iris toetas põse mehe õlale.

"Sa varjasid osavalt oma tundeid! Igal juhul siis, kui kohtasin sind panga liftis, näitasid üles täielikku ükskõiksust."

"Selleks ajaks juba teadsin, et meie direktorid olid sõlminud sinuga töölepingu, ning olin jõudnud kohtumiseks valmistuda. Vaata, kui pabereis vilksatas sinu nimi, valdasid mind vastandlikud tunded. Arvasin, et olen sattunud just sellisesse olukorda, mida olin hoolikalt vältinud, ning otsustasin, et ei alistu võitluseta." Evan sulges sekundiks silmad. "Võitlesin kogu jõust ja suutsin end isegi veenda, et sellel pruudimängimisel on puht praktiline iseloom. Tegelikult aga oli see ainus võimalus sinuga rohkem koos olla. Sa ju ei varjanud, et ma sulle ei meeldi, ja keel-

dunuks, kui oleksin pannud sulle niisama ette kohtuda."

"Tõenäoliselt küll," kinnitas neiu. "Pärast Dave'iga juhtunut püüdsin meestest mitte huvituda. Sina aga panid mind närvitsema. Kartsin armuda, kuid see esimene suudlus ei andnud mulle asu." Iris eemaldus pisut ja vaatas mehele silma. "Minuga polnud seda veel kordagi juhtunud."

"Oleksin ma teadnud!" Evan naeratas. "Kui palju keerukusi oleksime siis vältinud! Selle asemel hakkasime mängima tobedat näidendit. Mul jookseb seniajani tuline jutt üle keha, kui meenutan, kuidas sa hakkasid külmavereliselt tasu tõstma. Mulle näis, et vedasid mind algusest peale ninapidi," tunnistas Evan ausalt. "Ma ei suutnud sind enam usaldada. Niipea, kui hakkasime teineteisele lähenema, kerkisid meie vahele rahaasjad. Vihastasin enda peale selle pärast, et armun üha enam naisesse, kes kehastab endas kõige varjamatumat ja küünilisemat ahnust. Siis tuli õhtu, millal me MacCoy vastu võtsime." Ta võttis neiu käe ja suudles selle peopesa. "Mäletad?"

"Kuidas ma võiksin selle unustada?" sõnas Iris tasa ja küünitas kikivarvul mehe huulte poole. Pärast uut suudlust viis Evan neiu diivanile. Jutus tekkis vaheaeg, sest armunud ei suutnud end kuidagi teineteisest lahti rebida ning nende

hellitustel ei paistnud lõppu. Alles Evani saamatu katse Irise vöö lahti päästa ajas mõlemad naerma. Evan nihutas end edasi ja neiu heitis tema kõrvale.

"Sel ööl ei olnud riietusega mingeid probleeme," torises Evan naljatamisi. "Niipea, kui tahan sinuga armatseda, tekib ikka mingeid takistusi."

Iris naeratas.

"Siin pole midagi keerulist. Vaata! Pisut kannatust, ja vöö on lahti."

"Sisse kukkusid!" hüüdis Evan võidutsevalt ning viivu pärast oli Iris ta all. "Meie esimene öö jääb mulle alatiseks meelde," jätkas ta neidu kõrvale suudeldes. "Varem polnud ma midagi sellist tundnud. Kui mul polnuks hommikuks määratud kohtumist, palunuksin sind naiseks. Seepärast otsustasin oodata, kuni sa tööle tuled."

"Mina aga tormasin su kabinetti ja nõudsin raha," jätkas neiu muiates.

"Mu vaene tüdruk! Sina püüdsid kõigest väest õde aidata, kuid mina ei osanud välja mõelda midagi muud, kui sinu peale karjuda." Evan vaatas talle paluvalt näkku. "Anna mulle andeks, Iris!"

"See kõik on juba minevik," sõnas neiu leebelt. "Oleksin pidanud sulle kõik ära rääkima, kuid arvasin, et sellel pole mõtet, sest sina ei ka-

vatsenud oma elu minuga siduda. Miks sa siis pidid minu raskustest teadma?"

"Jah, ma ei kavatsenud abielluda, kuid pärast sinuga kohtumist muutsin oma plaane," tähendas Evan. "Sa ju ise ütlesid mitu korda, et ei soovi mehele minna," meenutas mees ja Iris tundis, et punastab.

"Ma... mõtlesin ümber."

"Sa siis tuled mulle naiseks?"

"Jah," sosistas neiu. Evan ohkas kergendatult ja liibus ta huultele.

"Vaata, mis mul on," sõnas ta mõne sekundi pärast. Mees seadis Irise enda kõrvale istuma, pistis käe kuue sisetaskusse ja tõmbas välja hästi tuttava briljantidega sõrmuse. "Kandsin seda alati kaasas, sest see tuletas sind kõige paremini meelde, kuid nüüd on aeg sõrmus tegelikule omanikule tagastada." Ta pistis sõrmuse Irise sõrme ja pigistas tugevasti neiu kätt. "Oled oma otsuses kindel?" küsis ta ärevalt.

"Jah," vastas Iris lihtsalt. "Ma ei kujutle, kuidas ma suudaksin sinuta elada." Ta vaikis pisut, nagu tuletaks midagi meelde. "Aga sina? Kas suudad oma vabadusest loobuda?"

"Sellest ajast peale, kui jaamas lahku läksime, tundsin end nii vabana, et olin valmis surema." Evan kortsutas kulmu. "Siis taipasin, et mul pole tarvis vabadust ilma sinuta. Tahtsin, et meid seoksid püsisidemed ja et Rowmingtoni

koledused enam ei korduks. Aga meie öö... Andsin endale sõna, et ei puuduta sind, kuid ei suutnud vastu panna. Minu uhkusel polnud enam mingit tähtsust. Kavatsesin sind paluda, et jääksid minu juurde, kuid ärgates leidsin, et olid Patrickuga koos kusagile läinud." Ta võttis neiu näo käte vahele. "Ära kunagi enam nii tee, Iris!"

"Ei tee." Iris paitas mehe põske. "Ma ei lahku sinust kunagi."

Evan embas teda tugevamini.

"Ma ei lasegi. Oleme nagunii kaotanud hulga aega."

Iris pani pea ta õlale ja imetles sõrmusekivide mängu.

"Imetore, et pole enam tarvis teeselda!"

"Sellel on lõpp," nõustus Evan. "Ainult et üks asi teeb mulle muret..."

"Mis siis?"

"Sa vihkad pulma," tuletas Evan meelde.

Iris naeris lõbusalt.

"Ma vist hakkan oma suhtumist sellesse muutma!"

Epiloog

Iris vidutas hellitavas päikesesoojuses ja vaikses lainetekohinas silmi. Ta hingas täiel rinnal vohavate lillede ja roheluse aroomiga täidetud õhku, mis hoovas seinana supelrannakest ümbritsevast tihedast piirdest. Supelrand algas otse majakese eest.

Oli kümnes päev nende mesinädalaist, mille Iris ja Evan otsustasid veeta Bali saarel, selles turistide maapealses paradiisis. Need, kes eelistasid seltskonda, elasid luksushotellis, mille numbrid paiknesid kahel korrusel ning olid sisustatud antiikmööbliga. Noorpaarid aga peatusid tavaliselt omaette majakestes, kus võis elada terve kuu kordagi kellegagi kohtumata. Kusagile kaugele jäänud suurt maailma meenutas üksnes külmiku sisu, mille varusid märkamatult täiendasid kelnerid.

Oma õnne sukeldunud Iris ja Evan kuulusid ainult teineteisele. Nad vestlesid pikalt, naersid palju ja armatsesid sageli. Aegajalt soovis Iris jalutamas käia. Siis uurisid nad saart, möödusid

kaarega pühadest lehmadest ja imetlesid külaõuedesse rajatud pisikesi templeid, kus pidid kohaliku uskumuse kohaselt elama esivanemate vaimud.

Kõige enam meeldis Irisele sööta banaanidega ahve, kes elasid iidsete paleede varemeis, ning joota magusa gaseeritud veega nahkhiiri, kes seda oma karedate keeltega tema peolt lakkusid.

Iris libistas peo üle kuldse liiva ja naeratas, meenutades eilset restoraniskäiku. Keset saali ootas külalisi suur laud puuviljadega. Mida kõike seal leidus! See toredus lõi Irise pahviks. Kõige enam aga hämmastasid teda meetrikõrgused võist voolitud, üheks õhtuks tehtud kujud, ning kooritud melonitest loomade ja inimeste pead.

Iris tõusis küünarnukile, seadis peo päikesevarjuks ja vaatles kaugele merele ujunud Evanit. Naine oli esimest korda paigas, kus võis päevitada täiesti alasti. Nii nad vedelesid Evaniga iga päev liival ning nautisid vabadust.

Ootamatult hakkas kõik Irise silme ees ujuma. Ongi jälle. Juba Edinburghis, kui see kõik algas, hakkas Iris midagi kahtlustama ja läks Evani teadmata naistearsti juurde. Arst kuulas teda tähelepanelikult, esitas mõne küsimuse ja soovitas tal läbivaatuseks lahti riietuda.

Iris läks sirmi taha, asetas koti kušetile ja sil-

mitses kõhklevalt günekoloogitooli. Ta kuulis, kuidas arst läks valamu juurde käsi pesema. Iris lükkas kingad jalast, tõmbas püksid maha ja heitis need koti juurde.

Piinlikkusest roosatades jäi Iris südame pekseldes arsti ootama. See astus laua juurde, valis mõne hetke kõlisevaid riistu, astus siis ligi ja asus naise jalgade vahele.

"Ärge muretsege," sõnas ta leebelt ja tõmbas kummikindad pikkadel sõrmedel siledamaks. "Palun lõdvestuge." Siis alustas ta läbivaatust.

Peapööritus lakkas pisut aega enne seda, kui Evan veest välja tuli. Südame põksudes jälgis Iris läheneva armastatu paljast keha, millel sädelesid veepiisad. Evan ei teadnud ju veel midagi.

"Kallis!" kutsus naine ja sirutas talle käed vastu.

Rõõmsalt naeratades astus Evan ta juurde. Päikeses soojenenud Iris kiljatas läbilõikavalt, kui mees oma jaheda keha ta vastu surus. Evan naeris ja suudles teda ninaotsale.

"Ma pean sulle midagi ütlema," alustas Iris, kui oli pisut rahunenud.

"Huvitav, mida sellist sul öelda on, mida ma ei tea?" Mees tõmbas sõrmega ringi ümber ta pruuni rinnanibu.

Naine tõmbas julguse kogumiseks sügavalt hinge ja ütles:

"Me saame lapse."

Evan tardus, nagu ei usuks oma kõrvu.

"Iris!" kohmas ta lõpuks. "On see tõsi?"

"Muidugi, rumaluke!"

"Iris..." Evan kummardus naise kohale ja hakkas ta nägu suudlustega katma. Naine naeratas ja ulatas talle huuled. Erutav suudlus oli mereveest soolane. "Iris, kuidas ma küll sind armastan," sosistas Evan, langetas pea ta rinnale ning hellitas keelega selle kumerusi. "Oh issand! Iris, ma tahan sind jälle!" Mees haaras ta sülelusse, lükkas pehmelt ta sihvakad reied laiali ja peatus äkitselt. "Praegu vist enam ei tohi?" küsis ta vaikselt.

"Tohib küll," vastas Iris õnnelikult naeratades. "Loodan, et keegi meid ei näe," lisas ta muretult ja laskis õndsalt oiates mehe endasse.

Trükikoda
OÜ MARK & PARTNERID
Kohtla-Järve
tel.:251-41-680